

BOLSIK,
NE EMELJÉTEK
A SAJTÓS
POGI ÁRÁT,
MERT
BAJ LESZ!

X 54111

FÖLD S. PÉTER

**Bolsik,
ne emeljétek
a sajtos
pogi árát,
mert
baj lesz!**

Bolsik, ne emeljétek a sajtós pogi árát,
mert baj lesz!

© Föld S. Péter, 2005
Illusztráció © Szűcs Édua

Borító © Gelányi Mariann
(Malum Stúdió)

Szerkesztő: Poráczky Katalin

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, részletek közlésének
jogát is az írott és elektronikus sajtóban.

X 54 111 1

ISBN 963 7437 08 8

A kiadásért felel: a K.u.K. Kiadó ügyvezetője
K.u.K. Kiadó, 1138 Budapest, Népfürdő utca 15/E
T/F: 359-1634
www.kukkanto.hu
E-mail: kuk.kiado@chello.hu

Tipográfia és nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.
Nyomta és kötötte: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördös János igazgató

Mitől döglük a disznótor?

Van valaki ebben az országban, aki mindig mindent tud. Ezt a valakit Bácsi néninek hívják, foglalkozására nézve újságárus, gázóra-leolvasó kisiparos, kokillakészítő, de az is lehet, hogy ritmikus majompelenkázó.

Bácsi néni mindig mindenkiről mindent tud, ráadásul még azt is tudja, hogy mitől döglük a légy? És bármikor a szemünkbe mondja az őszintét, nem rejti a véka alá és nála ugye nincs lacafaca, ha Bácsi néninek az a véleménye, hogy nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél, azt bátran meg is mondja. Nem fél ő senkitől, na gyere ki a ház mögé, a legkisebb ütésem is halálos, de tudok nagyobbbat is ütni.

Bácsi néni azt is tudja, kivel jár az ismert riporter, miből telik a kikapós szomszédasszonynak új autóra, mitől rogyott össze a szereposztó dívány a legújabban felfedezett sztár alatt. És naná, hogy tudja, mitől van annyi hó, meg hideg, meg meleg, földrengés, eső és szárazság: azért, mert röpdösődnek az úrbe azok az istentelen jó népek, meg nyakló számra (sic!) tömik magukba a fogalmazásgátló (sic!) tablettákat!

Bácsi néninek a Zunióról is megvan a véleménye.

Ha valaki megkérdezi tőle, hogy mondja Bácsi néni, ehe-tünk-e majd disznótorost, akkor Bácsi néni óvatosan körül-néz, mert bátor ember ő, de ugye sose lehessen tudni. És már mondja is az őszintét: hogy nem lesz disznótor és nem lesz kolbászból a kerítés és nem lesz fenékig a tejfől, és ami

ugye a legfájintosabb, hogy a malacokkal nem lehet majd moslékot etetni. Merthogy a mosléktól nem a Zunió szabványa szerint nő a szőrük és rossz fele kunkorodik a farkuk, azt meg ugye a Zunió – aki parancsol majd a magyaroknak; és azt is megmondja, hogy milyen nyelven kell beszélünk – nem nézi jó szemmel.

És gondoskodni kell majd arról is, hogy a malacok kedvükre játszhasanak az ólban. Mindegyik malacnak lesz egy jele, mint a gyerekeknek az óvodában, és minden malacnak kis műanyag vödört és lapátkát kell majd venni, meg persze az összes disznónak laptopot, benne egy csomó játékkal. Persze, nem mindenféle másolt játékokra gondol a Bácsi néni, hanem törzskönyvezett játékokra, és nem szabad ugye csúnyán beszélni a malaccal, mert akkor elmegy ugye a Zuniós *ombucmanóhoz*, aztán megnézheti magát a polgári ember.

Bácsi néni azt is tudja, hogyha benn leszünk a Zunióba', akkor nagyon szigorúan be lesz tiltva a disznótor. Bácsi néni szerint a Zunió vezetői személyesen ellenőrzik majd, hogy a magyar polgár nem eszik-e titokban disznótorost – minden magyar polgári illető mögött ott kukkolózik majd egy zuniós ellenőr, azok vizslatják, hogy mi van a polgári személy tányérjában. És ha valahol tiltott disznótor-evésre bukkanak, akkor jelentéseket írnak, angol, francia és mindenféle más nyelven, hogy a magyar polgári illető nehogy megértse.

Mert a magyar, ezt aztán tényleg jó helyről tudja a Bácsi néni, egy ismerőse ugyanis személyesen mondta neki, aki viszont egy bizonyos illetőtől hallotta, szóval a magyar teljesen el lesz nyomva a Zunióban. Fog lenni egy külön magyarelnyomó bizottság, aminek semmi más dolga nem lesz, minthogy ellenőrizze, kellőképpen el van-e nyomva a magyar, elég rövid-e a póráz, és nem kap-e az a szegény magyar a kelleténél több levegőt?

A Bácsi néni azt sem az újjából szopta, hanem egy újságban olvasta, hogy a Zunióba' a magyar nyelvnek is lőttek: az ikes igékre például nem lehet semmilyen támogatást kérni, a múlt időt Brüsszelben kell engedélyeztetni, a jelzős szerkezeteket pedig előzetesen be kell mutatni a franciáknak. És a Bánk bán helyett a gyerekek a Rabin Húdot tanulják, meg a Hákleberi Finnt, a budapesti hidakat pedig Tom és Jerryről fogják elnevezni.

Bácsi néni szerint a legnagyobb szégyen ott jön, hogy nem lehet majd libamájat enni. Bácsi néni egyik ismerőse ugyanis a saját két szemével látta egy nagyon korrekt, névtelenül aláírt röplapon, hogy a zuniósoknak már kész tervük van arra, miként akadályozzák meg a magyarokat abban, hogy libamájat egyenek. Ez úgy lesz, mondta Bácsi néninek a vidéki rokon, hogy minden libamájévés előtt megkérdezik: Ki akar libamájat enni? Tegye fel a kezét.

És aki úgy teszi fel a kezét, hogy közben kokárda is lesz rajta, mint tavaly, a választási csalásoknál, az jól megnézheti magát: több lesz az adója, drágábban kapja a benzint, mint a többiek, a Zunió még arról is gondoskodik, hogy minden héten megváltozzon a vércsoportja, hamarabb járjon le a kombinált bérlete, és soha a büdös életben ne húzzák ki a lottószámait.

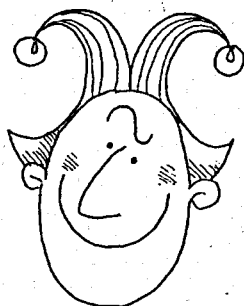
A legnagyobb bajok, mondja Bácsi néni, a mákos gubával lesznek. A Zunió vezetésében ugyanis csak olyan ember ülhet, aki négy felmenőig igazolni tudja, hogy az ősei soha nem ettek mákos gubát.

A pálinka pedig a románoké lesz, a paprika a hollandoké, Liszt Ferenc a sógoroké, a Balaton a németeké, a Váci utca pedig az araboké.

A rovásírás pedig, ezt egy nagyon befolyásos ember egyik közeli bizalmasától hallotta a Bácsi néni, csak páros hétvégeken lesz megengedve, és a Zunió még abba is bele szól, hogy ő mikor csinálhatja az urával, amit egyébként

már jó régen nem csinálnak. (A magyaroknak állítólag sokkal kevesebb orgazmus lesz engedélyezve, mint a portugáloknak.)

Úgyhogy, mondja a Bácsi néni, ő nem mondja, hogy ne lépjünk be a Zunióba, csupán arra szeretne volna felhívni a figyelmet, hogy nehogy má' az angol nyelv törje a Tarzant, és nehogy má' az abrosz étkezze le a törzsvendéget és főleg: nehogy má' a tyúk legyen előbb vagy a tojás!

Fiúk a térről

Áltunk a szabadságról elnevezett téren, arccal az amerikai követség épülete felé és több ezren kiabáltuk lelkesen a szánkba adott épületes magvasságokat.

Miénk volt a tér és miénk volt a világ.

16 évesek voltunk, másodikos gimnazisták, és halálosan biztosak abban, hogy mindenben igazunk van.

Hogy amit tudunk, azt mi tudjuk a legjobban. „*Inkább ma legyünk aktívak, / mint holnap radioaktívak*” – skandáltuk a szöveget. És egy másik, akkoriban igen trendinek számító kétsorost: „*Inkább tüntessünk az atombomba ellen, / mint hogy ő minket eltüntessen.*”

1967 volt, és javában zajlott a vietnami háború.

Jó volt tudni, hogy az élet egyszerű.

Vannak a jók, és vannak a rosszak.

(Polgárokról, hazaárulókról, akkor még szó sem volt.)

Azután egyszerre csak érdekes dolgok történtek. Még bőszen skandáltuk a fentebb idézett aktuális baromságokat, amikor valahonnan kövek kezdtek repülni a követség ablakai felé. Néhány ablak rögtön be is tört, mire a személyzet gyorsan lehúzta a redőnyöket. Ekkor a tömegből féltéglák és vasdarabok repültek az épület felé.

Természetesen a redőnyök is összetörték.

Óvatosan körülnéztem: kik lehetnek azok, akik demonstráció gyanánt dobálnak?

Talán tíz, velem egykorú fiúból álló társaság dobálta kövekkel a követséget, legtöbbjüket személyesen ismertem: két évvel azelőtt iskolatársaim voltak az általánosban.

Ők voltak a suliban a balhés gyerekek: verekedésekkel, lopásokkal – egyiküket, hasonló hangzású neve és szellemisége okán, Hitlernek becéztük.

Most meg ott dobálóztaq mellettem a vietnami háború elleni tüntetésen. Arra gondoltam, hogy ha őq itt vannak, akkor én hogyan kerülök ide?

Körülbelül azóta tudom, hogy az élet nem mindig olyan egyszerű, mint amilyennek látszik, vagy amilyennek látni szeretnénk.

2003. február 15-én, szombáton, a békére vágyó civil szervezetek tüntetést szerveztek az amerikaiak tervezett iraki háborúja ellen.

A béke maga az élet – még soha életemben nem találkoztam olyan, normálisnak mondható emberrel, aki szeretne volna a háborút.

Ám a mostani demonstráció szervezőinek tudniuk kellett volna, hogy nemcsak őq mennek el erre a tüntetésre, hanem azok is, akik nem békét akarnak, hanem háborút.

Igen, háborút, bár kétségkívül nem azt a háborút, amire Bush elnök már jó ideje készül Irakban.

Olyanok keveredtek a békét akaró valódi polgárok közé, akik már egy ideje háborút viselnek a magyar demokrácia ellen.

Olyanok, akik közel egy év után sem hajlandók belenyugodni abba, hogy elveszítették a választásokat.

Olyanok, akik számára még mindig két Magyarország létezik.

Olyanok, akik nem hajlandók elfogadni, hogy ebben az országban négyévente választásokat tartanak, és az a párt alakíthat kormányt, amelyik több szavazatot kap. Jobb helyeken ezt többpártrendszernek hívják.

A valóban békét akaró csillogó szeműek közé odavegyültek az egykori Szabadság téri kódobálók szellemi örökösei.

A gyerek, aki még nem akar hazamenni az Állatkertből

A Viktor, mondjuk meg az őszintét, csúnyán távozott a hatalomból. Úgy tett, mint a gyerek, aki még nem akar hazamenni az Állatkertből. Ordít és toporzékol, hiába vesznek neki peracet, még meg akarja nézni a zebrát.

Vagy a tigrist.

Amit négy alatt nem sikerült megígérniük, azt most, a választások után, már ügyvezető kormányként, megígérték.

Amit négy alatt nem sikerült megszerezniük, azt most, a választások után, már ügyvezető kormányként, kimentették.

Szerény számítások szerint április 21. és május 27. között, azaz nem egészen 5 hét alatt 650 milliárd forintot sikerült szétosztaniuk. Jutott pénz a nagyhirtelen magánosított Vegyépszernek, ment az elmozdíthatatlanul bebetonozott viktoriánus főtisztviselőknek, lett mindenkinek, aki egyetlen tőmondatába hatszor bele bírta sűríteni azt a szót, hogy polgár.

És érdekesre sikeredett a távozó és az új kormányfő találkozója, amelynek emberemlékezet – azaz a rendszerváltozás – óta az volt a funkciója, hogy a régi miniszterelnök átadja az ügyeket az utána következőnek.

A találkozón Medgyessy kifejtette, hogy reméli, a Fidesz konstruktív ellenzék lesz. Mire Orbán: ha a kormány konstruktív lesz, akkor őq is azok lesznek.

Medgyessy azt mondta, jó lenne, ha a politizálás színhelye a Parlament lenne és nem az utca. Erre meg Orbán azt

válaszolta, hogy lesznek kérdések, amelyeket a Parlamentben, más kérdéseket pedig az utcán fognak megtárgyalni.

Hogy mikor mi fog történni, azt majd a Viktor eldönti.

Mert a Viktor tudja. És nemcsak tudja, de meg is mondja.

A Viktor majd mindig megmondja, hogy ki a jó, és ki az, akinek a nevét csupa kisbetűvel és feketével kell írni.

A Viktor, vagy ha ő nem ér rá, akkor valamelyik *alviktor*, majd szól, ha az új kormány rosszul teszi a dolgát.

Meg persze szól akkor is, ha véletlenül – mert természetesen ilyen csak véletlenül fordulhat majd elő – valami jót tesznek a Medgyessyék. Akkor majd, ha lesz ilyen – ami persze, szinte teljesen kizárt, de ha netán, mégis –, megveregeti az új kormány vállát és barackot nyom a fejére.

Bár a Medgyessyéket ismerve, inkább az várható, hogy a Viktor szűrös szemmel nézi majd, hogy mit csinálnak ezek a tehetségtelen hazaárulók? S ha már nagyon szűrös lesz a szeme, mondjuk olyan, mint a Kövér Lacié, akkor a Viktor majd eldönti: utcára vigye a népét vagy a térre?

Most még nem mozdul a Viktor.

Tájékozódik és tárgyal.

Mint egy ötvenévnnyi illegalitás után hazatérő afgán király.

A Viktor javaslatára a nemzetben gondolkodni képes polgárok polgári sejtek ezreit alakították meg, hogy ha majd mozdulniuk kell, akkor mozdulhassanak. Most még nem kell mozdulniuk a polgári sejteknek, elég, ha erősen figyelik, mit művelnek a magukat nagytőkésnek álcázó kommunis-ták.

Mert hiába ígéri meg naponta többször, hogy nem törlik el a diákhitelt, biztos, hogy végképp el fogják törölni.

Hiába mondják, hogy nem vezetik be a tandíjat – akkor is bevezetik, ha nem vezetik be.

És emelni fogják a lakáshitelek kamatait, még akkor is, ha csökkentik.

Veszélyben a haza, de szerencsére a Viktor figyel és szól, majd ha kell.

Most a Magyar Nemzet, a Demokrata és a Heti Válasz című újságokat kell megvédeni.

Azért kell őket megvédeni, mert jelenleg ők a második nyilvánosság. Ezek a derék lapok most veszélyben vannak: nem kapják majd számolatlanul és ellenőrizetlenül a közpénzeket.

Pedig sokan olvassák őket.

De még nem elegenden.

A Viktor a Testnevelési Egyetemen, még a Magyar Köztársaság miniszterelnökeként, azt mondta, hogy mindenki hozzon magával még egy szavazót!

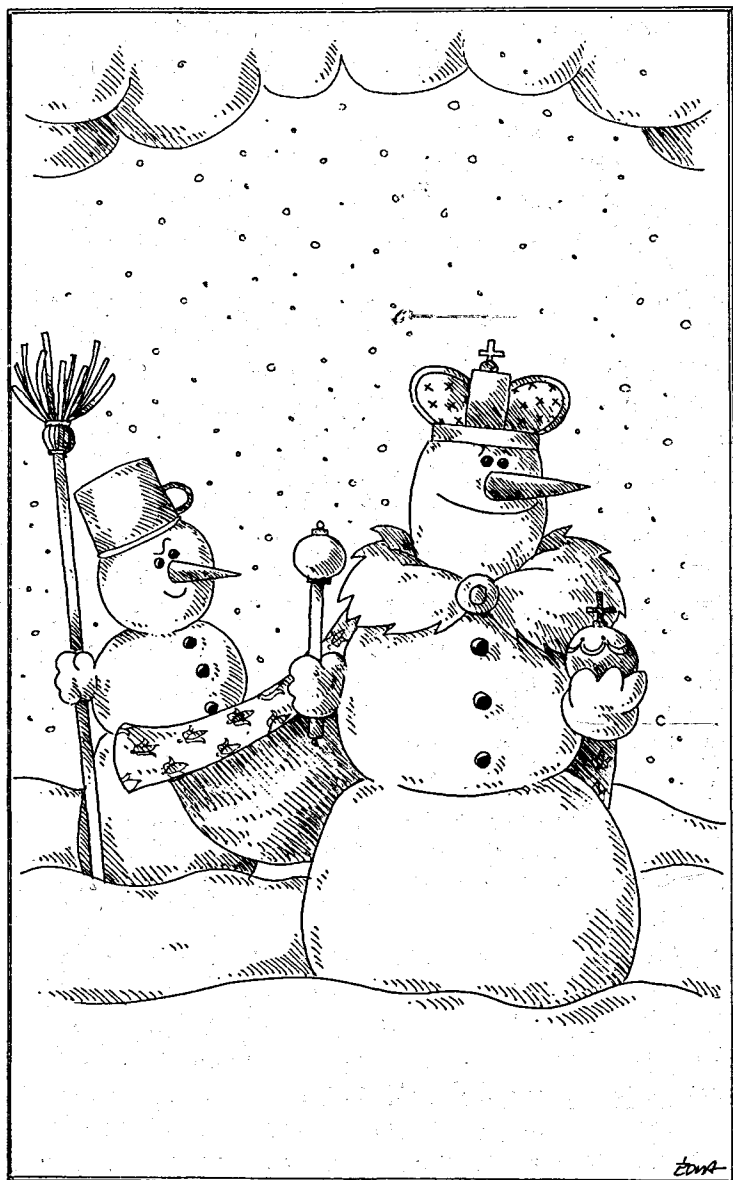
Most, amikor már nem miniszterelnök, átment rikancsba. Előfizetőket gyűjt: mindenki hozzon magával még egy Magyar Nemzet, Demokrata és Heti Válasz előfizetőt.

Vagy, ha az illető polgárnak nincs pénze, mert az új kormány már előre elszegényítette, akkor a tehetősebb polgárok, akiket Medgyessyék még nem tudtak eléggé elszegényíteni, fizessenek elő helyettük is ezekre az újságokra.

Már csak kettőt kell aludnunk és a bűnös város főtemplomában, a budapesti bazilikában a hívek imádkozhatnak a Viktorért és családjáért. Ez egyébként egy nagyon polgári, demokratikus templom, ahol bárkiért lehet imát kérni. Most éppen úgy alakult, hogy az egyik polgári hívőtárs azt kérte, május 30-án Orbán Viktorért és családjáért szóljon az ima.

A Viktor meg majd szól, ha megint nem lesz vallásos, mint ahogyan hat-nyolc évvel ezelőtt még nem volt az.

A Viktor most a hitben utazik, s hál' istennek, ez is ugyanolyan jól áll neki, mint annak idején a hosszú haj, a szakáll és az ateizmus.

Fürköldi királyság

Avattak éjjel, avattak nappal, avattak minden hullámhosszon...

Valamikor éjjel, úgy fél 12 tájban, előkerült Orbán Viktor. Kicsit sápadt volt és jelentős mértékben egy olyan emberre hasonlított, aki már nem miniszterelnök.

Egy ember, aki egy nappal korábban még a haza bölcsének pózában tetszelgett és a kutyákat meg a macskákat is magázta, most kizökkent a szerepéből.

Igaz, nemcsak Orbán, a világ is kizökkent a helyéből: a Fidesz elvesztette a választások első fordulóját.

Szervusztok, jó estét – köszöntötte a híveket és ettől kezdve minden megjelent tudta, hogy mostantól nem a Magyar Köztársaság kormányfője beszél hozzá, hanem a Viktor.

A Viktor, akit régen szerettünk.

Akivel egy kollégiumban laktunk.

Akivel lehetett inni, focizni, ökörködni.

Meg akkor még vitatkozni is lehetett vele...

A Viktor komoly volt. Azt mondta, hogy nincsenek tartalékok, pártokkal nem tárgyalunk, egyedül a polgároknak bízhatunk.

A polgárok, akik ekkor már kevesen voltak a helyszínen, tapsoltak. Talán ők maguk sem tudták miért, de tetszett nekik, ahogyan a Viktor nem mondott semmit.

Ám nem hiába aktív sportoló a miniszterelnök, két nap múlva, a Testnevelési Egyetemen tartott nagygyűlésen már helyrebillent megtépázott egója. Több mint százezer polgár köszöntötte a Viktort, persze hogy nem értek be az egye-

tem aulájába, még az utcát is teljesen ellepték – busznak, villamosnak, gyalogosnak, nem-polgárnak nem volt maradása. Közterület-foglalási engedélyre ezúttal, ki tudja miért, nem volt szükség, a közpénzen kivezényelt rendőrök pedig – ugyancsak ismeretlen okból – utólag nem nyújtották be a számlát a Fidesznek.

A nagygyűlést a három közszolgálati televízióból kettő – igaz felvételtől, az esemény után egy órával, viszont teljes egészében – közvetítette. Orbán az őrjöngő és pfujoló tömeg előtt felvázolta egy nemzethalál vízióját, amennyiben a szocialisták alakítanak kormányt.

Ha Medgyessy lesz a miniszterelnök, így a kormányfőből kocsmai gondolkodóvá avanszált Orbán, akkor a nagytőke kerül hatalomra. A szocialisták, mondta a Viktor, megszüntetik a diákhitelt, emelik a gázárakat, eladják a földet a külföldieknek, kiengedik a börtönből a bűnözőket és engedélyezik a drogok fogyasztását.

Gazdasági összeomlás, erkölcsi fertő, ez az, ami Magyarországra vár, ha a szocialisták győznek.

Ezt követően, akárcsak egy huszonegyedik századi Lenin, megmondta, hogy mi a teendő: engedjék ki tüdejükből a piszkos levegőt, és helyette vegyenek tisztát. Majd, ha ez megvan, lássanak munkához! Jussanak el mindenkihez, az ország minden zugába és mondják el mindenkinek, milyen cudar lesz a világ, ha engedjük a szocialistákat győzni.

Alkalmazzák a komcsiáknál annak idején jól bevált szuttogó propagandát. Menjenek oda mindenkihez, boltban, liftben, sorban állás közben és súgják az emberek fülébe: a szocialisták emelni fogják a gázárakat. A szocialisták megszüntetik a támogatott lakáskamatokat. Bevezetik a tandíjat. Elveszik a gyest, emelik az árakat.

Ilyénkor, amikor szuttogó propagandában utaznak, ne viseljenek kokárdát, óvta híveit Orbán, mert akkor nem lesznek eléggé hitelesek.

Mert ha kokárda van a szuttogón, akkor azzal elárulja magáról, hogy ő a Viktor híve.

Magyarország – még egy kis ideig hivatalban lévő – miniszterelnöke azzal köszönt el az övétől, hogy a szocialistákkal szembeni hátrány, szívós munkával, ledolgozható. Szombaton a Kossuth téren találkozunk és a második fordulóig annyiszor megyünk ki az utcára, ahányszor az szükséges.

Orbán, a földre szállt terminátor, most van elemében.

Olyan, amilyen négy éven át lenni szeretett volna, csak nem lehetett.

Akkor kormányfő volt, viselkedni kellett.

Nem mindig sikerült, de néha legalább megpróbálta.

Nincs veszteni valója, ezért támad.

Sok a veszteni valója, ezért támad.

Mosolya monumentális, szája széles, harapása polgári, karmai kíméletlenek.

Azért nem kell tőle megijedni.

Csak akkor félelmetes, ha félünk tőle.

A kubai válság

Magyarországon már megint helyzet van: Szalai Annamária, a Fidesz médiapolitikusa, néhány nappal ezelőtt az aggodal-maskodás magasiskoláját mutatta be, amiért Medgyessy Péter, magánjelleggel, Kubában nyaralt.

Az előnytelen frizuráiról és csípős nyelvéről elhíresült Szalai először úgy tett, mintha a Magyar Köztársaság miniszterelnökének testi épségeért aggódna.

Amiben persze lehet valami: a repülőút hosszú, a tenger – ha máshonnan nem, az öreg halász óta tudjuk – kiszámíthatatlan, az emberi élet pedig rövid. Ráadásul kitudódott, hogy Medgyessy, szakítva a bevált honi gyakorlattal, kétajtós szekrényre hajazó testőreit idehaza hagyta, s helyettük mindössze feleségét vitte magával a kubai kirándulásra.

Ha nagyon finoman kívánunk fogalmazni, akkor is meg kell állapítanunk, hogy a kormányfő kubai kirándulását feleségesen kommunikálták kollégái. A kormányzóvivő először nem akart tudni arról, hogy merre jár a miniszterelnök, majd tudta, de nem mondta, végül aztán kiderült, hogy Gál J. Zoltán már akkor is tudott róla, amikor még azt hitte, hogy nem tud róla...

Kiss Elemér, a Miniszterelnöki Hivatal vezetője viszont mindvégig tudta, hogy tudja, hol van a kormányfő, kapcsolatban is állt vele telefonilag, csak nem akarta megmondani, elvégre nem azért lesz valaki a Magyar Köztársaság miniszterelnöke, hogy még télen se tudjon a feleségével titokban nyaralni.

(Orbán Viktor, kormányfőként rendszeresen focizott kedvenc falusi csapatában, s az ellenfelek brutálisabb habitusú balbekkjeinek ott sem volt kiadva az ukáz, hogy nem szabad felrúgni a kis nagy embert.)

Hiába aggódott hát a széptekintetű Szalai Annamária, fölöslegesnek bizonyult a fortélyos félelem: Medgyessy már itthon van, szemmel láthatólag semmi rossz nem történt vele, a nap ugyan egy kicsit megkapta, de az elfogyasztott kiváló koktélok egyáltalán nem ásták alá a két választási forduló között suttogó propaganda formájában megkérdőjelezett egészségét.

Nem politikai szempontok alapján választom meg, hova megyek nyaralni, mondta a miniszterelnök, amikor értesült arról, hogy idehaza helyzet van, majd hozzátette: olyan helyet kerestem, ahol meleg van, és jó koktélok lehet inni.

Így utólag már nehéz lenne kideríteni, vajon leselkedett-e valós veszély a magyar miniszterelnökre a kubai tengerparton? Talán sosem tudjuk meg, hogy a békaembereknek álcázott kubai titkosszolgák próbálták-e megsemmisíteni, netán elrabolni a magyar kormányfőt, vagy, ezektől ugye minden kitelik, még az a szégyen is megeshetett volna, hogy kipróbáltatnak vele egyet a világhírű kubai szivarok közül.

Amikor Medgyessy, hazatérve megjelent a Ferihegyi repülőtéren, szemmel láthatóan jól nézett ki, s olyan ember benyomását keltette, akit nem viselt meg túlságosan az a tény, hogy egy kommunista ország tengerpartján kellett bólintnia.

A Fiúk ekkor már nem tudtak a magyar kormányfő testi épsége miatt aggódni, csak annyit bírtak megjegyezni, hogy nem lett volna szabad a miniszterelnöknek még magánemberként sem a Koreához és Irakhoz hasonlóan komcsi cipőben járó Kubába mennie.

Medgyessy csak mosolygott, s bár magában nyilván elküldte a Fiúkat melegebb éghajlatra, hangosan mindössze annyit mondott: az ügynek az a tanulsága, hogy legközelebb majd előre bejelenti, ha két napnál hosszabb időre elutazik valahova.

Csupán zárójelben jegyezzük meg: Észak-Koreában hideg van és az ország egyébként sem a kiváló koktéjairól híres.

Gáz van, babám!

Mi a teendő abban az esetben, ha egy vendéglátóipari egység ajtaján belépve azt vesszük észre, hogy a fejünkhöz vágnak egy súlyos tölgyfa asztalt?

A helyes válaszhoz, ha egyáltalán van ilyen, menjünk vissza az időben, egészen a tavalyi év áprilisáig.

Lassan mondom, hogy Orbán Viktor is értse: Nem lesz gáz-ár-eme-lés!

Ilyen, a magyar kiejtés szabályaira szándékosan fittyet hányó mondatot ejtett ki a száján nem egészen egy évvel ezelőtt, a két választási forduló között Lendvai Ildikó, az MSZP frakcióvezetője.

A magyar fülnek idegen hangsúlyozás, ha nem is menthető, mindenesetre magyarázható: a Fidesz szinte minden magára valamit is adó nagyágyúja, akkor már hetek óta ezen a nemzettől idegen hangon beszélt. A liberálisként még gyakran érthetetlenül hadaró fiatal demokraták magyar polgárként már egy másik, jelentős mértékben lelassult beszédmodort erőltettek magukra.

Orbán, Áder és a többiek 2002. április 7-e után lassan, tagoltan és gyakran mondták: a szocialisták hatalomra kerülésük esetén 40 százalékkal felemelik a gáz árát, eltörlik a diákhitelt, visszaállítják a tandíjat, csökkentik a nyugdíjakat és az általános amnesztia meghirdetésével, rászabadítják a társadalomra a köztörvényes bűnözőket.

Nem lesz gáz-ár-eme-lés! – válaszolta a rágalmakra tavaly áprilisban Lendvai Ildikó.

Közel egy évvel e veretes magvasság elhangzása után, a kormány bejelentette, hogy májustól, tehát a fűtési szezon végeztével, 12 százalékkal emeli a gáz árát.

A parlamenti ellenzék erre azt mondja: a kormány hazudott a választóknak.

Azt persze senki normális ember nem gondolta, hogy a gáznak vagy bármi másnak az ára Magyarországon végtelen időig változatlan marad. A gázipart tulajdonló multik már régóta verik a tamtamot, meg az áramosok is egyre idege-sebbek, veszteségekről beszélnek, inflációval takaróznak, mindenféle szerződésekre hivatkoznak – ha nem jogállam-ban élnénk, meg kellene a szívnek szakadni.

A Lendvay utcában ugyanúgy tudták, mint Lendvai, hogy előbb vagy utóbb, valamilyen mértékben drágulni fog a gáz.

Lendvai Ildikó persze fogalmazhatott volna árnyaltabban is. Valahogy így: kedves lakosság, szándékaink szerint kormányra kerülésünk után azonnal nem lesz gázáremelés, pláne nem 40 százalékos, ahogyan azt névtelen röplapokon és a suttogó propaganda számtalan, más formájában politikai ellenfeleink terjesztik. Nem emeljük föl rögtön az árakat, mondhatta volna Lendvai, bár az ésszerűség, valamint az ezzel elegendő gazdasági megfontolások azt diktálnák.

Ilyen összetett mondatokra abban a túlfűtött légkörben persze nem volt lehetőség, talán még nevetséges is lett volna érvekkel előjönni.

Ha valaki belép egy kocsmába, és ott azonnal hozzávág-nak egy tölgyfa asztalt, akkor meglehetősen körülményes úgy érvelni, hogy a súlyos tölgyfa asztalokkal való testi érintkezés könnyen alááshatja az érintettek egészségét és a fejen keletkezett nagyméretű sebesülések nemcsak fájdal-masak, de lassan is gyógyulnak.

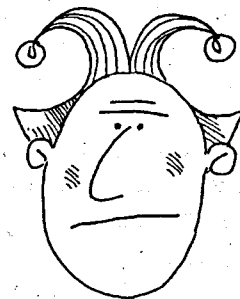
Ez a stílus tehát nem megy: mire a mondat végére érünk, a tölgyfa asztal mellett már a bárpultot is a fejünkre borították.

Két megoldás kínálkozik ilyen esetben: vagy lehúzzuk a fejünket, és menekülőre vesszük a figurát, vagy mi magunk is felkapunk valamilyen támadó szerszámot, és azzal megütni rá az ellenre.

A leggázosabb az egészben nem is a gáz, és annak ára, hanem, hogy miközben ilyen és ehhez hasonló csetepaték-kal van tele a közélet, a lakosság, akit választások közeled-tével előszeretettel szoktak választópolgárnak nevezni, értetlenül és riadtan bámul maga elé.

Nem tudja, hogy kinek és miben van igaza, csupán azt érzi, hogy valami búzlik Hunniában.

És egyre inkább sejti, hogy az egymásnak feszülő – ideo-lógiáknak álcázott – indulatok korában egyáltalán nem biz-tos, hogy a gáztól van ez a szörnyűséges szag.

Ha én egyszer kinyitom a számat, ha én egyszer elkezdek beszélni...

Megtörtént, amiről sokan úgy hitték, hogy sohasem fog megtörténni: megkezdődött az iratismertetés a Postabank és valamikori nagyhatalmú elnök-vezérigazgatójának, Princz Gábornak az ügyében.

Pedig sokan biztosra vették, hogy a Postabank-Princz úgy teljesen el lesz felejtve. Az elmúlt években Princzet időnként megkérdezte ugyan a rendőrség, ám látszólag semmi sem történt: mindenki úgy tudja, hogy Princz túl sok mindenkiről túl sokat tud, bár pontosan senki sem tudja, hogy mi az, amit Princz tudhat.

Csak annyi biztos, hogy Princz Gábor nagyon érdekes dolgokról tudna beszélni.

Ha akarna, ha merne, és persze, ha az érdekei úgy kívánák.

„Ha én egyszer kinyitom a számat, ha én egyszer elkezdek beszélni”, mondta annak idején a kabaréban a Salamon Béla által megformált Pomócsi bácsi, amikor főnökei a mindenki által rettegett, világvégének tartott Bogdányba akarták száműzni. (A történet csattanóját ismerjük: Pomócsi maradt, a cégről viszont sok disznóság kiderült.)

Csak sejteni lehet: ha Princz Gábor egyszer kinyitja a száját és elkezd beszélni, akkor abba talán még az Úristen is belebukik.

Princz Gábor a szocializmus szülötte, ám lényegét tekintve a Hofi Géza által *gengszterváltásnak* nevezett időszak terméke. Nevét a szélesebb közvélemény a rendszer-

változás körüli időkben ismerte meg, amikor jelentős állami segédlettel és hátszéllel megalakult, majd viharos gyorsasággal növekedni kezdett a Postabank. Princz kapott megbízást a Postabank megszervezésére és ő élt is a felkínált lehetőségekkel: a „macis bank” rövid idő alatt Magyarország második legnagyobb pénzügyintézetévé nőtte ki magát, nagyságát tekintve csak a hatalmas hagyományokkal és időelőnnyel rendelkező OTP előzte meg.

A kilencvenes évek végéig Princz Gábor maga volt a Postabank. A pénz világát alaposan ismerő szakemberek ugyan felfűjt léggömbhöz hasonlították Princz és a Postabank sikerét, olyan lufiéhoz, ami egyszer csak fogja magát és kipukkad. Igaz, ennek jó ideig semmilyen szemmel látható jele nem mutatkozott.

Princz ugyanis, bár látszólag soha nem politizált, nem csupán gazdasági ember volt, hanem – legalább annyira – politikus. Lényegét tekintve, baloldali ember – ez azonban egyáltalán nem gátolta meg őt abban, hogy az Antall- és Boross-kormány idején MDF-es legyen. Hornék alatt pedig MSZP-s. Orbánék alatt megpróbált fideszes lenni, de ez a mutató már nem jött össze: a Fiúk úgy hitték, nincs rá szükségük, s kormányra kerülésüket követően páros lábbal rúgták ki a Postabankból. Állítólag olyan gyorsan kellett távoznia, hogy még sok titkot rejtő páncélszekrényét sem sikerült kiürítenie...

Sokan úgy tudják, erre nem is volt szükség, hiszen Princznek mindenki a markában, és minden a fejében volt – ami meg nem, azt már bizonyára régen kimenekítette Bécsbe.

Merthogy a Szovjetunióban született, Budapesten élő Princz Gábornak erős bécsi kötődése is volt. Felesége, a Szomszédok című televíziós sorozatban megismert gyönyörű, a közönség által szeretett, kedvesen szimpatikus Malek Andrea Bécsben dolgozott.

Princz Gábor nem csupán a felesége foglalkozása miatt érdeklődött élenken a kultúra iránt: mindenki tudta, hogy a pénz világában élő bankvezér szabadidejében verseket ír, rádióműsort vezet, ezenkívül minden lehetséges módon és eszközzel támogatta a kultúrát. Volt idő, amikor a szakmai szóbeszéd szerint az egész Vígszínház Princznek és a Postabanknak köszönhette a létét, de támogatott rock zenekarokat és mindent, ami tetszett neki, vagy amiről úgy gondolta, hogy egyszer még valami haszna származik belőle...

Személyét idővel legendák sora vette körül: mondták, hogy övé az egész Balaton-felvidék, mások tengerentúli birtokokról beszéltek. Talán ezt ellensúlyozandó, az egyik napilapban megjelent egy riport, amelyből kiderült, hogy Princz Szentendrén egy nagyon-nagyon kicsi faházban lakik a családjával. (Ezt persze a négy általánost végzett elmebeteg sem hitték el, de jól jelzi az akkori viszonyokat.)

És az is elterjedt, hogy színésznő feleségének színházat vásárol, de azt még a jól értesültek sem tudták, hogy a Madáchot nézte ki a Postabank vezére vagy a Vígszínházat. Ha voltak is ilyen tervei, végül az egészségből nem lett semmi: 1998-ban választások voltak, jött Orbán és Princznek mennie kellett.

Pedig ha valaki, Princz valóban sok lábon állt: egyike volt azon bankvezéreknek, akik talán az elsők között ismerték fel Magyarországon, hogy nemcsak a pénz, de a sajtó is hatalom. Az évek során hatalmas sajtóholdingot épített föl, ő lett a gazdája a Magyar Nemzetnek, a Kurírnak, a Szabad Földnek, a Magyar Narancsnak és vicclapoknak, ezenkívül rádiója is volt. Egy időben az övé – azaz bocsánat: a Postabanké – volt a valaha szebb napokat látott Ludas Matyi is. (Az akkor éppen semmit sem érő lap tulajdonjogát Máté Lászlótól, a szocialisták pénztárosától vásárolta meg, állítólag egy néhány milliós tartozás ellenértékeként.)

Igy került egyébként a Postabankhoz a Kurír is. Ezt az

újságot, amely a kilencvenes évek derekáig igen nagy példányszámban jelent meg, a székházzal együtt több milliárd forintért szerezte meg a Postabank.

1998-as leváltásának körülményeiről több verzió él a köztudatban. Az egyik legérdekesebbet éppen mostanában maga Princz vezette elő: állítólag életveszélyesen megfenyegették a családját, és akkor még meg sem született kisebb gyermekét. Közölték vele, hogyha nem mond le, akkor lombfűrészsel vágják le a gyerek fejét. Princz akkoriban erről semmit sem mondott, most viszont érzékeltette, hogy a fenyegetés a nemzetbiztonságiak felől érkezett, de, állítja, Stumpf István kancellária-miniszter is szem- és fültanúja volt a jelenetnek.

Sokáig úgy tűnt, hogy a Princz-Postabank ügyet senkinek sem áll érdekében rendesen kivizsgálni: ahhoz képest, hogy őt és menedzsmentjét 150 milliárdos hűtlen kezeléssel vádolják, még az útlevelét sem vették el. A volt bankvezér Bécsbe ment a családjá után, és azonkívül, hogy nem sokkal ezután elvált a feleségétől, senki sem tudta, mivel foglalkozik és miből él. (Persze, amiatt nem aggódtunk, hogy hősünknek esetleg nélkülöznie kell.)

Ha lassan is, de azért mostanában mégiscsak történik valami a Postabank ügyében – bár távolról sem az, amit Orbánék akkoriban szerettek volna. Újabban ugyanis Princz már egyáltalán nem tűnik annyira hallgatagnak, mint az elmúlt négy évben.

Ha kérdezik, válaszol és ő is kérdéseket tesz fel. Mégpedig, elsősorban a Fidesz-kormány számára kellemetlen kérdéseket. Azt kérdezi Princz, hogy a menesztése után miért kellett az államnak 170 milliárd forintot belepumpálnia a Postabankba, mely művelet egyébként a keresztségben a szépen hangzó bank-konszolidáció nevet kapta. (Egy, az Orbán-kormány által megrendelt, ám el nem fogadott vizsgálat megállapításai szerint ennél jóval kevesebbre lett

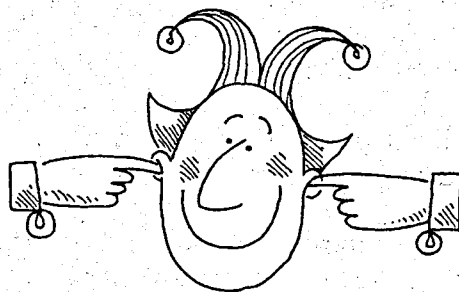
volna szükség.) Hova vándorolt a különbözet, és hol van az a pénz, amit a Postabank spanyolországi, Princz szerint milliárdokat érő ingatlanjaiért lehetett volna kapni? (A Princz utáni postabankos menedzsment a spanyolországi ingatlanokat mindössze 5 ezer forintra értékelte!)

Azt, hogy Princz mit tud, és ebből mit mer elmondani, a politikai paletta mindkét oldalán alig titkolt szorongással figyelik.

Princz kinyitotta a száját.

Princz elkezdett beszélni.

De ki megy Bogdányba?

Sváb bogár, magyar viszonyok

Néhány átkossal korábban, amikor hazánkban még az egypártrendszer volt divatban, elhűlve láttuk, hogy odakint, Amerikában, a korlátlan lehetőségek hazájában, nem egy rendőrség van, hanem több.

Mondjuk az amerikai fakabátok elkaptak egy veszélyes drogbárót. A fazont rálökték az autó karosszériájára, egy pillanat múlva csattant a csuklóján a bilincs, és gyorsan elhadarták neki, amit idehaza szintén ámulva hallgattunk, miszerint joga van hallgatni, de amit mond az felhasználható ellene. Szóval, már megvolt a demokratikus intézkedés, amikor feltűnt két másik egyenruhás, akik leginkább abban különböztek az előzőektől, hogy más jelvényük volt, mint az elfogóknak és azt mondták: Oké, fiúk, a pasas a miénk.

Ezen azután elvitatkoztak egy kicsit, mármint hogy kié legyen a pasas, az FBI-é, vagy a közönséges, Police felíratot viselő mezei fakabátoké. Végül, ha jól rémlik, általában az FBI vihette a zsákmányt, ott már akkor is az ment, hogy az erősebb kutya udvarolhatott.

Ha másban nem is, ebben a tekintetben már jó alaposan utolértük Amerikát. Nemrégiben ugyanis az ügyészség nyomozói egyszerűen elrabolták a rendőrség nyomozóitól Rejtő E. Tibort.

Rejtő E. Tibor néhány hónappal ezelőtt még becsületes, tisztességben megtollasodott bankvezérként funkcionált, ám a brókerbotrány miatt lemondott, és ettől kezdve egy

ideig csak annyit tudhattunk róla, hogy százmillióért újították fel szerény eleganciával berendezett villáját, ahova a napokban készül családjával együtt beköltözni.

Ebből azonban most úgy tűnik, egy darabig nem lesz semmi, a rendőrség ugyanis a magyar-osztrák határon lekapcsolta, amikor a bankvezér úr éppen Bécsbe indult *soppingolni*. Nem volt valami nagy *vasziszdasz* rájönni arra, hogy hősünk *soppingolni* indul, ő maga jelentette be a derék közegeknek, azok azonban attól tartottak, hogy Rejtő E. esetleg túlvásárolja magát, és nem marad pénze hazajönni, ezért inkább őrizetbe vették.

Miközben Rejtő E. Tibor békésen üldögélt a cellájában, a rendőrség az ügyészség hathatós felügyeletével keményen nyomozott. Újabb és újabb emberek kerültek látótérbe, a nagy politikai pártok pedig egyszerre örültek és szorongtak: örültek, hogy hátha a másíkról derül ki valami aljasság, és szorongtak, hogy netán a feldobott fekáliából rájuk is visszahárul valami.

Egy idő után a frontok is kikristályosodni látszottak: a szocik abban bíztak, hogy Rejtő E. – és a többi fogva tartott – majd a Fidesz prominenseire mond terhelő adatokat – miért kért politikai védelmet Kulcsár Attila Áder Jánostól, hány koktélt ivott egy fogadáson Rogán Antal Kulcsár Attilával –, a Fidesz pedig azért szorított, hogy Rejtő E. és a többi előzetesben lévő bankember a belügyminiszter asszony férjéről és más szoci-közeli személyekről mondjon el érdekes dolgokat.

Közben a közvélemény is megtanulta, hogy egy az ország, de két igazságszolgáltatás van: a mindenkorikormány által üzemeltetett rendőrségé, valamint a Fidesz közeli Polt Péter által vezérelt ügyészségé.

Ebben a légkörben, mint derült égből az ágybavizelés, úgy hatott a rendőrökre, hogy éppen aznap, amikor a zsernyákok kihallgatták volna, az ügyészség, minden előze-

tes bejelentés nélkül elszállította és kihallgatta Rejtő E. Tibort, majd, már nem is vitték vissza a rendőrségi fogdába, hanem saját maguk őrzik azóta is.

A szocik, meg a közvélemény nem elhanyagolható része most valamiféle sunyiságot sejt a dolog mögött – állítólag azért rabolta el az ügyészség az ex-bankárt, hogy vádalkut ajánljon neki: ha a szocik ellen vall, vagyis például, hogy az egész brókerbotrányt személyesen Medgyessy Péter irányította, a terveket pedig Kovács László puritán ízléssel berendezett boszorkánykonyhájában főzték ki, akkor esetleg még meg is úszhatja. Például úgy, hogy az ügyészség, amint tette azt a magyar Kir. Televízióból eltűnt milliárdok, a Fidesz közeli fantomcégek ügyében és több más esetben is, egyszerűen megszünteti a nyomozást.

Ezek persze csak feltételezések, annál is inkább, mert maga Polt Péter nyilatkozta, hogy az egész hazugság: neki különben sincs köze az ügghöz, az ügy ugyanis a fővárosi főügyészhez tartozik, ő, mármint Polt Péter nem tudja, miért vitték el Rejtőt a rendőrségtől, bár, tette hozzá, ha elvitték, jogszerűen tették.

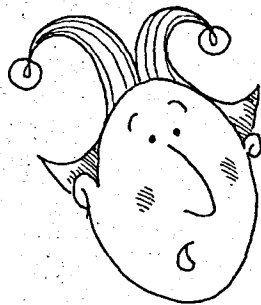
Nem sokáig kellett bizonytalanságban maradnunk, hamarosan kiderült, hogy Rejtő E. elítélt elrablásának alapos oka volt: jelesül az, hogy Rejtő E. maga kérte, vigyék el a rendőrségi cellából egy ügyészségi cellába, mert elégedetlen a fogva tartás körülményeivel.

Hál' istennek már itt tartunk, tetőfokára hágott a jólét: ha egy elítéltnak vagy előzetesben sínylődő polgártársunknak nem tetszenek a rabság körülményei – ritkán van déligyümölcs, nem jön be jól az HBO-csatorna –, akkor csak ír egy levelet az ügyészségnek. Azok meg rögvest ott teremnek és megkérdezik: mit tetszik parancsolni a tisztelt fogva tartottnak?

Később azért valamelyest konkretizálódott a helyzet, és kiderült, hogy Rejtőnek nem a tévével volt baja, hanem a

svábbogarakkal. Sok volt a svábbogár, s a bankvezér, akinek a napokban újítták fel százmillióért a házat, érthető módon nem volt szokva a svábbogarakhoz. Az ügyészség méltányolta ezt a kérést, hogy is adta volna elő magát, hogy egy többmilliárdos ügy egyik gyanúsítottja svábbogarakkal legyen összezárv.

Sajnos, a kormánypártok nem nagyon akarták elhinni, hogy itt a svábbogarakról van szó, ezért még a parlamentben is előjöttek ezzel a dologgal és megkérdezték, vajon az összes magyar elítéltnak joga van-e svábbogármentes elhelyezést kérni? A legfőbb ügyész megbízottja válaszában kifejtette, hogy ők nem foglalkoznak svábbogár-statisztikákkal, ezért azután a parlament nem is fogadta el a választ.

Söjtör

Egy Söjtör nevű kistelepülésen megint megmutatta magát a csőcselék.

Valami Deák Ferenc nevű ember – akiről szinte minden magyar településen utca vagy tér van elnevezve – születésének kétszázadik évfordulóját szeretne volna a kormány a környéken élőkkel közösen megünnepelni. Azért épp Söjtörön, mert ott született ez a Deák Ferenc nevű illető, akit egyébként a haza bölcsének is szoktak nevezni. Hogy miért, azt persze nem tudhattuk meg, mert a MIÉP által odavezényelt nemzeti érzelműek megdobálták és kifütyülték a miniszterelnököt. Tojást is hajítottak felé, de csak a házat találták el, amelyben a haza bölcsé született. Medgyessy mindössze egy mondatot mondott, az is egy idézet volt attól az embertől, akinek a szülőháza előtt tombolt a csőcselék: jobban szeretem a hazámat, mint amennyire gyűlölöm az ellenségeimet, mondta a miniszterelnök.

Tavaly október 23-án is fütyültek, doboltak és dobáltak, hazaárulóztak és komcsiztak, ugyanezt tették március 15-én és tavaly október 23-án, és minden emberi számítás szerint a horda idén is megmutatja magát október 23-án.

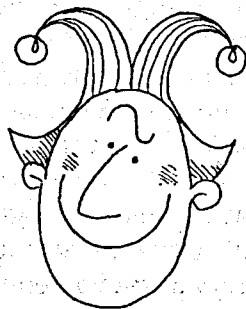
Magyarországon vannak emberek, akik, ha valamilyen, a nemzet számára fontos ünnep közeleg, reflexből üvöltöni kezdenek, nyakukon kidagadnak az erek, szemük vérbe borul, a szájukból pedig szavaknak nevezett szenny ömlik.

Nekik ez az ünnep.

A parlamenti pártok vezetői persze elítélték az ünnepség megzavarását. Kovács László és Kuncze Gábor gyalázzatról beszélt, de nem nagyon tetszett az ügy Boross Péternek, a korábbi belügyminiszternek majd miniszterelnöknek sem. Az idős, ősz Hóbagolynak azért bántotta a fülét a csürhe faragatlan viselkedése, mert, ahogyan ő fogalmazta, ez árt a kormányképes jobboldalnak.

És persze Orbán doktor is megszólalt. Kedvenc vasárnap reggeli gyűlöletrádiójában, a Vasárnapi Újságban kijelentette: Magyarországon szólásszabadság van, ha a miniszterelnök mondani akar valamit, azt meg kell hallgatni. Másfelől viszont, tette hozzá az Orbán-bányák tulajdonosának fia, ha az emberek akarnak valamit mondani, azt meg a kormányfőnek kell meghallgatnia.

Viktor király mindezen magvassághoz csak azt felejtette el hozzátenni: hogyan lehet meghallgatni azt, aki csak sípol, dobol, de nem képes semmit sem mondani?

Szentelt rizsa – avagy becsületes magyar-e vagy?

„Isten a szavazófülkében is lát téged.
És ne feledd: Isten soha nem volt baloldali.”
Feliratok magyarországi templomokban

Igék helyett igenek.

Lelkük rajta a lelkészeknek: hirdessék az igét, terjesszék az igeneket!

Mindenki hozzon magával még egy határainkon túl élő református lelkészt! Ez volt az ukáz, ráadásul nem is e-mailen, hanem egyenesen isteni szikra képében érkezett.

És ahogy lett, úgy lett. A Legnagyobb Hajrámagyar hívására viharfelhőkként gyülekeztek a határainkon túl élő túlélők. Mindegyik pap az anyaország irányába fordította orcáját, s a nagyobb hitelesség kedvéért ájtatosra vette a figurát.

A feladat adott: jöjjenek kampánycsendet sérteni! Rájuk nem vonatkozik a kampánycsend, nekik nem parancsol semmilyen bankárkormány-képű, rosszarcú világi hatalom.

Már csak alig néhány kampánycsendnyit kell aludnunk, és ők, az ötszázak elindulnak mihozzánk. De előbb még jó alaposan meggondolják, mit hozzanak magukkal! Igenekkel rakják teli a zsebeiket, meg persze igékkel. TESCO-szatyrokba pakolják az igeneket, úgy gazdaságos. S persze, nem ragozni, hirdetni fogják az igét, november 27-én, és december 5-én a magyarországi templomokban.

És az igenek mellé befér egy csomó tárgyeset, főnévi igenév, meg, ha marad még hely, egy nagy rakás, lejárt szavatosságú múlt idő.

És lesz majd komcsizás, bankárkormányozás, nemzetidegenezés.

Már a Bölcskei püspök úr is megmondta: apartheid van

ma Magyarországon! Ahol pedig apartheid van, ott a becsületes hajrámagyar tesz a törvényre. Ha a nemzet ellenzékben van, a törvénytisztelő polgár akkor jár el törvénytelenesen, ha nem tartja be a törvényt.

Az ő törvényüket. A nemzetidegenek törvénye ugyanis nem törvény. Üres paragrafus, rókalelkületű szabályok halma, a multik érdekeit szolgáló, kozmopolita betűtenger.

Nem csoda hát, ha a hajrámagyarban fölmege a pumpa, és azon veszi észre magát, hogy hirtelen komcsizni kezd. Ez is csak úgy jön, belülről: az előző percben még nem komcsizott, azután meg az van, hogy igen. (Nem is egy: egyenesen két igen.)

És amikor már a tetőfokára hág az apartheid, akkor strigázni, lakótelepi lumpenprolizni kell a kétigenes, becsületes hajrámagyarnak.

Az egyszeri hajrámagyar olyan, mint a viccbéli Vologya, aki egy nagy szovjet babakocsi-gyárban dolgozott a múlt század negyvenes éveinek elején. Vologya, amikor kiderül, hogy a felesége gyereket vár, és sehol sem lehet babakocsit kapni, elhatározza, hogy darabonként lopja ki a gyárból a szükséges anyagokat, s otthon majd szép rendesen összeszereli. Ám hiába fut neki többször is a feladatnak, sehogy sem sikerül babakocsit létrehoznia. Amikor már sokadszor is kudarcot vall, feladja a kilátástalan küzdelmet, s keserűen kifakad: – A murva életbe, akárhogy is rakom össze ezeket a bigyókat, mindig egy géppisztoly jön ki belőlük!

Bárhogy is rakja össze a hajrámagyar a géppisztolyalkatrészeket, mindig két igen lesz belőlük!

Az Úr pedig, aki valamikor kitalálta az egészséget, kedvetlenül szemléli ezt a különös sereget.

Ő nem így képzelte el a rendet.

Igék helyett igenek?

A határainkon túl élő református lelkészek már a spájzban vannak.

Kettős magyarok

Amelyik gyerek jól viselkedik, az december hatodikán reggel nemcsak édességet és csokoládémikulást kap a csizmájába, de kettős népszavazást is. Igaz, ez valamivel többbe kerül, mint a csoki vagy a virgács.

A csokimikulásra váró gyerekek szülei ugyanis december ötödikén kettős népszavazásra mennek.

Vagy nem.

Egyelőre csak annyi biztos, hogy két dologról kell majd szavaznia a magyarnak: Az egyik, hogy megengedheti-e a népben, nemzetben gondolkodó polgár, hogy az idegenszívű, globalizációs érdekeket képviselő nemzetidegen bankárkormány privatizálja az egészségügyi intézményeket? (Mint ahogyan azt egyébként elődje is szerette volna, csak már nem tehette meg!) Vagy hagyja inkább állami kézben? (Már csak azért is, hogyha netán 2006-ban a polgári erők kerülnének kormányra, akkor ők privatizálhassák a kórházakat.)

Merthogy az még egy retardált nagycsoportos számára is egyértelmű, hogy az ellenzék ugyanazt akarja, mint a kormány. Csak nem ugyanakkor, és nem ugyanúgy!

Azt már megszoktuk, hogy vannak jó és rossz kommunisták – az úgynevezett polgári oldalon lévő egykori párttagokkal semmi baj, ők megjavultak és az ember különben is változik. És azzal sincs baj, hogy vannak a volt polgári háromperhármasok, akiket a gonosz egypártrendszer zsarolással és más erőszakkal vett rá a besúgásra – ellentétben

az egykori baloldali és liberális háromperhármasokkal, akik viszont kizárólag egyéni haszonlesésből, valamint a nemzetközi karvalytőke iránti elvtelen elkötelezettségéből vállalták el a piszkos munkát.

És van a jó privatizáció, amikor ugye mi, a jók adjuk el azt, amit még el lehet adni, és van a felelőtlen magánosítás, az ország kiárúsítása. (Amikor nem mi vagyunk abban a helyzetben, hogy eladhassuk azt, amit most helyettünk mások adnak el.)

Ilyen egyszerű az élet – ám a december ötödikei népszavazás már nem lesz ennyire egyszerű. Merthogy nemcsak az ágytálakról és az egyszer használatos injekciós tűkről kell majd szavazni, hanem arról is, hogy a határainkon túl élő magyarok is magyar állampolgárok lehessenek. (Mintha egyébként ez csupán tőlünk függne: ha mondjuk a román kormány nem tapsíkolna örömeiben, amiért az ott élő magyarok hivatalosan is magyarok, akkor nem is fogja engedélyezni nekik. Olyan, mint amikor egy férfi odalép egy nőhöz: asszonyom, ma is nagyon szívesen szeretkeznék önnel! Hogyhogy ma is, képed el a nő. Hát, mert már tegnap is nagyon szívesen szeretkeztem volna magával...)

Alaposnak tűnik a gyanú, hogy az ukrán, szlovák, román és egyéb érintett kormányok nagy ívben tesznek arra, hogy mi mit szeretnénk ebben az ügyben. De, csak úgy, játszásból, tételezzük föl, hogy minden a legnagyobb rendben, a román kormány úgy érzi, hogy az ezeréves dák álom teljesül be azzal, ha az ottani magyarok állampolgárságot kapnak. Meg a szlovák állami vezetők is örülnek, a szerbek pedig egyenesen a feneküket verdesik a földhöz, és közben köszönő követeket küldenek majd a magyar kormánynak.

Tételezzük fel, hogy minden oké: a határainkon túl élő magyar könnyes szemmel fogadja a hírt, hogy akkor jöhet

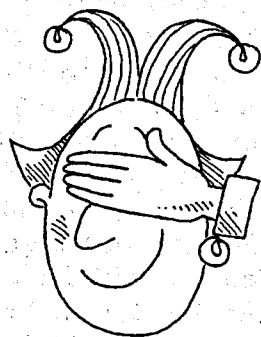
ide, amikor csak akar, meg még le is telepedhet nálunk, ha akar. (És ha van miből.) Meg itt lehet beteg, ha úgy szeretné – az anyagilag közismerten jól eleresztett magyar egészségbiztosító majd fizeti a költségeit. És nyugdíjat is tőlünk kap, ha úgy látja jónak, amit azután Romániában, vagy éppen Ukrajnában tud elkölteni. Merthogy szép dolog az érzélem, de megeshet, hogy emberünk esetleg mégsem akarna idejönni, mert rájön arra, amit már most is tud, itt sincs több munka, olcsón megvehető hajlék, és egyébként sem itt született, hanem Csíkszeredán, Ungváron, vagy, teszem azt, valamelyik Ipoly menti faluban. Inkább felmarokolja a magyarországi magyar nyugdíját, és él, mint Marci Hevesen. Persze, valójában nem Hevesen él, hanem Csíkszeredán, Pozsonyban, vagy valahol máshol, ott, ahol olcsóbb az élet.

A magát ki tudja milyen alapon polgári oldálnak nevezőket persze mindez nem nagyon érdekli. Ők azért erőltetik a kettős állampolgárságot, mert azt gondolják, hogyha a kint élő magyaroknak szavazati joguk is lesz, akkor majd rájuk fognak szavazni. Amiben egyfelől van valami, hiszen a közvélekedés szerint a határainkon túl élők jó része inkább a mai ellenzékhez húz. Ám az egyelőre nem eldöntött, hogy ha valamilyen csoda folytán a magyar társadalom, amely önző módon leginkább a saját napi gondjaival – munkanélküliség, drágaság stb. – van elfoglalva, megszavazza a kettős állampolgárságot, ez valójában mivel jár: lesz-e szavazati joguk a kint élőknek, valóban kapnak-e itteni nyugdíjat, betegbiztosítást, vagy áttelepülve azt veszik észre, hogy ők is csak az itteni szegények – munkanélküliek, lakástalanok – számát szaporítják?

S lehet, hogy a határokon túl élő magyarok hálásak lennének Orbán pártjának, a huzamosabb idő óta itt élők viszont nem: a Fidesz által két évvel ezelőtt lelumpenprolizott lakótelepi polgárok nem lesznek lelkesek, ha, önző

pártérdek miatt, még rosszabb lesz az egészségügyi ellátás, még kevesebb a munkahely és még nehezebb a megélhetés.

Megy a villamos, nem tudni, merre, mennyi lesz a viteldíj, hol áll meg, csak annyi biztos, hogy már a fent lévők is alig kapnak levegőt. És akkor megszólal a Viktor nevű kalauz: mindenki hozzon magával még egy magyart!

Borzalmas év, borzalmas emberek

AHVG legutóbbi számában a négy parlamenti párt vezetőit, valamint a köztársasági elnököt és a kormányfőt kérdezte: szerintük milyen lesz ez az év?

A köztársasági elnök örült, hogy több időt tölthet majd az unokáival – hamarosan lejár a mandátuma –, a miniszterelnök pedig úgy látja, hogy a korábbinál élesebben áll majd szemben a dinamikus, új gondolkodás a konzervatív világgéppel. A szabad demokraták megkérdézett ügyvivője nyugodtabb politizálást vár a pártoktól, az MDF elnök asszonya pedig a józan gondolkodás felülkerekedését reméli.

A sorból egyedül Pokorni Zoltán, a Fidesz pedagógusból alelnökké visszavedlett vezetője lóg ki, aki szerint borzalmas évnek nézünk elébe. Ezt, a nemzethalál víziójától nem távoli gondolatot egy kicsit bővebben is kifejtette: Gyurcsány Ferenc tevékenységét Kádár Jánoséhoz hasonlította, s kijelentette, hogy csökkennek az álláslehetőségek, visszaesik a fogyasztás, azaz, semmi jóra nem számíthatunk.

Menjünk utána ennek a borzalmas gondolatnak, ne hagyjuk elszállni a légtérbe – hátha kiderül, hogy van valami értelme!

Ha valaki egy ilyen viszonylag békés, újévi körkérdésre a többi kollégától eltérően ennyire furcsa feleletet ad, az sok mindenről árulkodik.

Árulkodik a nyilatkozó személyéről, de sokat elmond arról is, hogy az illető milyennek szeretné látni a közeli

jövőt. Minél rosszabb az országnak, annál jobb a Fidesznek – ez a gondolat is benne van Pokorni kijelentésében.

És, ne féljünk kimondani: van benne fenyegetés is. Majd meglátjátok, milyen szörnyűségeket tudunk mi még produkálni, sugallja a gondolat. Ami eddig volt, az babazsúr ahhoz képest, ami majd ezután következik. (Pedig, tudjuk, ami eddig ment, az sem volt piskótal)

Egyenként fogunk levadászni benneteket, mondta Kövér László, anno. És – távolról sem erotikus felhanggal – még hozzátette: forró lehetetünket ott fogjátok érezni a tarkóton.

Ha még ennél is rosszabb lesz, akkor valóban semmi jóra sem számíthatunk.

A nagy kérdés persze, hogy a Fideszben a fővezér is hasonlóképpen gondolkodik-e, mint Pokorni, vagy az egykor volt pedagógus le van maradva egy brosúrával?

Ki tudja, hogy Orbán most éppen miként gondolkodik?

Nemrégiben érdekes mondatok hagyták el a száját a Napkelte című műsorban. A két, foglalkozására nézve sportriporter ugyan főként fociról, sízésről és úgy általában szabadidőről kérdezte, ám Orbán egy óvatlan pillanatban visszavezett azokra a vizekre, amelyeken igazán otthon érzi magát. Nincs már nekem olyan sok hátra a politikában – ez volt az egyik érdekes mondat. (Igaz, ennek már volt előzménye: nem sokkal a népszavazás előtt a pártelnök azt találta mondani, hogy ha nem lesz sikeres a szavazás, akkor neki el kell gondolkodnia a politikai jövőjét illetően.)

A második Orbán mondat valahogy így hangzott: én már ki vagyok fizetve! Ez, magyarra fordítva nagy vonalakban azt jelenti, hogy ő már volt miniszterelnök, volt ő már minden – néhány napig még futballedző is –, úgyhogy neki már nem kell szorongania, mit hoz a jövő?

És a harmadik mondat is ugyanebbe a gondolatkörbe tar-

tozik: Minden nap, amit magas polcon töltök, az már csak ráadás.

Egy 41 éves öregember, akinek már nincs sok hátra. (Persze, politikáról van szó.)

Egy 41 éves öregember, aki már ki van fizetve. (Ez a mondat nem az Orbán-bányákról szól, hanem arról, hogy ő már volt miniszterelnök. Persze, ha felkérnék, elvállalná még egyszer, de ha nem, úgy is jó: neki már minden megvolt, nem lesz hiányérzete.)

Egy 41 éves öregember, akinek minden nap, amit magas polcon tölt, az már csak ráadás. (Voltam én már sok minden, mondjuk, ha megválasztanának pápának, na, azon talán egy kicsinyég elgondolkodnék.)

Ha komolyan vennénk, amit mostanában mond, azt kellene gondolnunk, hogy Orbán politikai végrendeletére készül.

Valószínűbb azonban, hogy ez is csupán egy szerep. Ráadásul a szöveg nincs is beleírva a darabba. Lehet, hogy a főhős csak kijött a két felvonás közötti szünetben a függöny elé, hogy felmérje, milyen a mai közönség?

Minden lehet.

Legyünk optimisták: még az is előfordulhat, hogy Pokorninak borzalmas éve lesz.

Tanácsadók

Kis magyar tüntetéstan

Vasárnap délután a Kendermag Egyesület tüntetést szervezett Budapest belvárosában, a festői Vörösmarty téren. Kendermagék ezzel a tüntetéssel, meg persze számos beadvánnyal és akcióval, azt szeretnék elérni, hogy a magyar törvénykezés legalizálja a könnyű drogok használatát, és az ily módon megtevédteket, főként fiatalokat, ne tekintse bűnözőnek.

Amivel egyébként normális gondolkodású embernek szerintem egyet lehet érteni. Nem azzal, hogy szabad legyen a drogozás, hanem azzal, hogy finomítsanak a magyarországi – sokak szerint Európában a legszigorúbbnak számító – drogtörvényen.

Amikor híre ment, hogy Kendermagék a Vörösmarty térre hívják a velük szimpatizálókat, egy polgári kör, valamint az MDF ifjúsági tagozata is sietve bejelentkezett egy ellentüntetésre.

Ugyanoda, ugyanakkor.

Már ez sem kecsegtetett sok jóval. Magyarországon, de úgy gondolom, a világ más tájain sem túlságosan szerencsés, ha egymással élesen szembenálló csoportok ugyanazon a helyen vannak. (Ha az illetők nyakkendőt viselnek, és különböző frakciókban ülnek, akkor azt parlamentnek hívják, ám számos esetben láthattuk, hogy még így is elég sok ízléstelenség tud történni.)

A helyzetet tovább tetézte, hogy nemcsak a fiatal magyar demokraták és egy minden bizonnyal igen kiváló polgári kör

jelezte részvételi szándékát: a magát Lelkiismeret 88-nak nevező csoport bejelentette, hogy ők nem külön fognak tüntetni, hanem – rendzavarás céljából – elvegyülnek a kendermagosok között.

A lelkiismeret 88 csoport nevében szabad szemmel is jól kivehető 88-as szám nem túlságosan bizalomgerjesztő: az európai kultúrkörökben közismert, hogy a magukat fasisztának vagy újfasisztának valló tömörülések nevében szokott szerepelni ez a szám. (Az ABC 8. betűje a H, a két 8-as pedig nem jelent mást, mint Héil Hitler. Ismert még a 18-as variáció is, ebben az esetben az 1-es az A betűt jelzi, ahol is a Führer keresztnéve nem Heil, hanem Adolf.)

Nos, ezek a lelkiismeretes emberek megtartották az ígéretüket, s valóban elvegyültek a kendermagosok közé.

Amint azt várni lehetett, kitört a botrány. A kendermagosok által meghívott szónokokat – világhírű magyar filmrendező, világhírű magyar író – nemzeti színű sítokkal, tojással, paradicsommal dobálták, s az ilyenkor szokásos zsidózás lökdösődéssé, végül, verekedéssé fajult.

A rendőrség egy ideig érdeklődéssel szemlélte a történeteket, majd, jobb ötlete nem lévén, fogta magát és feloszlatta a tüntetést.

Az engedéllyel rendelkező kendermagosokat tehát azért zavarták el a derék zsernyákok, mert bár békésen tüntetgettek, közéjük furakodott egy agresszív, ordas eszméket hirdető horda, és ebből balhé lett.

Azért persze kár lenne egyedül a rendőröket hibáztatni azért, ami történt. A tavalyi választások óta nem volt olyan kormánypárti megemlékezés, ahol ne tűntek volna föl a magukat polgárinak mondó körösök.

Nehéz nem észrevenni, hogy mindig ugyanazok, mindig ugyanazt csinálják: fütyülnek, kiabálnak, dobálnak, koszorút tépnek, emlékeket taposnak, jó ízlést sértenek, értékeket gyaláznak.

A balhisták szerencsére kevesen vannak, de így is többen, mint elegendő.

Normális ember azt gondolná, hogy egy valódi demokráta nem megy el a mások tüntetésére botrányt csinálni. Ha más a véleménye, s úgy látja jónak, maga is tüntetést szervez – máskor, máshová. Ha jól emlékszem, egyetlen egyszer sem fordult elő, hogy akár Csukács, akár Orbán baloldali tüntetők belefojtották volna a szót. Pedig, elég csak a választási eredményeket nézni: nem lehet azt állítani, hogy a magyar lakosság egy emberként Csukács vagy Orbánék mögött állna.

A nyolcvanas évek legelején néhány hetet Londonban töltöttem. Itthon még tombolt a puha diktatúra, odakint már több évszázada kitört a demokrácia. Egyik nap az utcán hatalmas tömegre lettem figyelmes. Kiderült, a királyi család néhány tagját várta a nép, egy galéria megnyitójára. Az üdvözlő tömegben egy fiatal srácra lettem figyelmes, aki egyáltalán nem volt elragadtatva a királyi családtól. Ellenkezőleg: mindenféle csúnyaságokat kiabált az előkelőségek felé. Például ilyeneket: Millió munkanélküli van az országban, ti meg, szarfejűek, pöffeszkedtek a luxusautóitokban! Nekünk nincs hol laknunk, ti meg, mocskos szarháziak, a fényűző palotáitokban pompáztok?

Egy darabig kiabált a fiú, majd egyszer csak két rendőr indult el felé. Határozottan megfogták a karját, és vagy tíz méterrel arrébb tessékelték. Mint igazoltatásokon és gumibotokon szocializálódott Kelet-Európából jött polgár, érdeklődéssel figyeltem, mi és hogyan történik? Hogyan oldják meg itt, a demokrácia ősházájában, azt, amit nálunk, odahaza gumibottal „beszéltek” volna meg? (1981-et írtunk, akkoriban az itthoni rendőr elvtársak különösen idegesek voltak a lengyelországi események miatt.)

Érdekes dolog történt. Az egyik rendőr rövid, néhány mondatos beszédet intézett a fiúhoz, amelynek lényege a

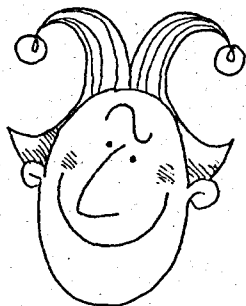
következő volt: Fiatalember! Ön az imént csúnya kifejezéseket használt. Nyilván nem vette tekintetbe, hogy ebben a tömegben gyerekek és idős hölgyek is vannak. Kérem Önt, máskor erre is figyeljen!

Erre mondaná azt a magyarországi sajtózsargon, hogy hát igen, nekünk magyaroknak még tanulunk kell a demokráciát.

Pedig ez egy óriási ostobaság.

Ugyanis nem nekünk magyaroknak kell tanulunk a demokráciát.

Hanem azoknak a magyaroknak, akiknek a rendszerváltozás óta eltelt 13 év sem volt elég arra, hogy megszeressék.

Engedjétek hozzám a mackófelsőket!

Néhány nappal az Unióhoz történt csatlakozásunk után különös anyagból gyúrt plakátok lepték el az utcákat: a kiragasztott tacepaókon a fiatal demokraták 62 esztendő alnőke egy piros-fehér-zöld mackófelsőben mutatja magát. Hogy az élvezet teljes legyen, még hat kisiút is maga mellé emelt, a mackófelsőre pedig egy koronás címert munkáltak a Fidesz közeli varrónők.

A plakát szövege: csak együtt sikerülhet.

Tavasz van, nincs jobb dolgunk, ezért hát fókuszáljunk arra, vajon honnan szedte a fiatal demokraták 62 éves alnőke – aki, mint tudjuk, nem keveri a sportot a politikával – a koronás címeres válogatott mezt? Ha netán arra gondolnánk, hogy a saját sportolói múltjából hozta magával – abból az időből, amikor még nem volt a Fidesz alnőke és választási kampányának vezetője –, akkor legalább akkorát tévednénk, mint az a bizonyos kis sündisznó, akinek az a kínos liezonja volt a súrolókefével.

Ezért inkább nem gondolunk erre: a fiatal demokraták 62 esztendő alnőkének ugyanis soha nem lehetett koronás címeres válogatott mackófelsője. Akkoriban, amikor ő élsportoló volt – olimpiai és világ bajnok –, a koronás címer mifelénk, finoman fogalmazva, még nem volt nagyon trendi. Abban az időben a búzakalászos címer volt érvényben, ami sajnálatos módon nem a Magyar Köztársaságot, hanem a Magyar Népköztársaságot volt hivatott szimbolizálni.

De, természetesen csak játszásból, legyünk jó szándékúak, és tétélezzük fel, hogy a fiatal demokráta 62 esztendő a lelnökének mégis volt ilyen mackófelsője: ez csakis úgy történhetett, hogy miközben Záhonytól Hegyeshalomig mindenki a szocialista internacionáléra hajazó búzakalászos címet részesítette előnyben, hősünk, mint afféle inkognitoba öltözött partizán, titokban koronás címet varratott magának. (Majd csak jó lesz valamire!)

Ő már akkor is bátor volt, de legalábbis előrelátó.

Ő már akkor tudta, amit rajta kívül legfőljebb, ha a Jóisten: hogy a múlt század nyolcvanas évek vége felé jön majd egy Gorbacsov nevű reformkommunista polgárelvtárs, és ettől összedőlnek a szocialista internacionalizmus fedőnéven működő egypártrendszerek.

Ő már akkor tudta, hogy Magyarországon jön majd egy Horn Gyula nevű külügyminiszter, és a nyugati végeinken piknikező keletnémeteket egy emberként átengedi a felémelt sorompók alatt. *(Engedjétek ki tőlem a keletnémeteket!)*

Adva van hát egy mosolygós, 62 esztendő nagypapa korú nagypapa, aki most a hat kisfiúval együtt egy olyan, koronás címerrel ellátott válogatott mackófelsőben domborít a plakátokon, amilyen a valóságban soha nem lehetett neki.

Vajon ki, és mi célból adta rá ezt a mára már megszokott, ám az ő korában még nem létező viseletet?

Vajon ki vágta ki a csoportképről néhai Trockijt?

Vajon kinek volt az a fényképészeti ötlete, hogy a lakiteleki tablóról kiretusálják Pozsgay Imrét?

Ki találta ki, hogy Ádám és Éva polgári körösök voltak? Hogy István király kedvenc szavajárása az volt: az Unión kívül is van élet?

Igaz, akkor még senki sem sejthette, hogy Koppány titokban jelentéseket írogat.

Éljen és virágozzék a munkásosztály nagy nemzetközi ülepe!

Vonulunk a negyedmillió fővárosi dolgozóval együtt a Felvonulási téren. Szép az idő, jó a kedvünk, fényes szelek fújják a kezünkben tartott lobogókat. *(Ha én zászló volnék, sohasem lobognék...)*

Ügyesek ezek a komcsik, jól megszervezték, hogy minden évben pontosan negyedmillió fővárosi dolgozó ünnepelje a nagy nemzetközi munkásülepet!

Se több, se kevesebb.

Azóta sem sikerült ezt utánuk csinálni, mindegyik kormánynak beletört az ideológiája, ezért is vannak négyévente választások. Hol ez nyer, hol meg az, bezzeg a komcsik alatt, ott nem volt ilyen összevisszaság, azok aztán tudták, mi kell a népnek!

Sör és virsli kell a népnek, meg Gorenje és hogy nyerjenek az aranylábú fiúk. Meg persze az, hogy ott álljon a tribünön és integessen mindenki, aki számít.

Mindenki, akire számítunk.

Nézd, mondja egy férfi a feleségének, ez a Kádár teljesen olyan az életben is, mint a képeken. Ismerem, teszi hozzá, együtt voltunk az illegálisba', eredetileg Csermaneknek hívták. 32 neve volt, mondja. Hülye vagy, rúgja bokán az asszony, az a Ságvári volt, te nagyon terhelt...

Integetünk, integetnek.

Mi boldogok vagyunk, ők boldogulnak.

1969-et írunk, sehol egy árnyék, egyedül az imperializmus vetül fölénk, mint nyomasztó sötét felleg: a tudat,

hogy nem mindenhol olyan jó ám, mint most itt minekünk. Mert még ezen a nagy és szép nemzetközi ülepen is szomorítja egy internacionalista érzés a magyar munkás szívét: hogy amíg mi itt szabadon vonulunk, eközben valahol Amerikában verik a négereket! Ami egyfelől egyáltalán nem szép dolog, másrészt meg ugye nem is nagyon igazságos.

1969-et írunk, vagy 73-at, 76-ot. Már kis híján letettük a szocializmus alapjait, csak még nem szabad rálépnünk, mert frissen van mázolvva. De azért az nagyon fáj nekünk, hogy a nyugati ifjúság jobb híján Coca-Cola mámorban fetreng. Sajnáljuk őket, szabadságot Ándzséla Dévisznek, szabadítsátok ki Táncsicsot!

Vonulunk, sokan vagyunk, és még nem sejtjük, hogy néhány év múlva már elégünk lesz.

És ekkor, két sorral előttem, meglátom Viktorkát. Kicsi még, és nem tudja, hogy egyszer Felcsúton lesz cserepados. A papája párttitkár, egyszer bányája lesz, egyik fia pedig miniszterelnök és mindenféle hazaáruló bizottságok vizsgálják majd, miért a Győző bácsi bányájából kél útra a temérdek dolomit.

És nicsak, nyílik a bicsak, a kis Simicska is a tömegben menetel! Naná, hogy nem sejtí még: egyszer ő lesz majd a Fiúk éceszgébere, a lenyúlásügyi miniszter, ő találja ki a Hosszú Bájtok Éjszakáját, amit a szerencsétlen szocik persze nem tudnak majd rábizonyítani. *Piros zászló a kezében, körötte sok gyerek.* Még nem tudja, hogy ha megvalósul gyönyörű képességük, a rend, akkor Kaya Ibrahim és Joszip Tot elvtársak vásárolják fel a veszteséges, köztartozásos Fidesz közeli cégeket.

És ott megy előttem Torgyán elvtárs. Pirospozsgás, egészséges, orvos hatéves korában látta utoljára. Mögötte a rendszer: üldözi, elnyomja, sarokba szorítja, de meg nem töri. Torgyán elvtárs lengeti a zászlót, kérném tisztelettel,

Antall József monnyon le, Horn Gyula monnyon le, Bokros Lajos csomagoljon!

És ott menetel a tömegben Kövér pajtás. Még csak serken a bajusza, kötélről ekkor álmodni sem mer, de van már egy erotikus gondolata: hogyha egyszer, majd, talán, valamikor, az MSZMP KB Ifjúságkutatójában... De azután elheszenti. Túl merész az álom, merjünk nagyot ébren lenni! Legyünk éberek! Egykor Kobának fogják becézni, ez volt Sztálin elvtárs mozgalmi beceneve, s miközben felintetet a tribünre, Amerikában megvernek egy négert. Ki ölte meg Kennedyt?

Egyedül Kövér-Koba tudja, ki a tettes: Kovács László húzta meg a ravaszt, Horn vásárolta a fegyvert.

Kövér-Koba összevonja Brezsnyev bozontját idéző dús szemöldökét: fontos ember, mindenkiről mindent tud – amit ő nem tud, az nincs, vagy nem szabad róla tudni.

Integetek nekik, hátha még jó lesz valamire, de helyettük Kádár integet vissza: e-2, mondja Kádár, e-4, vágom rá rendületlenül. Huszár f3, jegyzi meg Kádár. Elakad a szavam, sodor a tömeg, zúg a Volga, vasasok, húsosok, negyedmillió fővárosi dolgozó, Váci út felel nekik!

1976-ot írunk, majd 1983-at, 1990-et, 2000-et, végül 2003-at.

Együtt vagyunk, külön megyünk.

Nem muszáj hősnek lenni

„Szólítsd, mint méla borjúsáj
a szorgalmas szegényeket –
rágd a szívükbe – nem muszáj
hősnek lenni, ha nem lehet.”

József Attila

N. Dezső foglalkozását tekintve futballista volt, később edző, s mindeközben Nemere, azaz: áldozat és áruló. Sportolóként kétszeres olimpiai aranyérmes, világválogatott, edzőként bajnok, sikeres ember. Mint akkoriban annyian a sportolók közül, mellékfoglalkozásként ő is az óra-, harisnya- és valutacsempészek keserű kenyerét ette. A hatvanas-hetvenes években bevett szokás volt, hogy harisnyát, orkáncabátot, jó minőségű kávét, csokoládét leginkább a külföldre sokat utazó futballistáktól lehetett vásárolni. Az aranylábú fiúk hivatalos „jóváhagyással” hozták be az árut, állam bácsi pedig nagylelkűen szemet hunyt az aranylábú fiúk arany-ügyei felett.

Mindenki tudta, hogy a magyar futballisták, annak ellenére, hogy jobbak voltak, mint a világ legtöbb táján ténykedő társaik, azoknál jóval kevésbé voltak megfizetve. Az ország sem volt anyagilag jól eleresztve, a gyári dolgozók is kevesebbet kerestek, mint azok a kollégák, akiket, bizonyos szerencsés történelmi körülményekből kifolyólag, a Lajtától nyugatra zsákmányoltak ki a futószalag mellett.

N. Dezső jobbátvéd tehát, amellet, hogy – társaihoz hasonlóan – szorgalmasan szerelt, felfutott, szabadot rúgott, és időnként elkaszált az ellenfél balszélsőjét, ugyancsak, társaihoz hasonlóan, órák és más tárgyak csempészésével is foglalkozott.

Mindenki tudta, mindenki szemet hunyt fölötte, mert mindenkinek így volt jó.

Egy napon azonban N. Dezsőből Nemere lett. Ezt persze a társak nem tudták, ők csak azt látták, hogy N. Dezső jobbátvéd fut, szerel, becsúszik, szabadot lő, és, akárcsak ők, időnként órát csempész. Pedig Novák jobbátvéd akkor már nem csupán ezeket csinálta, hanem, félállásban, Nemere is volt. Vagyis titkosügynök, akit a derék közegek beszerveztek. Egy idő után ugyanis úgy látták, hogy a Ferencvárosban kellene még egy „szem és fül” – merthogy nem N. Dezső-Nemere volt az egyetlen, csak a többiek nevét egyelőre nem tudjuk. N. Dezső jobbátvédet behívták, majd közölték vele, mostantól nemcsak az N. Dezső névre hallgat, de a Nemerére is. Utóbbi minőségében időnként jelentéseket kellett írnia, hogy ki, kivel, hol, mikor és hányszor? Nem valamiféle fülledt erotikára kell itt gondolni, hanem arra, hogy ki, kivel, miről beszélgetett, hányszor szidták a rendszert, hol csempészték, és melyik meccs előtt állapodtak meg előre a mérkőzés végeredményében?

N. Dezső jobbátvédnek fel volt adva a lecke: vagy folytatódik az édes élet, de akkor időnként Nemere is lesz, vagy megmarad N. Dezsőnek, ám ebben az esetben megnézheti magát.

N. Dezső jobbátvéd nem akarta megnézni magát, s inkább az édes életet választotta.

Nem volt egyedül. Ha hinni lehet a homályos célozgatásoknak, csupán az akkori Ferencvárosban legalább negyvenöt-en foglalkoztak még a futballozás embert próbáló mestersége mellett társaik megfigyelésével. És akkor még nem is beszéltünk a komcsivilág államilag sztárolt csapatáról, a Honvédról, vagy, oh, mily szörnyűség, magáról az aranycsapatról!

És tudjuk, a színészek között is voltak besúgók, meg a politikusok és a sajtómunkások köreiből is, és persze a társadalom minden rétegében akadtak olyanok, akiket zsarolással, vagy önként jelentkező túlbuzgóként sikerült rávenni

arra, hogy időnként az átlagosnál is nyitottabb szemmel és hegyezettebb füllel járjanak a világban.

Sokan közülük máig köztünk élnek, mások köztünk haltak.

Persze, nem mindenkit lehetett megtörni, volt olyan is, aki nem hagyta magát. Az idősebbek, meg az egészen középkorúak még emlékeznek arra, hogy a második világháború után, amikor világossá vált, hogy mifelénk beláthatatlan időre a baloldali berendezkedés lesz a trendi, hirtelen mindenki úgy emlékezett, hogy ő partizán, de legalábbis ellenálló volt. Németekre támadt, üldözötteknek segített egérutat nyerni – tízmillió partizán került elő hirtelen, valahonnan.

Ugyanez a rendszerváltozás idején, dettó, csak akkor persze ellenkező előjellel. Még szinte be sem fejeződött az egypártrendszer lebontása, máris hosszú tömött sorokban jelentkeztek azok, akiket az elmúlt átkosban üldöztek és meghurcoltak. Ekkor derült ki, amiről negyven évig kussoltak az érdekeltek, hogy mindenkit megfigyeltek, félreállítottak, szinte senkit sem engedtek tanulni, dolgozni, kiteljesedni, boldognak lenni.

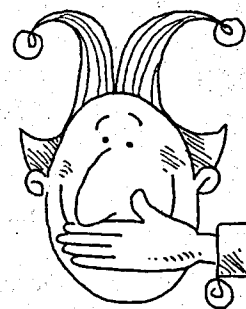
Hétköznapi hősök léptek elő a feledés homályából. Egyikük, nem sokkal a rendszerváltozás után azzal dicsekedett, hogy a hatvanas években Dombóvár felé utazott a vonaton, amikor felszállt egy szovjet kiskatona. Az akkor még baráti haderőhöz tartozó sorállományú fiatalember megkérdezte hősünktől, vajon ez a vonat megy-e Pápára, mire ő, ezzel is gyengítve a Varsói Szerződés harckészültségét, minden orosz tudását összeszedve, azt mondta neki: Da! (Gyengébbek és memóriazavarban szenvedők számára: Igen!) Holott, a vonat épp ellenkező irányba ment! Csoda-e, hogy néhány évtizeddel később megszűnt a Varsói Szerződés?

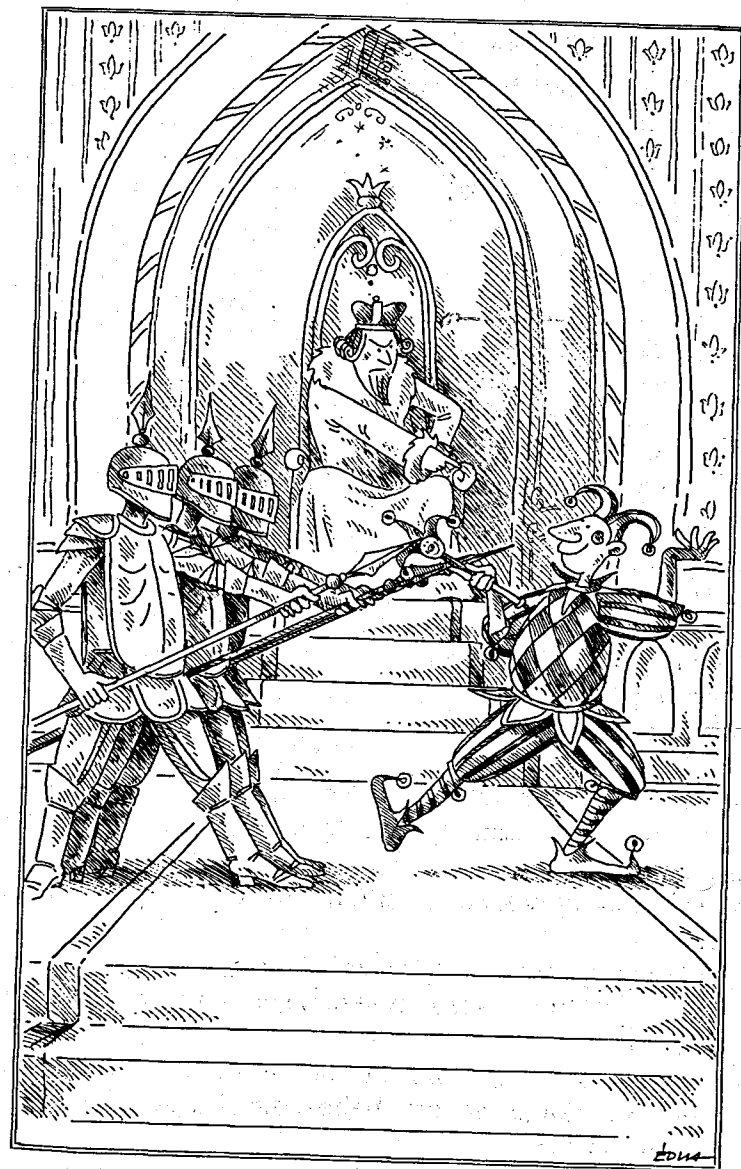
Persze, mások is sokat tettek az egypártrendszer összeomlásáért. Egy másik hős, persze már a rendszerváltozás

után, szintén beszámolt egy valódi hőstettéről. Emberünk nem kevesebbre vetemedett, mint hogy az egyik vidéki nagyvállalat üzemi étkezdéjében rendszeresen a párttitkár székére ült. Halált megvető bátorság volt ez, már az is csoda, hogy a bátor illető élve megúsza, pedig még az is megeshetett volna, hogy zsarolásból kifolyólag megpróbálják beszervezni. (Aminek persze ő ellenállt volna!)

Ezek voltunk mi Magyarországon, a huszadik században: besúgók és besúgottak, árulók-, és elárultak.

Hétköznapi hősök, vasárnapi nemeréek.

Harc - modor

Macsek és Najó – szőlőről és szülinapról

MACSEK: Na, hogy s mint, merre járt Najókám, hogy hál'istennek egy hónapja nem láttam?

NAJÓ: El voltam foglalta.

MACSEK: Na ne hülyéskedjen, Najó! Ki az a marha, aki magát el akarná foglalni?

NAJÓ: Nem engem foglaltak el, Macsek! Én foglaltam el magamat. Néztem a tévét, olvastam a lapokat, faltam a médiát!

MACSEK: Maga médiát evett? Hát, jó ízlése van, annyi biztos!

NAJÓ: Nézze Macsek! Az, hogy valaki falja a médiát, nem azt jelenti, hogy újságot eszik. Hanem azt, hogy olvassa az írott sajtót, tévét néz...

MACSEK: És mondja Najó, mi volt a tévében? Mónika show? Balázs?

NAJÓ: Maga tényleg ennyire hülye, Macsek? Már csak alig néhányat kell aludnunk, és új miniszterelnöke lesz az országnak!

MACSEK: Te jó ég, visszajön az Orbán Viktor? A frászt hozza rám!

NAJÓ: Maga gyárilag ennyire zokni, vagy képezte magát? Már miért jönné vissza, amikor sajnos, még el sem ment teljesen.

MACSEK: Akkor meg milyen új miniszterelnökről beszél? Ne akarja nekem bebeszélni, hogy megújult a Medgyessy!

NAJÓ: Maga egy állat, Macsek. Ha nem vagyok túlon túl

indiszkkrét: hol töltötte az elmúlt néhány hetet? Nem olvas újságot, nem néz tévét?

MACSEK: Már hogyan olvasnék. A múltkor is benne volt az egyik lapban, hogy a Viktor elvállik a Dávidtól.

NAJÓ: Na ne mondja! Tudtam, hogy valami nincs rendben közöttük, de hogy válnának... És van már valakije az Ibolyának?

MACSEK: Milyen Ibolyáról beszél, Najó?

NAJÓ: A Dávid Ibolyáról, aki az MDF elnöke és nem ért a focihoz. Miért, nem róla van szó?

MACSEK: Maga negyednormális! A Victoriáról és a férjéről beszélek, a híres focistáról, a David Beckhamról.

NAJÓ: Ide figyeljen, Macsek! Hogy jön ide a Victoria és a David Beckham?

MACSEK: Benne voltak az egyik újságban. Maga kérdezte, hogy olvasok-e újságot? Csak bizonyítani akartam, hogy igen. Meg az is benne volt, hogy a Lagzi Lajcsi... És a Csisztu Zsuzsa... Meg a Győzike, az Anikó, a Marcsi, a Katka, a Jenny, az Ágica, a Leó, a...

NAJÓ: Szűnjön már meg, Macsek! Maga tényleg nem tudja, hogy a Medgyessy Péter lemondott, és a Gyurcsány Ferenc lesz a miniszterelnök?

MACSEK: Már hogyan tudnám. Mondja, Najókám: jó lesz nekünk ez a Gyurcsány?

NAJÓ: Ezt meg hogy érti, Macsek? Mit ért az alatt, hogy nekünk? Az országnak?

MACSEK: Én speciel per momentán miránk, kettőnkre gondoltam. Hogy magának és nekem jó lesz-e, hogy a Gyurcsány a miniszterelnök?

NAJÓ: Ide figyeljen Macsek! Ebben a kérdésben nem népszavazás, hanem a szocialista párt küldöttei döntöttek. És végül a pártvezetés is egy emberként mögé állt.

MACSEK: Te jó ég! Anyámnak volt egy unokanővére. Egyszer

az utcán egy emberként mögéje állt egy háromfős társaság és ellopták a pénztárcáját...

NAJÓ: Macsek, maga rémeket lát! Miből gondolja, hogy a szocialisták vezetősége a Gyurcsány pénztárcájára utazik?

MACSEK: Rendben, de én időben szóltam. Az ördög soha nem alszik! De azért jó, hogy támogatják. Legalább ebben az ügyben nem nekem kellett döntenem.

NAJÓ: Mondja Macsek, magának nem az a jó, ha maga dönthet?

MACSEK: Nem is tudom. Idáig ahányszor elmentem szavazni, utólag mindig megbántam. Tudja maga, kire szavaztam én 1990-ben? És 1994-ben? Vagy teszem azt, 1998-ban? És 2002-ben...

NAJÓ: Nehogy elmondja! Magánügy.

MACSEK: Már hogy lenne magánügy? A szavazás mindannyiunk közös ügye. Minden választás a mi zsebünkben van.

NAJÓ: Tudom. Itt van például a kettős állampolgárság ügye. Hárommilliárdba fog kerülni a szavazás...

MACSEK: Momentán nincs nálam ennyi pénz, csak a jövő héten kapok fizetést.

NAJÓ: Mondja Macsek, maga doppingol, vagy helyből ilyen hülye? Örüljön, hogy lesz egy stramm, sportos miniszterelnökünk, akinek van mit a tejbe aprítania és nincs rászorulva, hogy a közösből vegyen el. És tudja, mi a legszimpatikusabb tulajdonsága? Hogy legalább két fejjel magasabb, mint az Orbán Viktor!

MACSEK: Nekem van egy unokaöcsém, az három fejjel magasabb az Orbánnál.

NAJÓ: Hogy jön ide a maga unokaöccse?

MACSEK: Nem jön ide. Amerikában él, a profi ligában kosarazik, Jordannak hívják. Igazi tökös magyar gyerek, itthon Járdai névre hallgatott...

NAJÓ: Rendben, feladom, maga nyert.

MACSEK: Na, végre, hogy belátta. Mit szól hozzá Najókám, hogy a Podgorni elment a Demokrata című hetilap szülinapi bulijára?

NAJÓ: Podgorni? Szegény, már vagy húsz éve halott!

MACSEK: Hát... A Demokrata születésnapjában elég élénknek tűnt. Még fel is szólalt.

NAJÓ: A Podgorni? Nem Pokornit akart mondani?

MACSEK: Lehet, hogy ez az igazi neve, csak annak semmi értelme. Na, szóval, ez a Podgorni elment a Demokrata című újság tízéves születésnapjára.

NAJÓ: És? Maga még sohasem volt semmilyen születésnapon? Meghívták, elment, felszólalt. Vitt valami ajándékot ez a Pod... Pokorni?

MACSEK: Magát vitte.

NAJÓ: Engem?

MACSEK: Ne szórakozzon velem, Najó! Az, hogy ő elment, nagyon nagy öröm volt a Demokratának.

NAJÓ: Egyszer én is elvittem magammal egy partira a feleségem, de nem örült neki senki.

MACSEK: Ide figyeljen Najó! Ha nem hagyja abba, rálépek a férfiasságára, és hanyatt lököm. A Podgorni nem a feleségét vitte, hanem a Fidesz üdvözetét. Érti már, mi ebben a snassz? Hogy a Demokrata egy szélsőjobbos újság, telis-tele rasszista nézetekkel, az Orbán meg oda küldi ezt a Podgornit...

NAJÓ: Biztos azért ment, hogy újabb előfizetőket gyűjtsön.

MACSEK: Ez a Podgorni a terjesztési osztályon van?

NAJÓ: Maga félagyú! Már miért lenne a terjesztési osztályon?

MACSEK: Jó, jó, nem kell mindjárt úgy felkapni a vizet!

NAJÓ: Tudja mit? Beszélgessen magával a Bácsfi Diána!

MACSEK: Azt a nőt nem ismerem. Én csak két Dianáról tudok: az egyik Lady volt és meghalt, a másik meg a sósbor-szesz!

NAJÓ: A Bácsfi Diána egy hungarista hölgy, és mindenféle egyetemekre jár.

MACSEK: Az egyik rokonom szintén járt egyetemre.

NAJÓ: Rögtön gondoltam. És mit csinált a rokona az egyetemen?

MACSEK: Mikor mit! Leggyakrabban tökfőzeléket és brassóit. Merthogy a menzán dolgozott, mint szakács.

MACSEK: Ide figyeljen Najó! A Bácsfi Diána nem szakács. Egy huszonhat éves fiatal lány, szemüveges, állítólag nagyon művelt, és az egyik karját szereti előre lendíteni...

MACSEK: Az unokabratyóm, tudja, a Jordan, a lábát szokta lendíteni... Ő ezt futásnak nevezi.

NAJÓ: A Bácsfi Diána nem fut, hanem egy helyben áll és Szálasinak tiszteleg.

MACSEK: Amikor még általánosba jártam, volt egy Szálas nevű fiú az osztályban, csak meg kellett változtatnia a nevét, mert mindenki rajta röhögött.

NAJÓ: Igen? És mire változtatta?

MACSEK: Ha jól emlékszem, Ferire. Eredetileg ugyanis Manónak hívták. Még ma is röhögnöm kell, ha eszembe jut. Még hogy Manó...

NAJÓ: Macsek, maga hülyébb, mint a sokévi átlag... Apropos, milyen volt idén a szőlőtermés?

MACSEK: Honnan tudjam, nekem nincs szőlőm...

NAJÓ: Örüljön neki, legalább kimaradt egy jó kis botrányból. Akkor maga ugye nem is kapott állami támogatást?

MACSEK: De, kaptam. A múltkor, a színházban a jegy hátoldala rá volt írva, hogy az állam hány százalékkal támogatja a színházjegyeket...

NAJÓ: Nem ilyen támogatásra gondoltam. Többmillióra...

MACSEK: Az nálam nem jön be. Ha belegebedek, akkor sem tudok többmillió színházjegyet vásárolni...

NAJÓ: Dögljön meg, Macsek! Akkor lássam, mikor Baum-

gartner a kockás zászlót! Én a Wekler Ferenc országgyűlési alelnök sokmilliós szőlőtámogatására gondoltam!

MACSEK: Érdekes, hogy mennyire egyformán jár az agyunk! Én is a Lévai Anikónak adott negyvenötmillió forintra gondoltam!

NAJÓ: Ki az a Lévai Anikó? Ha most azt mondja, hogy osztálytársa volt a kisegítőben, akkor én bizisten lelövöm!

MACSEK: A Lévai Anikó az Orbán Viktor felesége. Még ezt sem tudja?

NAJÓ: Már hogyan tudnám. Csak magától szerettem volna hallani... S mondja, ez az Anikó szervezi a hungarista tüntetést a Terror Háza elé?

MACSEK: Az nem az Anikó, hanem a Diána. Az Anikó mostanában a családját szervezi, van öt gyereke, gondolom, ez épp elég neki...

NAJÓ: Hát, nem irigylem. Öt gyerek, három kerék, négy szoba, több száz hektár szőlő... Gondolom, ezért nem tudott elmenni a Demokrata tízéves születésnapjára...

MACSEK: Miből gondolja, hogy Orbánné Lévai Anikó, aki negyvenötmillió állami támogatást kapott a szőlőjére, el akart menni a Demokrata születésnapjára?

NAJÓ: Miért, a Podgorniból kinézte volna? Olyan rendes tanárembernek látszik. Ha nem jön a rendszerváltozás, talán még igazgatóhelyettes is lehetett volna belőle...

Listák, melegek, traktorok

Képzeljük el, persze, csak úgy játszásból, merthogy szabadjára eresztettük a képzelőerőnket, hogy a budapesti Felvonulási téren tízezer, az ügynöklistán is szereplő, szakállas traktoros bácsi múlatja az időt. Mindegyiket Zsoltnak hívják, egyébként meg semmi bajuk a mássággal, csak szeretnek más pártokat lebuzizni és lezsidózni.

Tízezer szakállas, traktoros ügynök bácsi a téren: megszállás ez vagy felszabadítás?

Melletted vagyok fiam, nem mögötted, mondja a Fidesz. Még szerencse, belegondolni is rossz, mi lenne, ha a megannyi szakállas fiatal demokrata egy emberként a jussukat követelő gazdák mögé állna.

Ki merne ott egy szappanért lehajolni?

Volt egy álmom: ezerháromszáz köbcentis gépjárművel, amely – szemben az ötvenmilliót érő, műholdkövetővel, klímával és fedélzeti komputerrel felszerelt traktorokkal – újonnan már kétféleért is megvehető, keresztbe fordulok valamelyik főúton, ezzel akadályozva meg egy traktoros konvoj haladását. De csitulj szívemnek dobogása: a traktoroknak is joguk van konvojban haladni! Ha már a gazda nem akar otthon maradni. Pedig, egy Magyarországon széles körben osztott népi vélekedés szerint mindenhol jó, de legjobb otthon.

Van persze, ahol még ennél is jobb! Például barátok közt lenni. Addig sem kell látni az asszonyt és a gyereket, a jószágot meg majd csak ellátja valaki! A traktorok pedig

mindeközben felszántják a Felvonulási teret, búzát vetnek a betonba, meg burgonyát, esetleg a demokrácia írmagját. Hogy ne maradjon belőle egy szál se! (Kérdés, hogy a földalapú marihuána-ültetvényeket támogatja-e az Unió?)

Persze, hogy nem a Fidesz áll a gazdatüntetés mögött! Ellenkezőleg: Pokorni Császártöltésen nem azt mondta, amit a mezőgazdasági miniszter neki tulajdonított. Hogy ők kézen tartják a gazdákat. Ez rágalom, Pokorni – Orbán, Stumpf és Deutsch urakhoz hasonlóan – igen sokgyermekes családapa, még legkéjesebb álmaiban sem jutna eszébe, hogy gazdákat tartson a kezében!

És lapzárta után jött a hír: Tőkés László lélekben a gazdákkal van! Naná, hogy ez újabb erőt ad a gazdáknak és nagyon előre viszi a dolgok alakulását. És persze az sem piskóta, hogy egy rövid időre, két próba és három hakni között, Eperjes és Nemcsák művész urak is elvegyültek a nép között.

Ebben speciel igazuk volt, mármint a vegyülésben: Nemcsáktól például többen autogramot kértek, mert azt hitték, hogy ő játszotta annak idején a Szomszédokban a valamikori állami gondozott, Rákositól ideológiailag kissé balra álló nyomdász, Vágási Feri szerepét. Pedig tényleg. (Élni kellett, akkor is!)

Veletek vagyunk, mondták a művész urak.

És tényleg velük voltak.

De most már nincsenek velük, dologidő van: vár a színház, a film, szinkron, a tájjellegű hakni – Bivalybasznádon, Balatonborzadályon és Dunarettentőn. A művész urak a gazdákkal vannak, de mégsem lehetnek mindig velük: ők nem traktorral járnak dolgozni, és nem a Felvonulási téren berendezett sátorban, a szállás faasztalon eszik a világ-egyetem legjobb, ám más tekintetben – három hét után állítólag még Görög Zitát is meg lehet unni – kissé már egyhangú pörköltjét.

A téren közben elterjed, hogy a tömeg március 15-én kiszabadítja házi őrizetéből Kulcsár Attilát. Szabadságot Kulcsár Attilának, skandálják ezer torokból. A vállukon viszik, egyenesen Polt Péter házáig!

Persze, nemcsak traktorok vannak a világon! Aki azt akarja, hogy tizenéves fia egy szakállas Semjén Zsolt nevű gazdától szerezzé első ügynökélményeit, az nyugodtan szavazzon Szájer József pártjára!

Merthogy az elmúlt hónap nem csupán a traktoroké volt: az ügynököké és melegeké úgyszintén.

Mindezt természetesen a kormány találta ki, hogy elterelje a figyelmet a mezőgazdaság feneketlen válságáról. Kommunikációs stratégiának hívják az ilyet, eredetileg Lenintől jött az ötlet, a marxizmus-leninizmus esti egyetemen tanították, később a Pozsgay Imre nevével fémjelzett Hazafias Népfrentban is tananyag volt, most meg Gyurcsány alkalmazza: ha a gazdák kivonulnak az utcára, ez ellen csak egyet lehet tenni: buzizni és ügynöközni.

Melyikkel kezdjük? A homokos ügynökökkel, vagy az ügynökök közé beépült melegekkel? Hát a gazdák? Bástyá elvtársat már senki sem akarja feltenni az internetre? Hogy miből van a traktor, amelyről egyébiránt büszkén hirdetik, hogy a bank tulajdona? (Speciel az is megérne egy misét, hogyan él meg az amúgy igen szigorú bankok, hogy a tulajdonukat nem rendeltetésszerűen használják? A traktorok, ha jól vagyok értesülve, eredendően ugyanis nem azért lettek feltalálva a szakállas tudósok jóvoltából, hogy piros-fehér-zöld zászlókkal feldíszítve dekkoljanak egy olyan területen, ahol, amerre a szem ellát, egy félholdnyi szántóföld sincs.)

Bekeményítettek a gazdák, és Terry Black az ő zászlóshajójuk. A kiváló transzvesztita legutóbb azzal fenyegetőzött, hogy amennyiben a szakállas homokosok nem kapják meg a nyugdíjasok és az egyetemisták terhére a földalapú

támogatást, felteszi a meleg és pedofil politikusok névsorát az internetre.

Van ilyen lista, saját szememmel láttam, amikor Németh Miklós, az egypártrendszer utolsó miniszterelnöke átadta Antall Józsefnek, a többpártrendszer első kormányfőjének. Antall József meglobogtatta a listát Torgyán József előtt – coki ne Józsi, hátrább az agarakkal –, majd hazavitte, hogy a konyhaasztalon fia, az akkor még a mostaninál jóval fiatalabb Antall Petike abba csomagolhassa az uzsonnára kapott szalámis zsömlét.

És akkor még szó sem volt a chilei cseresznyéről, meg az Orbán-kormány hősie kiállítását bemutató egész alakos festményről, Dávid Ibolyával súlyosbítva!

Terry Black most egyelőre visszavonult az ügyben. Állítólag életveszélyesen megfenyegették: Péterfalvy adatvédelmi biztos úr a sajtó nyilvánossága előtt zúzta be Terry Black kombinált bérletét, majd személyesen közölte vele, hogy egy ilyen lista közzétételéért akár három évet is kaphat, a börtönben pedig még mindig van halálbüntetés.

Nekünk, nőknél szocializálódott férfiembernek persze nem ez fáj a legjobban: hanem, hogy most Ungár Kláráról is kiderült. Nem volt nehéz, maga mondta, hogy a lányokat szereti. Pedig nem is szakállas és fogalmam sincs, mikor lovagolt utoljára traktoron. Annak idején, olyan szépen indult minden: akkor még egy másik pártban, a mára bolsevik alakulattá nemesedett Fideszben tette, amit tennie kellett. Budapesten például mindenki tudta, hogy ő az első szabadon választott országgyűlés legjobb nője. Ne nyissunk vitát: volt benne valami.

Egy illúzióval megint kevesebb!

Azért ne várjuk meg, amíg – Hofi után szabadon – kötelező lesz gazdának lenni!

Középiskolás fokon

ZACSEK: Jó napot Majókám, csak nem érettségizni volt, hogy három hete hál' Istennek nem láttam?

MAJÓ: Nem érettségiztem.

ZACSEK: Nem érettségizett? Akkor maga a Kulcsár Attilának lehetett az osztálytársa. Állítólag neki sincs érettségije, mégis egy banknál dolgozott, vezető beosztásban...

Apropó, mit szól az idei érettségizéshez?

MAJÓ: Azt hallottam, hogy nagyon nehéz volt.

ZACSEK: Nehéz volt?

MAJÓ: Igen. Még a miniszter is megbukott. Megjegyzem, nem is tudtam: a Magyar Bálint az idén érettségizett.

ZACSEK: Miből gondolja, hogy az idén érettségizett?

MAJÓ: Benne volt az újságokban, hogy a miniszter megbukott. Persze, még mindig jobb, mintha félrelépne.

ZACSEK: Már miért lépne félre?

MAJÓ: Van egy ilyen darab, film is készült belőle: A miniszter félrelép. Megjegyzem, a Dobó Katával én is szívesen félrelépnék...

ZACSEK: Maga olyan hülye, hogy mások évekig képezik magukat, míg lesüllyednek a maga szintjére.

MAJÓ: Kikérem magamnak, hogy hülyének nevezzen!

ZACSEK: Pedig ebben a szóban nincsen semmi bántó. Csermely Péter, a konzervatív, polgári értékeket hordozó Magyar Nemzet főszerkesztő-helyettese, azt írta a lapjának vezércikkében a miniszterelnökről: Gyurcsány Ferenc egy hülye.

MAJÓ: Igaza van.

ZACSEK: Maga szerint a Csermelynek igaza van? Maga úgy gondolja, hogy Gyurcsány egy hülye?

MAJÓ: Nem. Magának van igaza. Amikor azt kérdezte, hogy mit szólok hozzá. Szerintem a Csermely műtét után lehetett.

ZACSEK: Már miért lett volna műtét után?

MAJÓ: Ezeket ott a jobbszélen, rendszeresen műtik.

ZACSEK: Ezt nem értem. Talán, ha valamivel bővebben...

MAJÓ: Emlékszik, Zacsek, hogy néhány éve a Bayer Zsolt a tévében azt mondta, hogy a kommunistákat fel kellene akasztani a lámpavasra?

ZACSEK: Maga most melyik Bayer Zsoltra gondol? Arra, amelyik a Fidesz egyik alapítója? Aki idén, a tizenhetedik születésnapján ott mosolygott az Orbán Viktor mellett?

MAJÓ: Miért Zacsek, maga szerint van még egy *bayerzsolt*? Szerintem ez az egy is túl sok egy ilyen kis országnak. Szóval, azt mondta a *bayerzsolt*, hogy a kommunistákat fel kellene akasztani egy lámpavasra. De azután kiderült, hogy csak azért mondta, mert műtét után volt, és még kissé kábának érezte magát.

ZACSEK: Akkor most maga azt mondja, hogy a Csermely Pétert is frissen operálták, mielőtt a cikket megírta?

MAJÓ: Ezeket mind operálják. Van, akit már évekkel ezelőtt megoperáltak. Orbán, Áder, Deutsch évekkel ezelőtt még liberálisak és vadul ateisták voltak. Most meg látja, mi van! Ha meglátnak egy utcai vizeldét, már keresztet vetnek.

ZACSEK: Majókám, ez nem volt túlságosan erős?

MAJÓ: De. Mondjunk inkább toalettet.

ZACSEK: Térjünk vissza az érettségihez.

MAJÓ: Szerintem is világra szóló botrány, ami történt...

ZACSEK: Mi a botrány?

MAJÓ: Hogy megsemmisítették a Kulcsár Attila érettségi tételeit.

ZACSEK: Az érettségi tételeit? Talán a vallomásainak egy részét! Az a megsemmisítés egyébként teljesen törvényes volt.

MAJÓ: Én tudom, maga is tudja, de próbálja ezt megmagyarázni az Áder Jánosnak! Teljesen ki van akadva, annyira felhúzta magát ezen az ügyön. Már nem beszél a családjával, nem veszi fel a telefonokat, és vacsorára is csupán egy kefirt eszik.

ZACSEK: Volt már orvosnál?

MAJÓ: Én? Taggyűlésre sem járok, orvoshoz meg pláne nem. Kell az nekem, hogy megoperáljanak, és bennem hagyjanak egy törőlkendő?

ZACSEK: Nem magára gondoltam, Majó, hanem az Áderre. Ha ennyire ki van borulva, orvoshoz kellene fordulnia.

MAJÓ: Ja, már megjedtem, hogy engem kérdez. Mostanában mindenki azzal nyaggat, hogy voltam-e taggyűlésen és adtam-e a feleségemnek tanácsokat?

ZACSEK: És? Adott a nagyságos asszonynak?

MAJÓ: Maga ezt meg honnan tudja? Hogy én időnként átjárok a szomszéd naccságához egy kis etyepetyére?

ZACSEK: Én csak annyit kérdeztem, hogy adott-e a nagyságos asszonynak?

MAJÓ: Elnézést, úgy látszik, félreértettem...

ZACSEK: Maga Majó, olyan, mint Móricka. Annak is mindenről csak az jut az eszébe.

MAJÓ: Ebben speciel igaza van. Én sem tudok mostanában másra gondolni, csak arra, hogy miért kellett ezt az érettségi botrányt kirobbantani?

ZACSEK: Na végre, valami normális gondolat. Szóval, maga szerint is az ellenzék áll az ügy háttérében?

MAJÓ: Nem hinném. Valaki biztos, de szerintem nem az ellenzék. Én másra gondolok: amikor átmentem a szomszédasszonyhoz, bevallotta, hogy járt nála két nyomozó...

ZACSEK: Két nyomozó? A maga szomszédasszonyánál? Mit akart tőle az a két nyomozó?

MAJÓ: Nagyon jó nő a szomszédasszonyom. Maga mit akart volna tőle?

ZACSEK: Maga tényleg ennyire hülye, vagy csak tetteti? Az egész ország azt találgatja, hogy kinek állhatott érdekében, hogy megzavarják az érettségit, maga meg állandóan a szomszédasszonyával és a két nyomozóval jön.

MAJÓ: Ebben speciel igaza van, Zacsek. A szomszédasszonyomnak egy nyomozó is éppen elég lett volna.

ZACSEK: Menjen már a fenébe, Majó! Egy csomó diáknak kellemetlensége támadt, a matek érettségit például meg kell ismételni, maga meg állandóan a szomszédasszonyán legelteti a piszkos fantáziáját.

MAJÓ: Maga érti félre, Zacsek. A szomszédasszonyt felkereste két nyomozó, pedig az egyiküket meg lehetett volna spórolni. A szomszédasszony ugyanis egynek is el tudta volna mondani, amit az úgyről tud.

ZACSEK: A maga szomszédasszonya benne volt az érettségi botrányban?

MAJÓ: Naná! Még mindig jobb, mintha a Tokaj-Hegyalja ügybe keveredett volna! Az ő hálósobájában is sok minden történt, de ott legalább nem voltak taggyűlések...

ZACSEK: Százezer diák jövőjét veszélyeztették! Arról nem is szólva, hogy a botrány 100 millió forintjába került a költségvetésnek.

MAJÓ: Nem került annyiba. Orbán Viktor feleségéék csak hatvanmilliót kaptak. Mondta nekik a Viktor, hogy ne ők kapják a legtöbbet.

ZACSEK: Mielőtt végleg hanyatt rúgnám... Tegye a szívére a kezét, de őszintén: maga ismerte a tételeket?

MAJÓ: Hát, nem mindegyiket. Volt, amelyiket már nem volt időm rendesen megtanulni.

ZACSEK: Melyiket ismerte?

MAJÓ: A történelmet. Abból mindig nagyon jó voltam. Meg aztán, mázlim is volt, jó tételt húztam.

ZACSEK: Maga húzott?

MAJÓ: Mindenki húzott. Nekem az jutott: fejtse ki, hogy miben nyilvánul meg a szocialista rendszer magasabbrendűsége a hanyatló, szakadék szélén tántorgó kapitalizmus erkölcsi válságával szemben!

ZACSEK: Maga megőrült? Milyen tételekről beszél?

MAJÓ: Maga kérdezte, hogy ismertem-e a tételeket? Ezt speciel tudtam. Nagyon is!

ZACSEK: Árulja már el, Majó, maga mikor érettségizett?

MAJÓ: Harmincöt évvel ezelőtt...

Jobboldali balesetek

Nyomják Krahácsot. Sőt, nemcsak nyomják, de el is akarják tiporni.

A komcsi kommandók nem válogatnak az eszközökben.

Ott vannak ugye azok a tiszta tekintetű, a nemzet felemelkedéséért ügyködő – néha ügynökösködő – emberek, a másik oldalon pedig, a nemzetidegen elvetemültek, akiket a New-York–Párizs–Tel-Aviv-tengelyből irányítanak, és akiknek semmi sem drága, ha rúghatnak egyet a sokat szenvedett Krahácsba.

A legújabb szörnyűség Szíjjártó Péter fideszes képviselő nagyon rejtélyes balesete. A honnak ez a lánglelkű atyja, akit a köznyelv máris kis-Rogánnak nevez – Rogánt magát pedig kis-Orbánnak –, az elmúlt hetekben több alkalommal is felhánytorgatta a t. Házban Gyurcsány miniszter úr tíz évvel ezelőtti gazdasági ügyeit.

Nem kellett volna: Gyurcsánynál ugyanis egy idő után elszakadt a cérna, s ebből kifolyólag kimutatta a foga fehérjét. Azt találta mondani a kis-Rogánnak – ejtsd: Szíjjártó Péter –, hogy jobban tenné, ha mostantól előre tekintene, vagy legalább a visszapillantójára odafigyelhetne időnként, mert különben baleset érheti.

Ezt sem kellett volna mondani! Szíjjártó urat ugyanis néhány héttel az ominózus mondat elhangzása után egy nagyon súlyos közlekedési baleset érte: egy nyilvánvalóan szocialista érzelmű kamion olyan közel haladt el a gépkocsija mellett, hogy összetörte annak vélhetőleg polgári

érezelmű visszapillantó tükrét. Nyolc centin múltott, hogy nem történt tragédia, idézte fel a csaknem végzetes percek a képviselő úr, aki ugyan nem állítja, hogy a baleset mögött Gyurcsányt vagy Gyurcsány közeli embereket kell keresni: ő csak úgy, minden különösebb él nélkül többször is elmondta, hogy különös dolgok történnek mostanában. (Amiben egyébként van valami: tényleg furcsa, hogy novemberben olyan meleg volt, mint más években szeptemberben.)

És akkor Bálint úr egy hónappal ezelőtti különös kalandjáról még nem is szóltunk. Bálint úr – van-e ki e nevet ismeri? – akkor kezdett elhíresülni, amikor Kondor Katalin rádióelnök felfogadta biztonságpolitikai szakértővé.

Bálint úr attól van otthon a biztonsági szakértésben, hogy néhány átkossal korábban, az egypártrendszer idején, titkosszolgálati illetőként szolgálta a szolgálatot, ám azután megjavult, és most a jobboldalnak segít a polgári oldal elleni fondorlatok leplezésében.

Nos, ezt a valamikori titkosszolgát érte most egy kis híján különös baleset: kis Polskijával éppen újságért indult, ám egy nagy autó, amelynek sem a színét, sem a típusát, sem pedig a rendszámát a rádióelnök biztonsági szakértőjévé avanzsált egykori titkosszolga nem bírta megjegyezni, fenyegetően utánaindult.

Ki tudja, mi történt volna, ha mondjuk, történik valami, de szerencsére semmi sem történt. Később is csak annyi, hogy hősünk megvásárolta az újságot – hogy milyen lapokat, azt homály fedi, bár sejtéseink azért lehetnek –, majd békésen hazatérni készült polgári otthonába. Ekkor újból összetalálkozott azzal az autóval, amelynek a rendszámát, a típusát, valamint a színét másodszor sem bírta megfigyelni. Heveny anyázás is kezdődött a versenyzők között, a nagy autó sofőrje még ki is szállt, lapátkezeivel (egy ilyen komcsi-bérenc állatnak csak lapátkezei lehettek, bár Bálint

úr erre nézvést sem tudott információkkal szolgálni) néhányszor ráütött a kis Polskira, ezzel is jelezve: életveszélyesen megfenyegette Kondor rádiós elnök biztonsági szakértőjét.

És, nem sokkal a tavalyi választások előtt, Oláh Jánost is jó alaposan helybenhagyták. Oláh Jánosról a szélesebb közvélemény az esetet megelőzően nem tudott semmit, s ma, jó egy esztendővel az események után ismertségi szintje újólag a nullához konvergál.

Oláh János MIÉP-es képviselőt ugyanis a tavalyi választások idején egy szocialista bézbőlítő találta meg. (Ezt onnan lehet tudni, hogy maga Csurka úr mondta, miközben a Fidesz sokat sejtetően hallgatott.) Az egykor sikeres drámaíró rögtön az eset után, még a szerencsétlen Oláh Jánost is magával cipelte egy nagygyűlésre, tárgyi bizonyítékként és gyanánt. Szerencsére szabad szemmel is jól kivehető volt, hogy alig egy nappal a brutális támadás után Oláh úr már jobban nézett ki, az akkor Pintér úr által felügyelt rendőrség pedig máig nem derített fényt semmire.

Lapzártakor a legvalószínűbbnek azt tartják, hogy Oláh úr, akiből sajna nem sikerült mártírt kreálni, valamilyen gazdasági jellegű csetepatéba keveredett, ezért vágták orra, persze nem bézbőlítővel, hanem pusztá kézzel.

Ami egyfelől szintén egészségtelen, másrészt pedig, messze nem ugyanaz.

Nem fasiszta patkány

Szerény véleményem szerint, ha számít ez egyáltalán valamit, Orbán Viktor nem fasiszta patkány. Még csak nem is antiszemita – utóbbit egy bíróság is megállapította, amikor Juhász Ferenc honvédelmi miniszterrel szemben a Fidesz elnökének adott igazat. (Igaz, ugyanez a bíróság abban semmi kivetnivalót nem látott, hogy a honvédelmi miniszter Orbánt nacionalistának és szavahihetetlennek nevezte!)

Orbán tehát nem fasiszta patkány, de ez nem jelenti azt, hogy ne lehetne ilyen állítani róla. Magyarországon ugyanis szólás- és véleményszabadság van: ha lehet hazaárulózni, zsidózni, cigányozni és kötelezni, akkor értelemszerűen patkányozni és fasisztázni is lehet.

Az ugyanis, miszerint Orbán Viktor egy fasiszta patkány, egy vélemény. Tegyük hozzá, magánvélemény: még soha, sehol, senkitől nem hallottam arról, hogy a volt kormányfőt, a polgári körök létrehozóját, azon a bizonyos sms-en kívül bárhol is lefasisztapatkányozták volna.

Azt a bizonyos sms-t a Tilos Rádióban olvasták fel: egy hallgatónak volt ez a véleménye, igaz, a műsorvezetők rögtön elhatárolódtak a szövegtől, s közölték: Orbán nem fasiszta patkány.

Pillanatnyilag ennyi látszik biztosnak, de egyáltalán nem biztos, hogy minden az, aminek látszik.

Amit tudni lehet, az az, hogy Orbán Viktor kiengedte a szellemtelenséget a palackból, és most sehogyan sem tudja

oda visszagyömöszölni. Most már nagyon szeretne úgy tenni a polgári körökkel, mint a kisgyerek, aki, amikor csúnyát tesz, azt mondja: nem ér a nevem!

Orbán, aki annak idején életre hívta a polgári köröknek elkeresztelt különös képződményeket, mostanra rájött arra, hogy az ellenőrizhetetlen szabadcsapatok többet visznek, mint amennyit hoznak.

Mindenki hozzon magával még egy embert, sokan vagyunk, de nem elegendő, egy a tábor, egy a zászló, a nemzet nem lehet ellenzékben – ilyen és ehhez hasonló harcias felhívások kavarták fel a híg altalajt a két évvel ezelőtti tavaszon.

És a híg altalaj felkavarodott. Jöttek a hídfoglaló hazafiak, a sőjtöri tojásdobáló demokraták, és jöttek a zászlóégető keresztények.

Anyám, én nem ilyen – dakota – lovat akartam, mondja most Orbán, de a harcias hordák nem hallják már, amit mond.

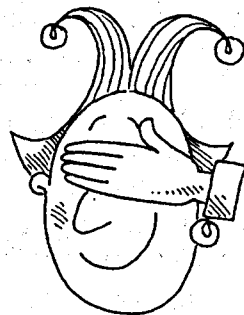
Hogy ő maga mit gondol ezekről az emberekről, azt csupán sejteni lehet: vélhetőleg megveti őket, mint ahogy még miniszterelnökként is alig titkoltan undorodott koalíciós partnereitől, a fideszes körökben csak szalonnazabálóknak nevezett kisgazdáktól.

Orbán már látja, hogy a társadalomra rászabadított seregek bajt hozhatnak a fejére. A Tilos Rádió elleni tüntetésen elégettek egy izraeli zászlót, ami ugyan néhány Fidesz közeli ügyvéd szerint egyszerű garázdaság, mások viszont – és ők vannak sokkal többen – úgy gondolják: amellet, hogy bűncselekmény, halmazatilag még ízléstelen is.

Orbán, aki előbb csak arra hívta fel híveit, hogy óvakodjanak a provokátoroktól, most már beijedt. Legújabb, egyelőre még nem nyilvános körlevelében azt írja a polgári köröknek: ennyi volt uraim, ha lehetne, mostantól már ne tessenek az utcára tolni, mert a többi, nem polgári körös

polgár, akiknek a szavazataira szintén szükségem lenne, az ilyet visszatetszéssel fogadja.

És ha sokan utálják majd a polgári köröket – valamint a velük örök és megbonthatatlan testvéri barátságban élő Fideszt –, akkor még az a szégyen is előfordulhat, amit Orbán, még miniszterelnökként mondott a 2002-es választások előtt néhány héttel: hogy tudniillik akkor fejeződik majd be a rendszerváltozás, ha két egymást követő választáson ugyanaz a párt győz.

Addig jó, míg Orbán él

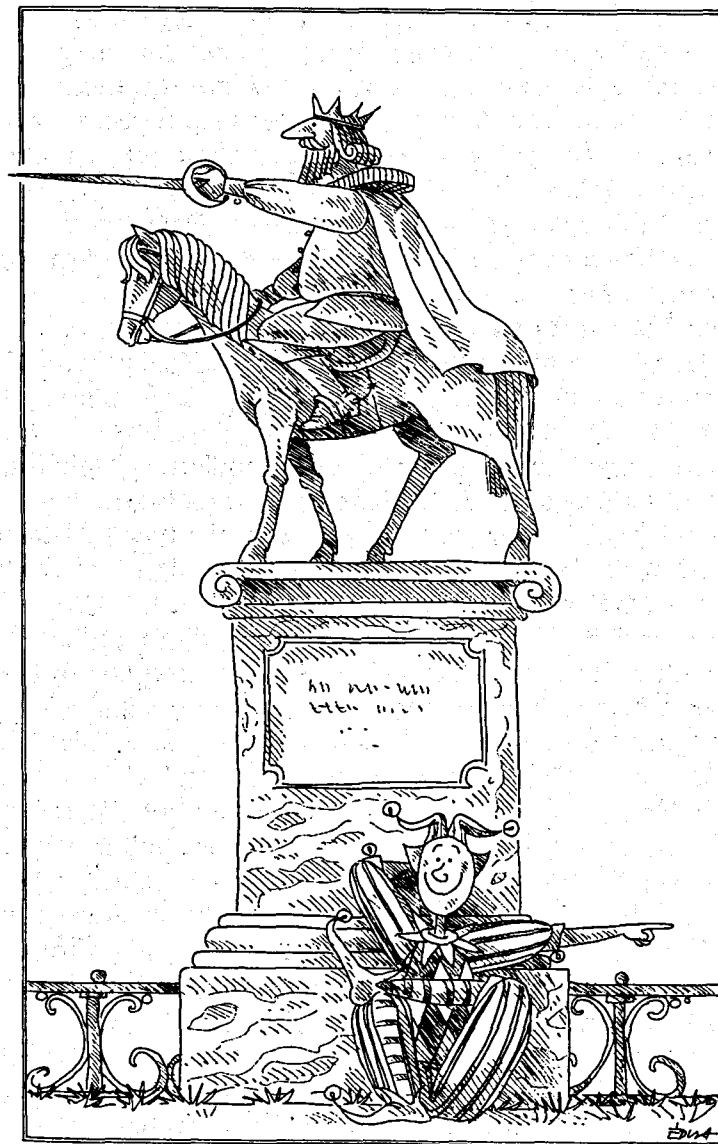
Egyeztessük az óráinkat, időutazásra invitáljuk a nagytekintetű olvasótábort! Visszanosztalgázzuk magunkat a késői kádárizmus korába, a múlt század hetvenes éveibe. Helyszín: a Magyar Népköztársaság, valamint egy vele baráti viszonyban lévő település, Alcsútdoboz.

Játszó személyek: O. Viktorka, aki az alcsútdobozi általános iskola padjait koptatja. Ha a baromarcú bácsik felteszik neki a világ leghülyébb kérdéseinek egyikét, minden gyermek rémálmát – mi leszel, ha nagy leszel? –, Viktorka nem dakota közmondással válaszol. Miniszterelnök – vágja rá büszkén. Vagy pártelnök.

Mert a kádári időkben akkora volt az esélyegyenlőség, hogy Dunát lehetett rekeszteni vele. A falusi gyerekekből minden lehetett. (Vagy, ha nem, legalább mertek nagyot álmodni!)

Odakint, a nagyvilágban közben persze más fontos dolgok is történtek. Nyugaton a nemzetközi helyzet fokozódott: a fiatalok, jövőkép híján – egyikükből sem lehet traktoros, de még agronómus sem – Coca-Cola mámorban fetrengenek. És persze, szabadságot Angela Davisnek! (De most rögtön, semmi cicó, különben odamegyek, és akkora pofont kapok!)

Mifelénk, hál' istennek, minden rendben. Budapesten Kádár Jánosnak hívják az első titkárt. János bácsit mindenki szereti, kivéve persze azokat, akik nem. (De ilyenek nincsenek, különben biztosan írna róluk az újság.) Kedves, szim-

A helyes irány

patikus öregúr a Kádár elvtárs, időnként ellátogat a sakk-szövetségbe, ahol néhány lépés után döntetlenben egyezik meg valamelyik, véletlenül éppen ott időző nagymesterrel. És amikor a kamerák mutatják, viccesen csippent a szemével. Mert ha valaki, ő érti a viccet. Sohasem sértődik meg, ha parodizálják.

Legföljebb akkor, ha túllőnek a célon. De ilyen persze még véletlenül sem fordul elő: ki az a hülye, aki túl merne lőni a célon?

És ha bárki megkérdezi, merre kell menni, szívesen útba igazítja: mi a szocializmus útján járunk. Ráadásul gasztronómiailag is maradandót alkot: a krumplileves legyen krumplileves! (És lőn: lesz!)

Csupán egyszer borult ki nála a bili, amikor egy fehérnemű-bemutatóra hívták. Ott feszengett az első sorban, a díszvendégnek járó helyen, miközben azzal a ténnyel kellett szembesülnie, hogy a nők a felsőruházatuk alatt idehaza is bugyit és melltartót viselnek. Nagy balhé lett a dologból, fejek is hullottak, de a fehérneműk végül maradhattak. (Szakírók azóta ezt a mesterségesen gerjesztett libidót hívják puha diktatúrának.)

A baráti országok már nem ennyire szerencsések. A szomszédos Szovjetunióban Brezsnyevnek hívják az első titkárt. Nagy, bozontos szemöldöke volt, a ruháját teliaggatták kitüntetésekkel – mindent elért, amit ember elérhetett, egyedül a Hős Anya címet nem tudta soha megkapni.

Bulgáriában Zsivkov, Csehszlovákiában Husak a főnök, az NDK-ban Honecker, a lengyeleknél Gomulka, míg a román testvéreknél a Ceaușescu család vezette az imperializmus elleni kíméletlen ideológiai harcot.

Az emberek, Magyarországon és Alcsútdobozon, tudják, mi a dörgés. Addig jó nekünk, míg Kádár él, mondják, ha úgy gondolják, maguk vannak. Igazából soha nincsenek egyedül: a Nagy Testvér figyel. És a Nagy Testvért is figyelik.

Nemcsak a bögrének, a falnak is füle van. De azért mégis csak jó nekünk, már csak azért is, mert mindenki tudja: rosszabb is lehetne. A kompromisszumok robotosa – ez Kádár elvtárs mozgalmi beceneve – még mindig jobb, mint a fent említett kollégák bármelyike. Büszkék vagyunk arra, hogy mi vagyunk a szocialista tábor legvidámabb barakkja.

Örülünk, hogy nekünk ő jutott. (Itt és most el kell mondanivaló egy korabeli viccet. *A frissen kinevezett pártfunkci felelőse megtudja, hogy a férjének szeretője van. Kitér a balhé, a férj magyarázkodni kezd: Nézd drágám, tudod, hogy én csak téged szeretlek. De hidd el, az én pozíciómban ez szinte kötelező: a megyei titkár elvtársnak is van szeretője, a központi bizottságban is mindegyik elvtársnak van. Anyu, ha nehezen is, megnyugszik. Néhány nappal később egy fogadáson a férj mutatja a feleségének: látod azt a szőkét? Az a megyei elvtárs kedvese. Az a vörös az egyik központi bizottsági elvtárs babája... Na, ott az a barna, tudod, ő meg az enyém... Anyu hosszasan nézi a hölgyeket, majd, kissé még szípgogva, de némi büszkeséggel a hangjában megszólal: azért a miénk a legszebb...)*

Nekünk Kádár volt a legszebb. Ha már ugye, muszáj volt, hogy legyen valakink.

És ennyi múltbéli szépség után, vissza a jelenbe! Ha ma volnék általános iskolás, mondja Orbán, traktoros, vagy legföljebb agronómus lehetnék. (Mondjuk, az ország szempontjából ez is egy figyelemre méltó lehetőség...)

Egyébként meg van benne valami. Szép, daliás idők voltak a kádári évtizedek: 3,60-ba került a kenyér, ugyanennyibe a tej, és amikor a benzin árát 2 forint nyolcvan fillérré emelték, többen teljesen ki voltak akadva. A tantúszért csupán 60 fillért kellett fizetni, és ha az embernek szerencséje volt (meg mondjuk az apja párttitkár a bányában), akkor még az is megesett, hogy nem kellett húsz évet várnia a telefonra.

Meg lakást is kapott mindenki. Kivéve persze az, aki nem. Ekkoriban találta ki a Ludas Matyinál mára már elfelejtett, amúgy felejthetetlen kollégám, Somogyi Pál a következő viccet: Igaz, hogy három gyerek után azonnal lehet lakást kapni? Válasz: igaz, de csak akkor, ha az egyik gyerek miniszter.

Most, hogy a kormánypártokat már nem lehet lekomcsizni, marad a bankárkormányozás.

Orbán és a Fidesz balról előz: Kádár alatt jobb volt, mondják. Még miniszterelnök is lehetett az ember gyerekéből. Tényleg jobb volt. Nem mindenkinek persze, a párttitkároknak biztosan. De a legeslegjobb a párttitkárok gyerekeinek volt.

És a szavazáskor sem csaltak annyit, mint mostanában. Nem is lett volna érdemes, egy jelölt volt, néha falból még egy, ő is csak azért, hogy rá ne szavazzon senki.

2006-ban, ha nem akadályozzuk meg, biztosan csálni fognak. Hogy kik, miért és hogyan, azt nem áruljuk el, legyen elég annyi, hogy már megint csalásra készülnek.

2002-ben is csaltak, a vérükben van, ilyen anyagból lettek gyúrva. (Gyárilag ilyenek.)

Alternatív szavazatszámológát kell létrehozni, mondja Orbán, nehogy megtörténhessen az, ami meg szokott történni.

Hogy mi szokott megtörténni? Hogyhogy mi? Hát minden! És persze mindennek az ellenkezője.

A haza nem lehet még négy évig ellenzékben!

Mindenki hozzon magával még egy közszolgálati mikrofontartó állványt! Nem a takaró rövid, csak keresztben van az ágyon! (Naná, nem kéne állandóan keresztbe feküdni!)

Senki se szemeteljen, legyen mindenki becsületes!

Legyen mindenkinek jó autója, nagy háza, jól tanuló gyereke! Három szoba, négy kerék, öt hektár államilag támoga-

tott szőlő! Csökkentsük az adókat, emeljük a béreket! Tessek mindenkinek jól élni, írók, alkossatok remekműveket!

Ne csalj fiam, mert én is ott leszek!

A 2006-os szavazásra nagyon oda kell figyelni. Alternatív szavazatszámológához alternatív emberek kellenek. Akik egész nap nem mennek ki pisilni. Mert amíg ők odakint az anyagcsere örömeinek élnek, idebent mi húzzuk a rövidebbet. Mert idebent, mint tudjuk, minden megtörténhet. (Főként az, ami meg szokott történni.)

És nem lehetnek köztünk dohányzók: elég egy slukk a folyosón, odabent máris el van csalva a szavazás!

Ha ma járná az általánost, traktoros lenne, vagy agrónómus.

Vagy, az idén százéves proletár költővel szólva: tűzoltó, katona, vadakat terelő juhász.

Kádárnak köszönheti, hogy nem lett egyik sem.

Ha én gazda lennék...

Mi, budapestiek, befogadó nép vagyunk. Sok mindenkit befogadtunk a történelem folyamán – törököt, tatárt, orosz, németet.

S most, lám, befogadtuk a gazdákat is.

Igaz, nem önként, és főleg nem dalolva: befogadtatták magukat.

Karóval jöttél, nem virággal, mondta anno az idén százéves proletár költő, József Attila. (Neki még könnyű volt: a rakodópart alsó kövén ült, és a traktorok helyett csak azt kellett néznie, hogyan úszik a dinnyehéj!)

Jó vendégek a traktorosok: senki sem hívta őket, mégis megígérték, hogy sokáig maradnak.

Ha én gazda lennék, én is feljönnék Budapestre.

Csak nem úgy, ahogyan ők.

És nem azért, amiért ők jöttek.

Ha én gazda lennék, előbb szépen fognám magam, és hazamennék a falumba. Elég a hidegből, mondanám magamban, elég a ki tudja milyen vendégségből, elég a frusztrált identitású polgári körökből: vár engem a család, ami szent dolog.

Már hiányzott az asszony, a gyerekek, a kert, a jóság. Kipihenném magam végre rendesen, kádban fürödnék. Igazi asztalnál igazi ételeket ennék, és, két hét után először, a saját klotyómon trónolnék. Mert az anyagcserével is úgy van az ember: mindenhol jó, de a legjobb otthon...

Így telne néhány nap: visszazoknék a saját életembe.

Mert nekem ugye, nem az a természetes életem, hogy Budapesten egy nagy hideg, barátságtalan téren, a fellobogózott traktorom mellett álljak. Hogy idegen emberek fényképezzenek, kisgyerekek bámuljanak. Mintha az Állatkertben lennének: látod kicsim, ez itt az oroszlán, ez itt a foka, ez meg itt a gazda!

Ha meg már eléggé visszazoktam, és még mindig nem jött el a szántás és a vetés ideje, karon fognám az asszonyt, szólnék a gyerekeknek: menjünk fel Budapestre! Annyi szép látnivaló van ott, ideje, hogy mi is megnézzük.

Megnéznénk a Parlamentet. Hiába láttam már közről, azért így traktor nélkül, rendesen kiöltözve, a családdal, mégiscsak más. És a Hősök terén sem pörköltet ennék, hanem a Hét vezér szobránál fotóztatnám magam a karácsonyra kapott négy megás digitálissal.

És nem kellene kiabálnom, öklöt ráznom, és senki sem kötelezne rá, hogy a nyakamon az üvöltéstől kidagadjanak az erek.

Nem ütne meg a guta, és nem kívánnám, hogy másokat megüssön.

És megnézném a Nemzeti Színházat. Illetve, lehet, hogy mégsem nézném meg, merthogy kissé messze van. Nem volt mindig messze, valahová a város legközepére tervezték, de egy, a budapestiekkel nem nagyon rokonszenvező kormány a külvárosba számúzta.

És nem utaznék persze a négyes metróra sem. Azt mondja a komám, valamelyik hülye miniszterelnök, aki berágott a fővárosiakra, leállította az építését. Már egy éve, hogy készen kellene lennie...

Gazda vagyok, nem turista. Jó lenne persze inkább turistának lenni, de a gazdi nem engedi. Megmondta a Pokorni is, legutóbb ott Császártöltésen: jönni kell, és maradni. Maradni, ameddig csak lehet. Március 15-ét még biztosan itt töltjük, de ha a gazdi úgy látja jónak, húsvétra otthon

leszünk. Húsvétkor – ha a gazdi is úgy akarja – már szabad a gazda.

Ha én gazda lennék, és nem traktoros, megérteném az itt lakókat. Felépítettek egy várost, egy büszke, szabad fővárost, és most élni szeretnének benne. Ha én gazda lennék, tudnám, hogy a budapestieknek van elég bajuk nélkülünk is. Mondják, sok a kátyú és kevés a parkolóhely. Azt beszélnek, drága az élet és vékony a pénztárca. De Budapest mégiscsak a világ egyik legszebb városa – legalábbis annak, aki szereti.

Ha én gazda lennék, megérteném: ez a város nem azért épült, hogy a Kossuth téren traktorok parkoljanak. És a rendőrség sem azért van, hogy minden egyes itt töltött napunkkal tízmillió forinttal csökkenjen a működésére fordítható pénz. Már így is kevés a rendőr, pedig sok tolvajt, gyilkost, maffiózót és fantomcégest kell üldözni. *(Éljen és virágozzék Kaya Ibrahim, éljen az örök és megbonthatatlan József Toti!)*

Régi traktorosok vagyunk a szakmában. És szerencsére, nem vagyunk egyedül: a Fiúk a téren velünk vannak. Ha ők nem lennének, ki tudja, mi lenne velünk? Lehet, hogy már rég otthon lennénk. Vagy tán el sem jöttünk volna!

Naponta tízmillió forintba kerül, hogy vigyáznak ránk. Nehogy valaki belénk kössön, nehogy valakibe belekössünk.

Ha én gazda lennék, végignéznék a méregdrága, nemzeti színekkel felpántlikázott traktorok hosszú során, és felsőhajtanék: szegény gazdagok...

Görgey Világosnál letette a belga királyi párt

Magyarországon, ha nincs botrány, akkor csinálnak. (Persze, általában nem kell csinálni, van botrány magától is.)

Legutóbb azon borult ki a bili, hogy Görgey Gábor író, aki korábban kulturális miniszter is volt, hétmillió forintot kapott azért, hogy a Medgyessy-kormány számára tanulmányokat készítsen.

Később kiderült, hogy a hír majdnem igaz. Azaz, Görgey valóban fölvelt tanácsadói pénzeket, ám nem hétmilliót, hanem annál kicsivel kevesebbet – a pontos összeg nem publikus. Ráadásul nem egy összegben, hanem több mint egy éven keresztül, havi bontásban. És nem tanulmányokat készített, hanem tanácsokat adott.

Egy valódi jó tanácsnál kevés jobb dolog van. (A viccbéli rabbinak rengeteg jó tanácsa volt, és nagyon sajnálta, hogy végül az összes liba megdöglött, pedig lett volna még néhány jó tanácsa.)

Másfelől viszont minden kormányfőnek jogában áll tanácsokat kérni és elfogadni. A Medgyessyt megelőző miniszterelnököknek is voltak tanácsadói, saját udvari fényképészei és változatos, fordulatokban gazdag életútját megörökítő filmesei, úgyhogy semmi rendkívüli nincs abban, ha egy neves író hétmillió forintot kap azért, hogy tanácsokat adjon. Jó tíz évvel korábban egy másik pályatárs, Csúrka István közel 30 milliót markolt fel egy rajzfilmsorozat forgatókönyvéért. És ez a 30 millió csupán előleg volt! Igaz, a többi pénzt már nem vette fel az író úr, bár az is igaz, hogy a rajz-

filmsorozat soha nem készült el. És leginkább az igaz, hogy az író úr az előlegből mindmáig egyetlen fillért sem fizetett vissza a magyar polgároknak.

Megint másfelől azonban ez a Görgey-ügy mégiscsak zseniális dolog! Az, hogy időnként mások is köpködnek és szellentenek az utcán, még nem jelenti azt, hogy nekünk is így kell viselkednünk. Elvileg jogunk lenne hozzá, csak hát a mi köreinkben ilyet nem szokás csinálni.

Persze, abban is van valami, hogy senkinek semmi köze ahhoz, hogy egy kormányfő kitől és mennyiért kér tanácsokat. Mint ahogy valahol az is a magánügye, hogy jók-e a kapott tanácsok, vagy ellenkezőleg: kifejezetten csapnivalók. (Aki annak idején Cézárnak azt tanácsolta, hogy bízson meg egy bizonyos Brutus nevűben, az bizony rossz tanácsadó volt!)

Ha viszont arra gondolunk, mi történt, miután kiderült, hogy Görgey pénzért adott tanácsokat a kormánynak, megint kénytelenek vagyunk elbizonytalanodni. Első lányos zavarában az egyik kormányzóvivő azt mondta, hogy a Görgey-tanulmányokat húsz évre titkosították. Ezután azt hallottuk, hogy valójában nem titkosak, csak nem nyilvánosak, később, maga az érdekelte, Görgey azt mondta, hogy nem is tanulmányokat készített, hanem tanácsokat adott. Főként szóban, legfőljebb kis sajtécédulákra írta fel az ötleteit, ezt is csak azért, mert senkinek a feje nem káptalan, meg az is fontos volt, hogy legyen írásos nyom, nehogy az APEH bele tudjon kötni a kifizetésekbe.

Végül aztán kiderült, hogy a Görgey-tanácsok mégiscsak húsz évre titkosítva vannak. (Nagy kő eshet le a szívünkről: ez mégiscsak kevesebb, mintha ötven éven át dugdosnák a stratégiai fontosságú ékákat a nyilvánosság elől.)

És talán arra is fény derül egyszer, vajon mit is tanácsolt Márton László Kossuth-díjas szobrászművész ügyében, aki szobrot ajánlott fel a belga királyi párnak?

Miután ez utóbbi különösen érdekes lehet, ezért időt, fáradságot nem kímélve, igyekeztünk az ügyről minél több részletet megtudni.

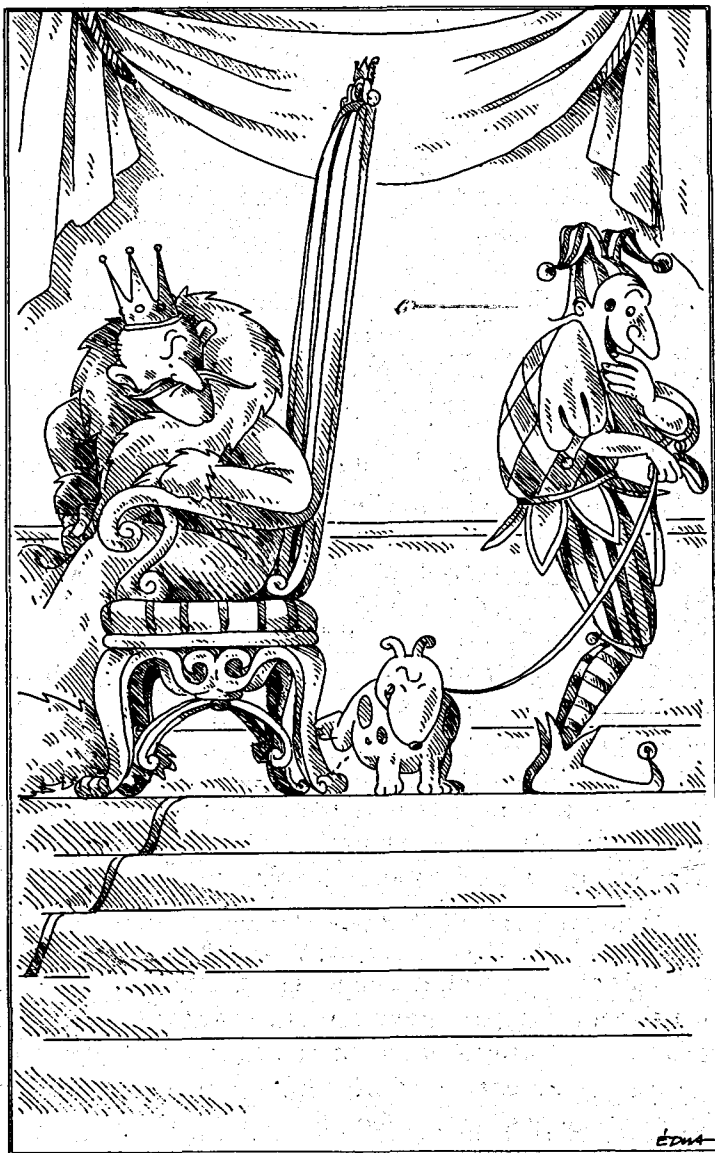
Görgey Gábor egy társaságban hallotta először, hogy a belga királyi pár már nagyon régóta vágyik egy Márton László-szoborra. Először nem tulajdonított jelentőséget az ügynek, de idővel szimatot kapott és egyre inkább úgy érezte: itt tanácsokra van szükség, különben soha nem lesz az egészből semmi. Azzal már az elejétől fogva tisztában volt, hogy a belga királyi pár nem szenved szükségét semmiben – karácsony előtt a konyhapénzből például egy energiatakarékos mosogatógépre is sikerült lecsípniük egy kisebb összeget –, Márton László-szoborra azonban már nem nagyon futotta volna a királyi büdzséből.

Görgey ettől kezdve már nem magánemberként, hanem kormányzati megbízásból kísérte figyelemmel a szobor ügyét. Több jó tanáccsal is ellátta a szobrászt, s figyelme még arra is kiterjedt, hogy a szobor ne legyen se túl nagy, se túl kicsi. (Se pedig túl közepes.)

És ez még nem minden! Egy belgául (sic!) jól beszélő egyetemistát megbízott azzal, tudja meg a királyi pártól, milyen szobornak örülnének? (Kémei ugyanis azt jelentették, hogy a királyi pár nem szereti a futballt. Egyszer egy angol festőtől kaptak egy képet, amelyen egy labda is látható volt – egészen komoly diplomáciai bonyodalom lett belőle. Az éppen szabadságon lévő nagykövetnek mennie kellett, s még a miniszter is kis híján belebukott. A belga belgák végül megelégedtek egy főosztályvezető menesztésével.)

A szobor végül elkészült, a művész eljuttatta a királyi párnak, akik annak rendje és módja szerint örültek az ajándéknak.

Ez utóbbival kapcsolatban – vagyis, hogy hogyan örüljenek – Görgey már nem adott tanácsot, ugyanis időközben lejárt a szerződése.

A kutyafáját!

El a kezekkel a fiamtól!

Tisztelt Orbán úr!

Ön az elmúlt napokban, Kedves Ifjú Választópolgár megszólítással, levelet írt a fiamnak. A levelet nem postán küldte el, hanem valakik, talán aktivisták, fizetett nyugdíjasok, vagy diákok dobták be a postaládánkba.

T. Orbán úr! Nem kívánnám a drága idejét rabolni, tudom, nagygyűlések, találkozók, dedikálások, a kezét csókoló idős nénik, és akkor még ugye ott van Önnek a Felcsút SC is, szóval, ha megengedi, rátérnék a lényegre!

Arra szeretném kérni, hogy hagyja békén a fiamat!

Ne írjon neki levelet, ne hívja telefonon, és ne küldjön neki sms-eket! Egy alig több mint 18 éves fiatalemberről van szó, s ebben a korban, talán emlékszik még rá, az ember nézetei, jó és rossz irányban egyaránt, viszonylag könnyen befolyásolhatók. Mi, megmondom magának őszintén, a családban idáig mindent elkövettünk azért, hogy a fiunk becsületes magyar ember legyen – még ha talán nem is abban az értelemben, ahogyan ezt Önök gondolják. Mi ugyanis arra neveltük, hogy tisztelettel viselkedjen az idősebbekkel, tanuljon, és ügyeskedések nélkül, kizárólag a saját erejéből, tehetsége és szorgalma révén boldoguljon. Ez idáig nagyjából rendben is működött, nem keveredett rossz társaságokba, barátai nagy részét ismerjük, s mondhatom, az esetek döntő többségében ők is igen jóra való, tisztességes fiatalemberek.

Megmondom Önnek őszintén: nem szeretném, ha a

fiam rossz társaságba keveredne, és akárcsak levelezés útján is, olyanokkal kerülne kapcsolatba, akik nem az általunk vallott emberi értékek mentén élik az életüket. Akik, ha politikai érdekeik úgy kívánják, köpönyeget forgatnak (*lásd még az Ön krisztusi korban megtalált vallásossága*), s olyan is előfordul, hogy egyszerűen nem mondanak igazat (*megfigyelési ügy*).

Ön azt írja a fiamnak, hogy a mostani kormány felszámolta a diákhitelt és az otthonteremtési programot. Lehet vitatkozni azon, hogy a mostani kormány a társadalom más rétegeire helyezte a hangsúlyt – Simicska például nem biztos, hogy kapna –, azt azonban kijelenteni, hogy a kormány felszámolta volna ezeket, merő valótlanosság. Ezt persze, Ön is tudja, ennek ellenére volt bátorsága leírni mindezt egy levélben.

Azt írja a fiamnak írott személyes üzenetben, hogy „ezért kezdeményeztük 2000-ben a sorkatonaság megszüntetését és a hivatásos haderő felállítását...”

Nos, bizonyára Ön is tudja, hogy ez szemenszedett hazugság – ha keményebben kívánnék fogalmazni, írhatnám: cinizmus. Ez ugyanis nem igaz, hiszen a sorkötelezettség eltörlését egy, valamikor még Önök által is kedvelt párt, az SZDSZ kezdeményezte, igaz, nem 2000-ben, hanem vagy tíz évvel korábban, valamikor még a kilencvenes évek legelején. Sőt, nemcsak kezdeményezték, hanem egyfolytában és folyamatosan ki is álltak emellett, nem rajtuk, hanem a többi parlamenti párton – köztük az Önökén is – múltott, hogy ebből csak mostanra lett kézzelfogható valóság.

Ön, néhány évvel ezelőtt, még miniszterelnökként, azt nyilatkozta, hogy másként néztek arra a fiatalra, aki volt katona. Ez a kijelentés, valljuk be, egy kicsit hímsoviniszta, kicsit magyarkodó, de semmiképpen sem korszerű világlátásra utal, s ugyanabba a hazug legendakörbe tartozik, amely sze-

rint az az igazi magyar, aki iszik, mint állat. Vagy, ahogyan a nóta is mondja: „Az a huszár, ki a szoknya alá nyúl.”

Vagyis, Ön még néhány évvel ezelőtt is azt állította, hogy csak az a becsületes, hazáját szolgáló férfiember, aki, amikor jött a parancs, nem mentette ki magát a katonaság alól, angyalbőrbe bújt, mert katonának lenni igen férfias dolog.

Én voltam katona: előfelvételiként tizenegy hónapot húztam le Kalocsán – tisztelet a kivételnek: buta, rosszindulatú, és nem egyszer szadista tisztek, tiszthelyettesek és öregkatonák vendégszeretetét élvezve. Mondhatom Önnek: ennél jóval férfiasabb tevékenységeket is el tudok képzelni. Inkább megalázónak és fölöslegesnek mondanám az ott eltöltött hónapokat.

Jó, tudom, a sorkatonaságot dicsőítő kijelentése már nem a kezdeti liberális időszakában hangzott el, hanem néhány évvel azután, hogy Ön és párttársai felfedezték magukban a konzervatív és keresztényi értékeket. Gondolom, ezt a hirtelen, és a tisztességes emberek világában egyáltalán nem szokványos irányváltást sokan felrótták már Önnek, de most nekem is meg kell kérdeznem: Ön ugyanaz az Orbán Viktor, vagy csupán a névrokona annak a képviselőnek, aki a már említett kilencvenes évek első felében, tehát nem is nagyon régen, párttársaival együtt hangosan röhögcsélt a Parlament padsoraiiban, amikor egy, azóta már az Önök pártja által leszalámizott párt, a kereszténydemokraták képviselője emelkedett szólásra?

Ön ugyanaz az Orbán Viktor, vagy csupán a névrokona annak a honatyának, aki – többi ellenzéki társával, így a szocialistákkal és a szabad demokratákkal együtt – azért vonult ki a parlamenti ülésteremből, mert az akkori külügyminiszter, Jeszenszky Géza azt találta mondani: a keresztényi értékeket csak a mostani – értsd: MDF, kereszténydemokraták, kisgazdák – kormánypártok képviselik?

Ön ugyanaz az Orbán Viktor, vagy csupán névrokona

annak a fiatalembernek, aki harcosan hirdette, hogy az igazat szét kell választani az államtól?

Őn már miniszterelnöksége első napjaiban nem mondott igazat, amikor az akkori országgyűlés plenáris ülésén bejelentette, hogy a Horn-kormány idején több vezető fideszes politikust törvénytelenül megfigyeltek. (Különösen azt tartotta sérelmesnek, s ezt név szerint is említette, hogy Deutsch Tamás édesanyjának leánykori nevét is kifigyelték.) Nos, erről a kijelentéséről már akkor is mindenki tudta, hogy nem igaz, mi több, később a bíróság is megállapította, hogy Ön valótlanúságot állított. Igaz, az Ön által kedvelt Magyar Nemzet és a Demokrata sem közölte az Ön elmarasztalásáról szóló hírt. Ráadásul, a Magad Uram nevű polgári kör egyetlen tagja által vezetett közszolgálati Magyar Rádióban sem mondták be, de máshol azért lehetett olvasni és hallani a következőket: *„A Legfelsőbb Bíróság – az elsőfokú bíróság döntésével egyezően – kimondta, hogy nem volt megfigyelési ügy, tehát Orbán Viktor exminiszterelnök 1998. augusztus 25-én tett kijelentésének nincs való-ságalapja. Sem az országgyűlési bizottság, sem a legfőbb ügyész nem volt képes bizonyítani még azt sem, hogy akár hasonló eset is történt volna.”*

Önnek, Orbán úr, most már papírja is van arról, hogy nem mond igazat. Ettől még persze lehet jó futballista, eredményes futballedző, és a békéscsabai kolbásztöltő versenyeken is érhet el szép sikereket. Ezzel együtt, arra kell kérnem Önt, ne küldjön személyes üzeneteket a fiamnak!

Nem szeretném, ha az Ön hatására szarnak (Duray Miklós), lakótelepi lumpenprolinak (bayerzsolt), vagy éppen aljanépnek (Kondor Katalin) nevezze azokat, akiknek más a véleményük, mint neki.

Családi kör

„Jobb ízű a falat, ha mindnyájan esznek,
Egy-egy szárnyat, combot nyújt a kicsinyeknek.”

Arany János: Családi kör

Viktor, a családfő aznap fáradtan ért haza. Gondterhelt volt, mint majdnem mindig. Egy ország súlya nyomta a vállát, pedig akkor – 2001-et írtunk – még legrémesebb álmaiban sem sejtette, hogy egyszer majd mozdulni fognak, mert mozdulni kell.

Szerencsére, a levertség nem tartott soká: Anikó finom vacsorával várta, és a gyerekek is sok jó jegyet hoztak az iskolából. Egyedül Sára panaszkodott: az egyik osztálytársa azzal cikizte, hogy a papája jövőre nem is lesz már miniszterelnök. Beee!

Viktor leült a fotelba, kezébe vette egyik kedvenc újságját – melynek előfizetésére egy évvel később személyesen buzdította az ország jobbik felét –, majd bekapcsolta a Kossuth rádiót.

Hamarosan átjön néhány barátunk, vonult át a szobán Anikó. Ha négy keze lett volna, az se lett volna elegendő. A gyerekeknek segített pakolni a másnapi iskolatáskát, valami civakodást is megakadályozott, és közben még a férjéhez is beszélt.

Milyen haverok? – kérdezte Viktor és közben majdnem felnézett az újságból. Ismered őket, a Dezső, az Attila, meg a Laci, válaszolta a feleség, és közben egy szárnyat nyújtott az egyik kicsinynek.

Meccs lesz a tévében, morogta Viktor, a Real játszik, tudod, mennyire kedvelem őket. Ez most fontosabb, mint a meccs, nézett rá kedvesen, de azért némiképp feddően Anikó. Tanácsot szeretnének tőled kérni.

Soha, semmilyen taggyűlésen nem veszek részt, mondta erre Viktor, és kikapcsolta a rádiót. Nem szeretném, ha egyszer kiszivároghatna valamilyen hülye irodalmi hetilapba egy jegyzőkönyv.

Nem taggyűlés lesz, csak egy kis baráti beszélgetés, mondta Anikó. Mindjárt jövök, csak megyek, mesélek a gyerekeknek, mielőtt elmennének aludni.

– Ma melyiket meséled nekik? – kérdezte Viktor, és szeretettel nézett távozó felesége után.

– Hát tudod, amit mindig szoktám: a rossz bácsikról, akik nem szeretik a hazát, meg a jó fiúkról, akik a hazáért mindent. Ettől mindig hamar elalszanak.

Félóra múlva csöngettek, Dezső érkezett elsőnek. Finom kis bajuszkát hordott a szája fölött, úgy nézett ki, mintha ő lett volna a Magyar Köztársaság franciaországi nagykövete. (Pedig tényleg ő volt, igaz, most nem ebben a minőségében, hanem Anikó üzlettársaként érkezett.)

Szervusz Dezső, kérsz egy korty tokajit? – kérdezte Viktor. Dezső csak bólintott, nagyjából ugyanúgy, mint akkor, amikor rávette az osztrák vejét, hogy vegyék meg Viktorék 540 ezer forintért vásárolt Haris közeli lakását 63 millió forintért. Viktor töltött, koccintottak. Szögezzük le, mondta Viktor, hogy ez itt most nem taggyűlés. Dezső ismét bólintott. Így igaz, Viktor, mondta, te soha, semmilyen taggyűlésen nem veszel részt.

Újabb vendégek érkeztek, a volt postabankos Laci, majd Attila, Anikó cégének az ügyvédje. Kerüljetelek beljebb, invitálta a társaság tagjait Viktor. De nektek is megmondom jó előre: ez itt nem taggyűlés! Én, a Magyar Köztársaság miniszterelnöke, nem vehetek részt egy magántársaság taggyűlésén. Nem is lenne törvényes, mondta Attila, majd némi gondolkodás után hozzátette: és erkölcsileg is eléggé necces.

Csak beszélgetsetek nyugodtan, mondta Viktor, ugye nem baj, ha közben a meccset is nézem? Tudok egyszerre két helyre is figyelni! És tényleg tudott. Valamelyik spanyol

éppen mellétrafálta Figo tért ölelő indítását, amikor Viktor a következőket hallotta: pályázni fogunk, sokmilliót lehet kapni szőlőtámogatásra.

– Nana! – kapcsolódott be a beszélgetésbe – ami persze nem volt taggyűlés – Viktor. *Ne nyerjünk annyit, amennyit kértünk, ne mi kapjuk a legtöbbet.* Igazad van, válaszolta valaki, talán éppen Dezső. A Wekler is bele fog bukni, jobb az ilyet megelőzni.

Viktor nézte tovább a meccset, az előbbi spanyol csatár megint helyzetbe került, de elpattant tőle a labda. Már dolgozom a Hegyalja-törvényen, hallotta ekkor Attila hangját. Szerencsére a játékvezető lefújta az első félidőt, így Viktornak volt egy kis ideje, hogy a többiekkel foglalkozzon. Hagyd a fenébe a Hegyalja-törvényt! *A választások előtt már nem lehet megcsinálni, mondta. Nem lehet Tokajt fel-darabolni. Szent tehén, tette hozzá, nehéz hozzányúlni, csak a ciklus elején lehet megoldani.*

Végigtekintett a baráti társaságon, és egy kissé megbor-zongott: a nappaliban ülők teljesen úgy néztek ki, mint a Szárhegydűlő–Sárazsadány–Tokajhegyalja Kft. taggyűlésének résztvevői. Ugye biztos, hogy ti itt most nem vagytok taggyű-lés? – kérdezte Viktor még egyszer, mert nem akart ebbe belebukni. (Érthető módon semmibe nem akart belebukni. Igaz, akkor még nem tudta, hogy Kövért lefizették a szocialis-ták, hogy a választások előtt nem sokkal kötelezzen.)

Lassan elkezdődött a második félidő. Anikó finom süte-ményt hozott. Ki kér egy pohár tokajit? – kérdezte a házi-asszony.

– Ha lehet, ne a miénkből hozzá! – mondta Viktor. – Tudod, az nem olyan jóízű, mint a többi.

Egyébként minden jól alakult. A Real a második félidőben magára talált, már két góllal vezettek, ráadásul szépen is játszottak. Még egyszer figyelmeztetlek benneteket: ne mi nyerjük a legtöbbet, mondta Viktor.

– Jó, rendben van, felelték a többiek, de hát hülyének néznek bennünket a pályázatnál, ha nem a maximumot kérjük. Mindenki a maximumot kéri, legföljebb valamivel kevesebbet kap. De olyan nincs, hogy valaki ne a maximumot kérje! És mi van, ha keveset kérünk, és ezért végül nem kapunk semmit?

– Annyit fogunk kapni, amennyit kérünk, ezért ne mi kérjük a legtöbbet, emelte fel a hangját Viktor. Mit lehet ezen nem érteni?

Ha nehezen is, de megértették. Figo a hosszabbításban még bevágott egyet a jobb felsőbe. Ha jövőre újráváasztanak, leigazolom ezt a fiút a Felcsútba, gondolta Viktor, és magában jót nevetett, mintha csak egy diákcsinny jutott volna az eszébe.

Későre járt; a társaság tagjai szedelődzködni kezdtek. Holnap reggel kirúgom a Torgyánt. Előbb várakoztatom a Parlament folyosóján, hadd ismerkedjen ott az intarziákkal meg a berakásokkal, azután kirúgom.

– Hát akkor, hajrá, mindenki mindent tud – mondta Viktor búcsúzóul. – Csak óvatosan barátaim! – intette őket. – Ha jövőre újra nyerünk, majd privatizálunk ezerrel. De addig hallani sem akarok a padlógaárról!

– Én már kinéztem magamnak Tokajban egy kis ingatlant, szölt vissza a kertkapuból Dezső.

– Várd meg a választásokat, mondta Viktor, ha miénk marad az ország, a kutatót is megkapod mellé.

A kapuból nézte, amint a társaság tagjai beszállnak az autókba. – Nem taggyűlés volt, hanem egy baráti beszélgetés! – fenyegette meg őket tréfásan még egyszer, utoljára. – Tudjátok: soha, semmilyen taggyűlésen nem veszek részt!

Bement a házba, Anikó már pakolta el az edényeket.

– Mindig otthagyják a maradékot – morgolódtott halkan, de inkább szeretettel. – Miért nem lehet mindent eltüntetni a tányérról?

Bolsik, ne emeljétek a sajtos pogi árát, mert baj lesz!

Egy ismerősöm valamikor a nyár elején kijelentette, hogy ő mostantól egy ideig nem fog szavazni. Azokra az elmúlt négy év miatt nem szavaz, ezekre meg azért nem, amit az elmúlt egy és egy negyed évben csináltak.

Ez az ismerősöm polgár. Nem most nevezte ki magát polgárnak, polgár volt ő már akkor is, amikor a mai polgárok még nem is sejtették, hogy létezik ilyen kifejezés. Ismerősöm a szocialistákat, polgár lévén, nem szereti, de, mivel polgár, Orbánék néhány évvel ezelőtt „megtalált” vad vallássossága is idegen a számára.

Ennek az ismerősömnek, aki máskülönbén teljesen normális ember, újabban van egy mániája. Szentül meg van győződve arról, hogy a hatalom kérdése le van vajazva: a két nagy párt – vagy fogalmazzunk így: a konzervatív és a liberális oldal – már a rendszerváltozás kezdetekor kiegyezett egymással. A megállapodás lényege: négy évig az egyikük kormányoz, négy évig meg a másik.

Le van ez vajazva, ismétli konokul az ismerősöm, s ebbéli hitében lehetetlen megingatni. Hiába mondjuk neki, hogy nézzél csak bele egy parlamenti vitába, olyanokat váganak egymás fejéhez a politikai ellenlábasok, amiért annak idején, a Klauzál téren súlyos verés, vagy ami még ennél is szignifikánsabb, nyolc napon túli eltiltás járt volna.

Ismerősöm hajthatatlan: lehet, hogy a politikusok személy szerint nem nagyon kedvelik egymást, ám a két nagy csoportosulás mögött állóknak elemi érdekük, hogy rajtuk

kívül senki más ne férjen a hatalom közelébe. Csurkai magasságok és magvasságok.

Egyébként meg: örült dolog, de van benne rendszer! Idáig csak elnézően legyintettünk, ha barátunk elővezette téziseit, ám mostanában mintha kisebb ívűek és bizonytalanabbak lennének a karmozdulataink.

Egyre több jel mutat ugyanis arra, hogy a szocialisták mindent elkövetnek, hogy elveszítsék a következő választásokat. Sokáig úgy nézett ki, ez nem nagyon fog sikerülni: a lakosságnak annyira elege lett a Fidesz négy évéből, hogy a szocik mondhattak, ami akartak, csinálhattak, amit jónak láttak, népszerűségükön nem esett csorba.

Ám mostanra mintha kezdene beérni a gyümölcs: az összes nagy közvélemény-kutató intézetnél a Fidesz vette át a vezetést. Hol kisebb arányban, hol meggyőző fölénnyel, de megelőzik az MSZP-t.

Nem lehetett könnyű a szocialistáknak idáig leharcolniuk magukat.

A Maszop, futball hasonlattel élve, kontrára játszott, arra várt, hogy a Fidesz kitámadjon. Ám a kontra játék meglehetősen veszélyes dolog, ha az ellenfél állandóan a mi kapunk előtt ólálkodik, előbb vagy utóbb befúj a bíró egy műesést – s akkor arról az esetről még nem is beszéltünk, ha netán jogos a büntető.

A szociknak mostanában minden labdaérintése hibás. Ha árat emelnek, az a baj, ha csökkentenek, senki sem akarja észrevenni. (Ha meg mégis, akkor azért zúg a tömeg, hogy miért csak kicsivel csökkentik, amikor nagyobb csökkentést ígértek.)

A helyzetet tovább tetézi, hogy az ügyészség egymás után passzolja vissza a feléje küldött labdákat. Kiderült, hogy az Országimázs Központ milliárdjaival minden rendben volt, a több tízmilliárdot felélő királyi televízió példásan gazdálkodott, Simicska, Schlecht maszületett bárányok, a

Fidesz közeli fantomcégek, Kaya Ibrahim és Joszip Tot a légynek sem ártottak. (S csupán idő kérdése, hogy a brókerbotrány kulcsszereplőjéről, Kulcsár Attiláról mikor derül ki, hogy övé volt az egyes MSZP-s párttagkönyv.)

A közönség pedig, amely azért váltotta le a régieket, mert távolról sem voltak annyira tisztakezűek, mint amilyenek mondták magukat, most mintha kezdene elbizonytalanodni. A tömeg, ismert pszichológiai alapvetés, a gyengébbnek szurkol, de az erősebbre szokott szavazni. Jelen pillanatban a magát polgári oldalnak nevező ellenzék tűnik masszívabbnak: Keller László minden eddigi erőfeszítése gellert kapott a Polt Péter vezette ügyészségen, ráadásul a szocik a szabad demokratákkal is rendre összerúgják a port – leggyakrabban az adóügyek kapcsán. (Igaz, Orbánnak sem felhőtlen a viszonya Dávid Ibolyával, de ők már régi, kipróbált házások: újabban inkább nem beszélnek egymással, így kevesebb a veszekedés.)

Orbánékkal – a többi között – az volt a baj, hogy a tehetősebbeket segítették, s ezzel magukra haragították – a Fidesz közeli Bayer Zsolt költői kifejezésével élve – a lakótelepek lumpenjeit. A szocialisták az elesetteknek igyekeznek adni, ám ezzel meg a középosztály és a felsőbb rétegek rokonszenvét játsszák el.

Valamikor a hetvenes, nyolcvanas évek fordulóján, amikor idehaza még javában tombolt a puha diktatúra, egy fal-firka jelent meg a Dózsa György úton, egy házfalon. „Bolsik, ne emeljétek a sajtos pogi árát, mert baj lesz!” – intette a hatalmon lévők az ismeretlen elkövető.

A felirat néhány nap múlva eltűnt, a bolsik pedig, akik, mint Sztálin óta tudjuk, különös anyagból vannak gyúrva, rá se rántottak a figyelmeztetésre.

Ha nem is rögtön, de idővel fölemelték a sajtos pogi árát.

A többit már ismerjük a történelemből...

Demokratikus elvezés

Ámulunk és kábulunk

Valószínűleg én vagyok az egyetlen ebben az országban, aki tényleg elhiszi, amivel most M. Giorgio Richárd, a zászlóégetőként elhíresült, magyar-olasz fiatalember védekezett. Vagyis, hogy azért kellett elégetnie az izraeli zászlót – és azért kellett kiabálnia, hogy bűdös zsidók, menjetek haza! –, mert előtte egy ismeretlen férfi valamilyen cukorkával kínálta.

M. Giorgio Richárd – magyar anya, olasz apa sarja – gyanútlanul elfogadta a cukorkát, pedig, ha jobban megnézte volna, biztosan feltűnt volna a *Made in Israel* felirat. M. Giorgio Richárd ezt követően még nem kezdett el azonnal izraeli zászlót égetni, és csak egy idő után *bűdöszsidózott*, ám miután hatni kezdett a cukorkába rejtett anyag, a félig olasz származású magyar fiatalember már nem tudta, hogy mit csinál. (Most már tudja, mert utóbb látta magát a felvételeken, és nagyon szomorú lett, pedig akkor még Futó Barnabás, az ügyvédje nem is mondta neki, hogy egy idegen férfi cukorkát adott neki.)

Amikor kiderült, hogy a Tilos Rádió betiltását követelő tüntetésen elégettek egy izraeli zászlót, valamint hirtelen felindulásból elkövetett zsidózás esete is fennforgott, akkor a nemzeti oldal, akinek a félmagyar M. Giorgio Richárd az egyik tartópillérként szolgáló oszlopa volt, provokációt kiáltott. (Több tanú is tudni vélte, hogy a zászlót a Tilosnak ott-hont adó épületből hozták ki, az egész zászlóégetés tehát egy nyilvánvaló judeo-bolsevista provokáció volt.)

Sajnos közben előkerült egy bizonyos F. Zoltán is.

F. Zoltán szintén egy igazi, echte magyar ungarische fiatalember, aki a Vajdaságban született, jugoszláv útlevele van, és a híradásokban időnként mint szerb-montenegrói állampolgárt említik. Nos, ez az F. Zoltán bevallotta, hogy ő vitte oda az izraeli zászlót, de persze nem előre megfontolt szándékkal, hanem, mondjuk így, hirtelen felindultságból. Már nagyban zajlott a polgári körök méltóságteljes, békés tüntetése a szeretet jegyében, amikor hősünk egyszerre csak úgy érezte, kell ide egy izraeli zászló, már csak azért is, hogy még tovább emelődjék az ünnep méltósága.

Szerencse a szerencsében, hogy F. Zoltán közel lakott, hazaugrott hát az izraeli zászlóért. (Belegondolni is szörnyű, mi van, ha a Vajdaságból kellett volna hoznia izraeli zászlót – *hótzíher*, hogy nem ér vissza a tüntetés végére!) Egyébként ez is egy igen életszerű dolog: az ember néha úgy érzi, szükség van egy izraeli zászlóra, felugrik hát az otthonába és hoz egyet. (Mindenki tartson magánál még egy izraeli zászlót!)

F. Zoltánnak akkor még eszébe sem jutott, hogy az izraeli zászlót el kellene égetni, neki csak volt egy sejtése – és most a saját szavai következnek –, hogy az a zászló jó lesz még valamire.

M. Giorgio Richárd, miután hatni kezdett az ismeretlen férfitől kapott csodaszer, egyszerre csak szidni kezdte a zsidókat, majd izraeli zászlót égetett.

Ebben sincs semmi különös, ellenkezőleg, kifejezetten életszerű: kísérletek tucatjaival lehet bizonyítani, hogyha emberek egy csoportját kis, fehér, ismeretlen összetételű cukorkával kínálják, akkor az az első reakciójuk, hogy izraeli zászlót égetnek, és öklüket rázva zsidóznak.

Igaza volt hát Futó Barnabás ügyvéd úrnak, amikor azt tanácsolta védencének, hogy vezesse elő ezt a sokak számára képtelennek tűnő baromságot a cukorkával. (Persze,

lehet, hogy Futó Barnabás ügyvéd úr egy provokátor, s azért vette rá M. Giorgio Richárdot erre a baromságra, hogy nevetségessé tegye, és ily módon lejárássa a nemzeti oldalt, valamint a zászlóégetésbe torkolló, méltóságteljes tüntetést.)

Tudom, rajtam kívül mindenki más cikizi, hülyének tartja M. Giorgio Richárdot, s vannak olyanok is, akik szerint kifejezetten gyáva, amiért nem vállalta föl a zászlóégetést. De hát, ha egyszer cukorkát evett! A férfit, aki a cukorkát adta neki, persze nem ismerte, de ha látná, felismerné. Kár, hogy nem látja – erre mondaná Hofi, ha még élne: látja, nem látja, na látja! (Arról sajnos nem jött hír, hogy az illető hasonlított-e Medgyessyre vagy Kovács Lászlóra?)

M. Giorgio Richárd csak arra emlékszik, hogy akkor, amikor még nem tudta, hogy hamarosan izraeli zászlót fog égetni, egyszerre csak egy hangot hallott: *Fogd meg úszóbajnok, mutasd meg, ki a magyar!*

Merthogy M. Giorgio Richárd ha nem is úszóbajnok, de rendszeresen úszik, ami egyfelől nagyon öröndetes – ép testben ép lélek –, másfelől viszont ezt sem szabad túlzásba vinni – amint a mellékelt példa is mutatja: ha az ember túl sokat úszik, cukorkát fogad el, aminek rendszerint zászlóégetés a vége.

M. Giorgio Richárd egyébként tavaly júniusig még a Károli Gáspár Református Egyetem hallgatója volt, de most már nem az, ami azért jó, mert így nem vet még rosszabb fényt a mostanság amúgy is csúnyán elhíresült intézményre. (Ha még emlékszik a nagytekintetű közvélemény, a Károliból zárták ki azt az ötödéves hallgatót, aki a dékán úrnak a nemi hovatarozásával kapcsolatos kételyeiről beszélt. A dékán úr pedig – civilben isten szolgája – nyilván a keresztényi szeretet jegyében, nyilvánosan megszégyenítette a hozzá féltett titkával forduló fiatalembert, majd az egyetem tanácsával kirúgatta.)

M. Giorgio Richárd egyébként eredetileg nem a Károlira, hanem a bölcsészkarra jelentkezett, ám oda nem vették fel. Nem azért, mintha nem felelt volna meg, az ügy mögött politikai okokat vagyunk kénytelenek feltételezni. M. Giorgio Richárd ugyanis az írásbeli felvételin az előtte ülő jelentkezőről igyekezett lemásolni a dolgozatot. Sajnos azonban a kommunista elnyomás alatt szocializálódott ballib vizsgabiztosok ezt észrevették és többször is figyelemztették M. Giorgio Richárdot, hogy támaszkodjék a saját kútfejére.

Az akkor már MIÉP-tag fiatalember azonban nem fogadta meg a tanácsot, ezért a vizsgafelügyelők közölték vele, hogy hagyja el a termet. Ilyen eset állítólag minden évben többször is előfordul, mindig akad egy-két renitens felvételiző, aki meg nem engedett segédeszközöket kíván igénybe venni. (Igaz, közülük csak igen kevesen égetnek évekkel később izraeli zászlót.)

M. Giorgio Richárd azonban már akkor több volt egy átlagos puskázónál: üvöltözni kezdett a vizsgabiztosokkal, s különféle kapcsolataira hivatkozott. Ám a komcsi elnyomás alatt edződött *éber kéberek* nem ijedtek meg: bár, ha tudták volna, hogy egy későbbi zászlóégetővel állnak szemben, talán jobban meggondolják!

Úgyhogy – mindenki mással ellentétben – én hiszek M. Giorgio Richárd cukorkás elméletében. Annál is inkább, mert tudjuk, hogy a történelem során előfordult már hasonló eset: Néró, Caligula is rendszeresen fogadott el idegenektől édességet, s a bösorkányégetők, valamint a keresztényi szeretet jegyében munkálkodó inkvizítorok sem vetették meg a finomságokat. Állítólag Sztálin is kedvelte a kis fehér labdacsoakat.

Hitler pedig, mondják, egyenesen odavolt értük...

Gyűlölet-export

A hazai közállapotokon szocializálódott polgár (a továbbiakban: HKSZP) idén október 23-án értetlenül csóválta a fejét. Te, anyus, mondta a HKSZP a feleségének, ezek most nem fűtyülnek, hazaárulóznak! Mi történt ezekkel: sehol egy síp, nádi hegedű, a politikai ellenfélbe való szóbelefojtás. Sehol egy öklét rázó polgári kör, egy kida-gadt nyaki ütőerekkel üvöltöző nemzeti érzelmű igaz-magyar! Nem dobálnak kővel, tojással, nem vágnak senkihez vasajtót, és a nyíregyházi futballcsapatnak a fővárosból kifelé tartó autóbuszát is csupán politikamentesen, merő sportból tették tönkre a derék ferencvárosi futballhuligánok.

Nem mintha bárki normális embernek hiányzott volna, de ebben az évben, október 23-án tényleg nem volt balhé. Az újságok azt írták, hogy az ország méltóságteljesen ünne-pelt, legfőljebb a Hősök terén rendezett MIÉP-es rendezvé-nyen sikerült némi kis szalonzsídózást – értsd globalizáció, nemzetközi fináncstőke, Párizs–New-York–Tel-Aviv–Peking-tengely – összehozni.

Pedig, az elmúlt mintegy másfél évtizedben teljesen megszokottá vált, hogy október 23-án balhé van. (Ez már jár nekünk, magyaroknak, s most lám, a bankárkormány ettől is megfosztja a polgárokat!) Állítólag már a jobb bédékkerekben is benne van az októberi balhé, egyes nyugat-európai utazási irodák kifejezetten ezzel csalogatják Budapestre a turistákat: találkozás a hotel éttermében, reg-

geli után tojásdobálás, hazaárulózás (tolmácsot biztosítunk), pfujolás, sípolás, polgári körök.

Idén ez nem volt. A hazai közállapotokon szocializálódott polgárban meg érlelődik a sanda gyanú, hogy miért volt ebben az évben békésebb és méltóságteljesebb a megemlékezés, mint korábban? Még belegondolni is merészség: talán csak nem azért, mert Orbán nemzetvezető úr az idei ünnepet nem az óhazában töltötte, hanem Ráhel nevű lányával együtt Amerikába utazott?

A volt miniszterelnököt kinti magyar szervezetek hívták meg, s bár a hazai közállapotokon szocializálódott polgár megfelelő anyagi fedezet híján nem tudott velük tartani, nem lehettek sokan, akik találkoztak a Fidesz elnökével. Az amerikai politikusok nem nagyon törték magukat sűrű tömött sorokban, hogy Orbánnal találkozzanak, igaz, mint azt a híradásokból tudjuk, maga a nemzetvezető sem erőltette a velük való mítingeket.

Orbán valamikor még jóban volt az amerikaiakkal. Főként egy bizonyos Soros nevű úrral ápolt számára gyümölcsöző kapcsolatokat, akinek nem csupán jótékony támogatását, de a Soros-ösztöndíj formájában a pénzét is élvezte. (Azóta Soros neve szítokszóvá nemesedett a fideszes szlengben.) Miniszterelnökként azonban Orbán, finoman fogalmazva, nem tette oda magát, hogy mindenáron megkedveltesse magát az amerikaiakkal. Amikor Csurka testvér derék terrorista elvtársai több ezer ember halálát és felmérhetetlen károkat okozva lerepülőgépezték Amerikában az ikertornyokat, Csurka úr igen humánusan megjegyezte: Amerika csak azt kapta, amit megérdemelt. Orbán akkoriban éppen miniszterelnök volt, de ebbéli minőségében eszébe sem jutott, hogy összevonta legalább az egyik szemöldökét, és megüzenje a titkos szövetségesének tekintett egykori drámaírónak: István, légy oly bátyám, menjél te az anyádba!

Az amerikaiak, ki tudja miért, nem nagyon lelkesednek

azért, ha lerombolják nemzeti büszkeségeiket, s azt meg legalább ennyire nem csípi, ha egy kis ország miniszterelnöke szó nélkül tűri az ennek örülő megnyilvánulásokat.

S azzal sem lopta be magát Orbán az amerikai politikai irányítók szívébe, hogy kedvenc rádióelnöke, Kondor Kataлин brekegésnek nevezte a budapesti amerikai nagykövet megszólalását. Ha bárhol a világban hasonló történik, a közrádió elnökét páros lábbal rúgják farba, s olyan messzire távolítják el az adófizetők pénzéből fenntartott intézmény éléről, hogy oda még iránytű segítségével se tudjon visszatálatni. Orbán ezt is szó nélkül hagyta, azután meg igen csodálkozott – vagy nem is csodálkozott, csak úgy tett –, hogy a 2002-es választási kampány idején Washingtonban még egy titkárnő sem akart vele találkozni. (Na jó, egy New-York-i buszkalauz jelentkezett, hogy találkozna vele, de azután nem tudtak időpontot egyeztetni: a buszkalauz túlságosan elfoglalt volt.)

Orbán tehát az idei ünnepet a tengerentúlon töltötte. Számos szakértő szerint elmenekült Gyurcsány elől. Mások szerint valójában arról van szó, hogy a Fidesz éceszgébeire most pihentetik Orbánt, s az edző csupán az utolsó negyedóra kivánja becserélni a csapat gólvágóját.

Bárhogy is történt, Orbán eltűnésével a kifütyülések, dobolások is megszűntek – legalábbis Magyarországon. A nemzetvezetőnek ugyanis sikerült az USA-ba exportálnia a gyűlöletet. Az egyik kiscsoportos találkozón, éppen néhány tucat szórvány magyarral beszélgetett a Fidesz elnöke, amikor, a tudósítások szerint felállt egy hölgy és Kerry elnökjelöltet dicsérte. Illetve, csak dicsérte volna, mert az Orbánhoz hű közönség kifütyülte, és olyan hangosan zajongott, hogy szegény nem is tudta elmondani, amit akart. A módszer ismerős, leginkább a hazai tájakról, úgyhogy jó érzés tudni, hogy valamit azért mi is adtunk Amerikának – ha mást nem, a gyűlölködést sikerült exportálnunk.

A Nagy Magyarországi Keresztényüldözés

Az egész úgy kezdődött, hogy egy korábban már elcsapott műsorvezető, bizonyos Bajtai (becenevén: Barangó) Zoltán elhatározta, hogy mostantól üldözni fogja a keresztényeket. Körülnézett szűkebb környezetében, de nem talált senkit, aki tudta volna, hogy miként kell a keresztényeket üldözni.

Ott állt Barangó a nagy magyar pácban, nyakán a karácsony, és neki még mindig halványlila segédfogalma sem volt arról, hogyan fogjon hozzá a keresztények üldözéséhez. Hiába lapozta át az összes ide vonatkozó irodalmat – Lenin: Mi a teendő, valamint Bencsik András összes, a valamikori Népszabadság valamikori pártrovatában megjelent művei –, sehol semmi, ami eligazíthatna egy keresztényüldözésre elszánt ifjú embert.

Szegény Barangó, gondolta, keres egy szaktekintélyt, akinek van jártassága a keresztények üldözésében, de ezzel sem volt szerencséje. Medgyessy, aki már nagyban készült a thaiföldi nyaralásra, azt üzenete Barangónak: nézd Barangó, üldözd egyedül a keresztényeket, én most inkább a thaiföldi koktélokot fogom pusztítani, de ha visszajövök, ígérem, amint lehet, csatlakozom hozzád.

Barangó szomorú volt. Mint egykori punkzenész, nem számított rá, hogy a miniszterelnök ily rútul cserbenhagyja. Még Kovács Lászlónál is próbálkozott, de nála sem járt sikerrel. A pártelnök-külgyminiszter azt üzenete vissza, hogy bár ő valóban otthonosan mozog a keresztények

üldözésében – fiatalabb korában például alig volt olyan nap, hogy ne üldözött volna keresztényt –, most sajnos nem tud segíteni, még nincs meg minden ajándék, mindjárt itt a szeretet ünnepe, hogy az ég rogyassza meg, vásárol, mint állat, erkölcsileg ugyan támogatja Barangó keresztényüldözését, de többet egyelőre nem tehet.

Barangó, ha lehet ezt a kifejezést használni, nagyon neki-keseredett. Micsoda egy rohadt ország, gondolta magában, senki sem akarja üldözni a keresztényeket!

De hát nem abból a fából faragták, aki csak úgy, mondhatni ukk-mukk-fuck, feladja. Ellenkezőleg: jól beivott, hogy legyen bátorsága, majd felkereste a Magyarországi Keresztényüldözési Központot, amelyet a három tucat állandó hallgató röviden csak Tilos Rádióknak szokott nevezni.

Egyszer már kirúgták onnan, ám a szeretet ünnepén valami hülye szerkesztő megkönyörült rajta – de aztán semmi keresztényezés Barangó, ba' meg! – és megengedték, hogy beszéljen a mikrofonba.

Aznapi reggel, a Magyar Nemzetben egy Bayer Zsolt nevű anti-keresztényüldöző a Tilos Rádió szerkesztőit ázaléknak, semminek, zombinak és szénvegyletnek nevezte. Amelyek ugye, egyfelől igen találó megjelölések a szeretet ünnepén, másfelől viszont nagyon csípték a Barangó csőrét.

Ott ült hát Barangó a mikrofon előtt, lelki szemei előtt fölsejlett Bayer polgártárs, és Barangónak több se kellett: kiirtanám az összes keresztényt, hagyta el száját az azóta számtalanszor idézett mondat.

Ez volt a jeladás, innentől kezdve Magyarországon tetőfokára hágott a keresztények módszeres üldözése. A részeg Barangó még le sem fejelhette a mikrofont, amikor az utcán már megjelentek az első kereszténybefogó kommandók. Nem válogattak az eszközeikben: ha valamelyik keresztény nem akart önként befogódni, kerestek egy másikat. (És jaj volt annak a kereszténynek, akit este hat óra

után az utcán találtak: úgy leittatták kóser szilvával, hogy még karácsony másnapján is két menórát látott.)

És mindig lehetett keresztényt találni. Egy középkorú férfi például papírokkal akarta igazolni, hogy ő nem keresztény, de az egyik keresztényüldöző főnök cinikusan összetépte a papírjait és közölte vele: azt, hogy ki a nem-keresztény, azt én döntöm el!

És miközben a keresztények élettere óráról órára csökkent, a magát civilizáltnak mondó, valójában gyáva Nyugat persze, régi szokása szerint hallgatott. Valami Szaddám Huszein elfogásáról cikkeztek, meg arról, hogy a Vörös Bolygón leszállt az űrszonda, Iránban pedig több tízezren haltak meg, ezekről bezzeg írt a nemzetközi sajtó, de hogy Magyarországon üldözik a keresztényeket, arról egy árva karakter sem jelent meg a lapokban.

És egyetlen világlap címlapján sem szerepelt, hogy Magyarországon végveszélybe kerültek a keresztények, mert a kormány rendeletben kívánja szabályozni, hogy az ügyvédek, az orvosok és az újságírók között hány keresztény lehet.

Szinte napok alatt szignifikánsan csökkent a keresztények száma Magyarországon, s egyre inkább félő volt, hogy a keresztényüldözők az ún. végső megoldáshoz folyamodnak.

A még megmaradt keresztények, lehettek vagy négyezren, ezért úgy döntöttek, hogy a Tilos Rádió elé vonulnak, hogy ha másként nem megy, legalább az éter hullámai előtt állva haljanak meg. Amint az a megmaradt képeken látható – sajnos egy MTI-s fotós gépe valahogy összetörődött, az egyik keresztény túlságosan nagy szeretettel simogatta meg a szerkezetet –, minden, a Tilos Rádió előtt megjelent keresztény szíve tele volt szeretettel. (Némelyikük szívében annyi szeretet volt, hogy üvöltenie kellett, nehogy túlradjon benne.)

A még megmaradt keresztények dzsemboriját a Rákosmenti Polgári Körök Egyesülete szervezte. Ennek az egyesületnek, meg a többi polgári körnek természetesen soha semmilyen köze nem volt sem Orbán Viktorhoz, sem a Fideszhez, sem senkihez. Aki ilyet állít, az hazudik és festi magát, vagy/és üldözi a keresztényeket.

S miközben a keresztények a keresztényi szeretet jegyében két- és négysoros irodalmi alkotásokkal bátorították egymást – az egyik, talán legkeresztényibb strófa refrénje így hangzott: vesszen Medgyessy! –, egyszerre csak arra lettek figyelmesek, hogy ég egy izraeli zászló. Meg egy Dávid-trikó is égett, de hogy ezek miként kerültek oda, azt egyik keresztény sem tudta. (Állítólag a Tilos Rádió előtt mindig van egy rakás izraeli zászló, meg egy csomó Dávid-csillagos póló, s ha valóban így van, akkor ugye nincs mit csodálkozni azon, ha egyszer-egyszer valamelyik véletlenül meggyullad.)

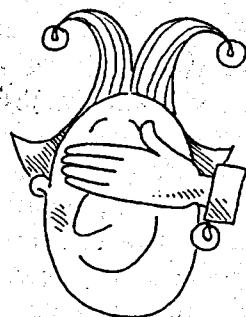
A keresztények persze azonnal oltani kezdték a zászlót és a pólót, nehogy nagyobb baj legyen, de ekkor már nagy baj lett: az izraeli nagykövetség, meg mindenki azzal vádolta a Tilos Rádió előtt tüntető keresztényeket, hogy ők gyújtották fel a Magyarországgal baráti kapcsolatban álló Izrael állam zászlaját. Ami egyébként nem volt igaz, a vak is látta, hogy a zászló magától gyulladt föl, a póló meg a zászlótól kapott lángra.

Áder János, a Fidesz frakcióvezetője, aki nem volt ott a helyszínen, cáfolta az öngyulladás-elméletet, s azt állította, hogy a szocialisták gyújtották meg az izraeli zászlót, hogy ezzel a polgári körökre vetődjön a gyanú árnyéka. S bár ezt hallva többen elmeorvosért kiáltottak, mégiscsak lehetett benne valami igazság: egy azonnal védetté nyilvánított tanú látta ugyanis Medgyessy Pétert, amint a közelben áruházban, magát polgári körösnek álcázva, egy gyufával játszott. Igaz, utóbb azt vallotta, csak egy szivarra szeretett volna

rágyújtani, de hát máskor is hazudott már a miniszterelnök, azt ígérte, hogy a kormány támogatni fogja az Orbán-bá-nyákat és örökbe fogadja Kövér Lászlót, azután sehöl semmi. És Kovács László is polgári körös jelmezbe öltözött – a nyakán direkt kidagasztotta az ütőereket, lement mély-magyarba, úgy kiabálta, hogy a *Megjó monnyon le*.

A valódi éceszgéberről, Bajtai (Barangó) Zoltánról azóta szinte semmi hír. Utoljára egy hete látták, épp egy keresztény ember hajtincsét lobogtatva, rohant a Magyarországi Keresztényüldözési Központ – becenevén: Tilos Rádió – épülete felé.

Állítólag minden keresztény hajtincsért húszezer forintot fizetnek – aki pedig tízet összegyűjt, az bekerül a Való Világ 3-ba.

Szedd (meg) magad!

Hogy jó-e egy országnak, ha a miniszterelnöke hiperaktív, azt majd eldönti a történelem. A Fidesznek például egyáltalán nem jó, de hogy jó-e az országnak, ami a Fidesznek nem jó – annak megítélését szintén hagyjuk a hálás utókorra.

Az viszont biztos, hogy a Feri mindenütt ott van, sőt, előfordul, hogy egyszerre több helyen is látni vélik. Egyik nap ugye Szulák Andreával beszélget a tévében, és elmondja: fél a békáktól. (Pedig a békáknál sokkal gusztustalanabb lények is vannak – de hagyjuk a *strigázást* másra!)

A hiperaktív kormányfő a Vatikán fejét is rendesen lerendezte. A pápa, szemtanúk beszámolója szerint, pislogni is elfelejtett, akkora áhítattal hallgatta az egykori pápai diákot. Miután a magyar kormányfő befejezte a pápa eligazítását, az egykori lengyel futballkapus, szavahihető szemtanúk szerint, ültében kissé meghajolt, kezével szalutált. Értettem, választotta II. János Pál, pedig nem is kérdeztek tőle semmit.

És naná, hogy Görög Zitát is fogadta a miniszterelnök! A Megasztár szebbik műsorvezetője – bár van, akinek a Tilla jobban bejön – azért kereste fel a kormányfőt, hogy támogatást kérjen tőle egy cukorbeteg gyerekek számára épülő óvodához. Zita állítólag mindent bedobott, ám hiába: Ferenc szíve már foglalt. Ennek ellenére igen jól elbeszélgettek, s amikor Ferenc közölte Zitával, hogy nagy itt a jólét, Zita válaszában leszögezte: bármennyit fizetnének neki, ő legfőljebb bugyira hajlandó vetkőzni.

Gyurcsány ezzel teljesen egyetértett.

– Bugyira? Nagyon is! – válaszolta, ám hiába gyakorolt rá mély benyomást a lány; türelemre intette Zitát: egy hónap múlva válaszol. (A férfiak mindig csak azt akarják: válaszolni.)

Ugyanebben az időben többen is látták Gyurcsány Ferencet, amint éppen Horn Gyula hóna alatt Orbán Viktor rezidenciája felé igyekezett. Gyurcsánynak ekkorra már megvolt a pápa, letudta Zitát, Tőkés László dalestjét is testközelből, egyenes adásban élvezhette, hamarosan Bush is összejön, élete nagy vágya viszont, hogy egyszer Orbán Viktorral beszélhessen, sokáig elérhetetlennek tetszett. Már kétszer kezét fogtak – Orbán tintával Gyurcsány kezére kanyarított egy autogramot, és megígérte, hogy küld neki egy dedikált fotót –, de lehet, hogy hamarosan ennél érdemibb találkozóra is sor kerül. (Most minden Horn hónalján áll, vagy bukik: ha lesz ott hely Gyurcsány számára, akkor Orbán ajtaja nyitva áll.) Egyszerű ez, mint egy rosszul kitöltött lottótőts!

Kövér László, a Fidesz bajuszos fenegyereke viszont nem fogott kezét Újhelyi Istvánnal. Kövérről azt kell tudni, hogy amikor a Fidesz már nagyon vezet, akkor az agyközpontból jön az ukáz, vegyék elő Kövér Lászlót, hogy néhány értékes százalékpontot veszítsenek. Így ugyanis élesebb lesz a verseny, a nézők is jobban izgulnak, a szponzorok pedig bőkezűbben nyitogatják a bukszájukat. Tisztára olyan, mint a Forma-1, ahol már mindenkinek tele a töke, hogy mindig a Schumacher nyer. (Igaz, itt meg attól akadnának ki néhányan, ha a Fiúk futnának be.)

Kövér tehát nem fogott kezét Újhelyivel. Komcsikkal nem fog kezét, mondta. (Engedjétek hozzám a komcsikat, biz' isten nem fogok velük kezét fogni!) Újhelyinek, aki harminc körül jár, tényleg sok a bűne: 56-ban például sortüzet vezényelt, és többen látták, amint kicsavarta Kövér mamája

kezeiből a nemzeti színű lobogót – hogy azután erőszakkal egy szovjet zászlót csavarjon bele! (És azt is többen látták, amint személyesen beelötte az egyházakba!)

És szerencsére arra is fény derült, miért tűnt el a magyar tévés kínálatból Spongya Bob! Amikor biztossá vált, hogy többé nem láthatjuk a Nickelodeont, az interneten több ezren tiltakoztak, a menetrendszerűen felbukkanó polgárjogi aktivisták és a Greenpeace azzal fenyegetőzött, hogyha nem adják vissza Spongya Bobot, akkor Mádl Ferenchez láncolják magukat. A dolog azonban nem ennyire egyszerű: Amerikában egy oknyomozó riporter rájött az igazságra, miszerint Spongya Bobnak azért kellett távoznia, mert a saját neme iránt vonzódik!

Az életben azonban éppen az a szép, hogy nem annyira egyszerű, mint amilyennek látni szeretnénk. Sőt, annál jóval bonyolultabb! Szedd össze magad barátom, írta a Népszabadságban Tamás Gáspár Miklós – bennfenteseknek és barátainak: Gazsi – Orbán Vikornak.

Orbán kettőt dekázott, levezetett néhány edzést a Felcsútnál – sokat, de nem eleget –, majd elment egy reggeli tévéműsorba, ahol azt mondta: Én már ki vagyok fizetve.

Utóbb kiderült, a nagy zajban félrehallotta Tamás Gazsi sorait. Azt hitte, hogy az egyéni hangú filozófus arra kérte: szedd meg magad, barátom!

A maguk falujában van rasszizmus?

(József és tezsvérei)

- Mondja bátyám, a maguk falujában van rasszizmus?
 - Nincs, pedig lenne rá igény!
- (Máig érvényes vicc a XX. századból)

1. Józsika

Május 8-án az országot valósággal sokkolta a hír: karddal leszúrtak egy 15 éves cigányfiút, fényes nappal a Moszkva téren, egy buszon. A tettesek elmenekültek, az áldozatnak, amint az ilyenkor lenni szokott, egy barátja kivételével, nem segített senki.

Az ország felhördült és az országnak igaza volt. A romákat ugyan sokan nem szeretik ebben az országban, de a rasszizmust még náluk is jóval többen utálják.

Az emberek fel voltak háborodva. Pedig sok mindenhez hozzászokhattak már, az utóbbi néhány évben volt min edződniük. De ilyenre, ami azon a szomorú vasárnapon történt, fényes nappal, a Moszkva téren, még a *legközelebbiek* sem tudtak visszaemlékezni.

Először csak nagyon keveset lehetett tudni a részletekről, később, amint szivárogtak az információk, még annyit se.

A történet egyébként úgy kezdődött, hogy Józsika – így hívták a karddal átdöfött 15 éves cigányfiút – békésen üldögélt barátaival a 21-es buszon. Spinozát és más klasszikusokat olvastak, várták, hogy elinduljon a busz, amikor felszállt egy hattagú, nagyon furcsa öltözkében lévő társaság. Józsika, akárcsak a többiek, megnézte őket. A társaság egyik tagja ekkor megkérdezte a békésen bámuló Józsikát, hogy mit bámul, majd, mielőtt még a fiú válaszolhatott volna, kihúzta a tokjából a kardját, és keresztüldöfte vele a békésen bámeszkodó fiút. A szemtanúk szerint Józsikának

a vállán ment be a kard, és a térde táján jött ki, csoda, hogy nem halt meg azonnal.

Sőt, hál' istennek, később se. Két napig ugyan élet és halál között lebegett, de hála a szakszerű orvosi ellátásnak, erős szervezetének, a szerencsének és nem utolsósorban a gondviselésnek, Józsika lassanként jobban lett. Néhány nap múlva elhagyhatta az intenzívet, majd nem sokkal ezután a kórházat is. Igaz, teljes felgyógyulása hónapokat, esetleg egy évet is igénybe vesz.

A közvélemény teljesen ki volt akadva. Az első napok nem túlságosan bőbeszédű rendőrségi híradásaiból annyit lehetett tudni, hogy az elkövető valószínűleg egy be nem jegyzett hagyományörző csoportnak a tagja. A csoporthoz tartozók többnyire a Normafánál szoktak gyakorlatozni, akkor is éppen oda indultak, de hogy közbejött ez a kis félreértés, változtattak a szándékukon, és inkább köddé váltak a zsúfolt Moszkva téren.

A rendőrség első reakciója az volt, hogy kijelentette: rasszista indíték nem merült fel a vizsgálat során. Ez a bejelentés csak olaj volt a tűzre: most már mindenki úgy tudta, hogy Józsikát a bőrszíne miatt szúrták keresztül a karddal, tíz megkérdezett magyar polgár közül tizenegy mondta, hogy Józsikának azért kellett kis híján kard által halnia, mert cigány volt.

A rendőrség magyarázkodott: ők nem azt mondták, hogy nem volt rasszista indíték, csupán azt állították, hogy az első vizsgálatok nem támasztják alá ezt a vélekedést. Ekkor, ha lehet, még nagyobb lett a felháborodás: a rendőrségről mindenki tudja, hogy rasszista és cigánygyűlölő, íme, leszúrnak egy cigányfiút, és ők az istennek sem hajlandók rasszista okot találni!

Egy héttel a merénylet után antifasiszták és más szervezetek a rasszizmus elleni tiltakozásul gyűlést szerveztek a Moszkva térre, a Parlamentben pedig heves szócsatákat

vívott a kormánypárt és az ellenzék. A Moszkva téri gyűlésen, ahogyan az ilyenkor már lenni szokott, csak a kormánypártok képviseltették magukat, az országgyűlésben viszont mindkét fél kifejtette a magáét. Szóljon a *saját* belügyminiszterének, hogy állítsa le a *saját* rasszista rendőrségét, mondta Pokorni Zoltán a miniszterelnöknek. Gyurcsány erre azzal vádolta az ellenzéket, hogy most már mindenki láthatja, mivé válik a világ, ha egyesek teret engednek mindenféle aljas és ordas eszméknek.

Mindeközben a rendőrök szorgalmasan nyomoztak, és továbbra is azzal bősztették a közvéleményt, hogy nem találtak rasszista indítékot. (Igaz, az emberek megnyugtató-sára megígérték, hogy mindent elkövetnek Józsika támadójának kézrekerítésére.) Ennek érdekében még félmillió forint jutalmat is felajánlottak a nyomravezetőnek, mely összeg egy három műszakban dolgozó ápolónő béréhez viszonyítva csinos pénz, ám más tekintetben kissé zsenánt – egy pénzszállító kirablásakor nagyságrendekkel nagyobb összeget szoktak feldobni.

Egy hét elteltével már tudni lehetett, hogy az országban soha nem látott méreteket öltött a rasszizmus, de az is benne volt a levegőben, hogy a tetteseket előbb vagy utóbb elkapják. Kiváló publicisták cikkeztek arról, hogy a tettes egy bakancsos, kopasz, bőrfejű, aki úgy őrzi a hagyományt, hogy bátorságpróbaként cigánygyerekeket hány kardélre.

Közel két hét elteltével a rendőrség megduplázta a jutalmat, aminek meg is lett az eredménye: néhány óra elteltével bejelentették, hogy megvan a tettes. (*Tud úszni? Nem! És ha megfizetik?*) Az életveszélyesen megszuirt Józsika éppen ezekben az órákban hagyta el a kórházat, még gyenge volt, ez a hangján is érződött, ám az szabad szemmel már ekkor is jól kivehető volt, hogy normális üzemmenetben, amikor nincs karddal keresztülszúrva, jól megtermett, testes, és igen erős testalkatú fiatalemberről van szó.

A tettes egy tizenhét éves, Mortimer becenévre hallgató törökbálinti fiú volt, aki első megszólalásakor romának mondta magát.

A közvélemény erre is csak legyintett: azt, hogy roma, mindenki mondhatja magáról. (Ilyen is régen volt ebben az országban: valaki nem hogy tagadni próbálja romaságát, épp ellenkezőleg: önként és dalolva cigánynak vallotta magát!) A rendőrség fellelegzett, elégedetten dőlt hátra a karosszékekben, lám, mondta a rendőrség, miközben pezsgőt bontott, és a tévé távkapcsolóján matatott, mi megmondtuk, hogy nem rasszizmusból szúrták le a fiút, hiszen az elkövető is roma, vagy legalábbis annak mondja magát.

A közvélemény azonban erről is másként vélekedett: azért, mert egy roma leszúr egy másik romát, attól még van itt rasszizmus ezerrel, mindenki tudja, hogy a legvadabb antiszemita is a zsidók közül kerülnek ki.

Kósáné Kovács Magda politikai örököződjével szólva: nem elég romának látszani – annak is kell lenni.

2. József

A megszuirt Józsikáról, akivel egyébként néhány nap alatt majdnem annyi interjú készült, mintha döntőbe jutott volna a Megasztárban, hamarosan kiderült, hogy nem is annyira Józsika, mint inkább József. Sőt, P. József kiskorú, ráadásul, egyes hírek szerint, nem is tizenöt éves, hanem tizenhat is elmúlt már. (Így már érthető, miért néz ki húsznak!)

És más dolgok is kezdtek kiderülni, amelyeknek persze semmi közük a vasárnapi szurkáláshoz. (Egyébként is: senkit sem szabad karddal átszúrni, se fényes nappal, se bármikor máskor!) Leginkább az derült ki, hogy P. József nem is annyira aranyos, a légynek sem ártó kisfiú, ellenkezőleg: eléggé verekedős, helyenként garázda, sőt, már a hatósá-

gokkal is volt dolga – jelenleg rablásért és zsarolásért folyik ellene eljárás. És – Mortimer és társai állítása szerint – a karddal történt átszúrás előzményei is másképp voltak, mint ahogyan azt a sokáig Józsikának nevezett P. József előadta.

Mortimer és társai – nyilván némi ügyvédi segítség hatására – azt állítják, hogy a szúrást megelőzően igenis volt szóváltás a két társaság között, s ebben a csetepatében P. József lépett fel kezdeményezően és fenyegetően. Mortimer és társai szerint – akiknek nincs közülük egyik újfasiszta vagy katonai alakulathoz sem – már az utcán szóváltás volt a két társaság tagjai között, s külön balszerencse, hogy mindkét csapat tagjai ugyanarra a buszra szálltak fel. A járművön azután tovább folytatódott a veszekedés, a Mortimer becenévre hallgató, magát romának mondó hagyományörző szerint P. József kést rántott, megfenyegette, hogy elvágja a nyakát, ezért ő, önvédelemből, némiképp túlreagálva a helyzetet, kénytelen volt a rátámadó fiút keresztüldöfni. (A rendőrség mindezidáig nem lelte nyomát az állítólag P. Józsefnél lévő késnek.)

Ha megpróbálnánk összefoglalni, hogy mi történt, akkor a következőket kellene elővezetnünk: Tamás Gáspár Miklós, az antirasszista nagygyűlés lángpallosú szónoka bocsánatot kért, amiért rasszizmust kiáltott ott, ahol csak egy ordas ólálkodott, a szakközépben tanuló Mortimer előzetesben várja a tárgyalást, miközben, hál' istennek, P. József, alias Józsika egyre jobban van.

Egyedül mi, úgyis, mint lakosság, vagyunk egyre rosszabbul. Nem tudjuk, hogy az egészről mi a véleményünk, mit mondjunk, és, ami a legfájóbb: azt sem tudjuk, hogy mit gondoljunk.

A kor közepén

„Rendhagyó országértékelést tartott Orbán Viktor, a Fidesz elnöke. Egy arénának berendezett színpadon két moderátor – Rákay Kétmillióanvagyunk Filip és Kudlik Delta Júlia – kérdezte a politikust.”

Újsághír

Tegnap délután kaptam vagy tízezer sms-t. Sikerült kinyomoznom, mindegyiket én küldtem. Hogy honnan tudtam meg a saját mobilom számát, az maradjon az én titkom. Mondhatnám, hogy egy ügynök jelentésében olvastam, de nem mondom, mert nem lenne igaz. *(Derűltség.)*

Középkorú vagyok, a kor közepén állok. Körbevesznek Kudlik Julik. *(Gipszeld be a kezed, úgyis mindegy neked, ha cikit akarsz játszani, gipszeld be a kezed, csak zenésznek tudj látszani, úgyis mindegy neked... Forrás: Locomotív GT – Gipszeld be a kezed!)*

Még szerencse, hogy az én Filip nevű barátom kétmillió embert hozott magával. És mind a kétmillió elfér ebben a teremben. Mert sok kis ember jó helyen elfér. Márpedig mi kicsik vagyunk, a hantakormány összemenesztett minket.

De mi nem akarunk összemenni: ha kell, elővesszük a hantamétert. A hazugság mértékegysége: kormány.

A kor közepén állok, körbevesznek jó barátok. A rosszak nincsenek itt. A rosszakat ide nem engedjük be, mi csak a jóknak, a saját közönségünknek játszunk. *(Taps.)* Ezt én nemzeti konszenzúsnak hívom.

Ha ma lennék Kádár János, tréfásan csippentenék a szememmel. *(Tréfásan csippent a szemével.)* És azt mondanám: aki nincs ellenünk, az velünk van. A János bácsi jót akart, de azt rosszul csinálta. Én rosszat akarok, de azt jól csinálom. *(Pfujolás.)* Csak vicceltem. *(Kirobbanó nevetés.)* Aki nincs velünk, az nincs. *(Három polgárt elvezetnek a rendezők.)*

A fenekemet a földhöz verdesem örömben, hogy nem ma vagyok kisgyerek Alcsútdobozon. Hanem nagy felnőtt, Budapesten. Azért ez ugye mégiscsak más. Mert ha ma lennék az, ami régebben lehettem volna, akkor ma traktoros lennék. Vagy legfőljebb ugrómókus. De inkább traktoros. Ott dübörögnék a Kossuth téren, kétmillió magyar traktoros között. Egymilliárd lóerő. A lóerő velünk van. Ha ezt a Baumgartner Zsolti megérhette volna a Minardinál! Jó itt ma traktorosnak lenni a Kossuth téren. De azért otthon még ennél is jobb lenne: holnapra havazást mondanak az időjósok. Meg ónos esőt.

Most pedig térdeljenek le, híveim: megbocsátok Budapestnek! Panelproletárok, lumpenek, kőbányai börtöntöltelék: nézzetek rám, nem haragszom!

Nekem ti vagytok a legfontosabbak.

Már nem haragszom rátok azért, amiért egykor haragudtam.

Nem utállak benneteket, amiért elvettem a négyes metrókat, amiért a Nemzeti Színházakat a falu szélére költöztettem. Minden meg van bocsátva, csak vegyétek már le a kerékbilincset a szavazógombokról!

Szavazzatok rám, mert csak így tudom nektek megbocsátani, amit vétettem ellenetek!

Élhető várost szeretnék. Ahol nem a vak zongorázik, és ahol nem a süket dobol. Ezt nem most találtam ki, nem saját kútfőből húztam elő, mint a kolléga úr az öregecske feleségeket. Ez egy viccben van benne. Elmondjam a viccet? Jó, ha nem akarjátok, nem mondom el.

Tegye fel a kezét, aki azt szeretné, hogy a vakok és a süketek mellett a bénákat is megsértsem!

Akarjátok, hogy az értelmi fogyatékosokba is belekössek?

Három éve komcsiztunk, tavaly ilyenkor bankároztunk, most új ellenséget jelöltünk ki számotokra: vesszenek a spekulánsok! És ne engedjük, hogy a spekulánsok keresztbe

tegyék az ágyon a takarót! Mert akkor kilóg a lóláb, és az Unió megró bennünket, amiért ugye más szerszámával verjük a csalánt. *(A férfiak hangosan röhögnek, a hölgyek polgári szemérmességgel eltakarják az arcukat.)*

Az már volt, hogy a kör közepén állok? Julika, ne a gipszét nézze, rám figyeljen! Na, kérdezze meg már: hol állok én most? Kör közepén állok. Ne lőj fiam, mert én is itt vagyok!

És mindenki hozzon magával még egy 2001-es adatot! Ezekkel dolgozunk, hogy itt mekkora nagy a lemaradás. A szegénység tavaly ilyenkor kezdett kialakulni. A mi időnkben nem volt olyan, hogy az áremelkedés meghaladta volna az inflációt! Emlékszem, a polgári kormányzat idején még egyáltalán nem voltak hajléktalanok. Mindig jött a villamos és soha nem romlott meg a tej. És nem rúgatták ki jósnővel a pénztárosokat!

Mindez, ami most van, a spekuláns kormány műve. Ők tehetnek arról, ami itt van. Kivéve persze arról, ami valóban van, mert azt még a polgári kormány idején kezdtük el építeni.

És ne izéljenek már a Nagy-Magyarországos matricám miatt! Mit kell ezen kiakadni? Tegnap egy sms-ben ezt is megkérdeztem: szabad-e egy szabad országban Nagy-Magyarországos matricát ragasztani az embernek az autójára? A válaszom: Mi az hogy! Nagyon is! *(Taps, derűtség.)*

És most elmondom, amiről tulajdonképpen beszélni akartam. Julika, kérdezze meg, de nyugodtan, hogy mi a véleményem az ország mostani állapotáról? Nem Julika, rossz papírt tetszett elővenni, hogy száradna le a gipsz a kezéről! Ne a megfigyelési ügyről kérdezzen, ahol kiderült, hogy nem mondtam igazat... Megvan a papír? Na végre. Lassúnak tetszik lenni, Julika! Ez a *Deltában* jó volt, meg még a *Gazdit keresünk* műsorban is elment, de ha visszajön a polgári világ, ez már kevés lesz!

Sokfelé járok az emberek között (*derültség*), a múltkor egy útelárag... egy útelágazság... egy útleágens... nehéz szó (*szűnni nem akaró nehéz taps*)... gyere Filip fiam, segíts ki! Köszönöm. Egy útleágazolásnál jártam. És tudják, mit láttam? Egy embert láttam. Valamit vitt a hóna alatt, ha jól láttam, egy felfújható miniszterelnököt.

De nem erről akartam beszélni. Hanem hogy sok a lehajtott fejű ember. Mert összement az önbecsülésünk. Ami meg nem ment össze, az romokban van.

A múltkor megkérdeztem egy atyámfiait. (*Népi tapsolás, traktormoraj stb.*) Nem azt kérdeztem tőle, hogy messzi-e még a messzi, nem vagyok én Mátyás király, hogy hülyeségeket kérdezzek! Se Rákosi, se Szűrös Mátyás nem vagyok. Hanem azt kérdeztem attól az embertől, aki akár az atyámfia is lehetne, ha összejön neki az első randija, és a kommunisták nem veszik el a kedvét a libidótól, na azt kérdeztem ettől az atyámfiaitól, hogy milyennek ítéli meg az életszínvonalát?

Tudják mit válaszolt? Elküldött a sunyiba. Azt hitte, hogy én vagyok a Gyurcsány. (*Nevetés.*) Alig bírtam hazamene-külni. Amit nem is csodálok, messze lakom, nagy a család. Ismerik ugye a viccet, hogy túl az Óperencián, valahol a világ végén, a nyuszika egy reggel kinéz az ablakon, és azt mondja: hú de rohadt messze lakom! (*Udvarias taps, a notabilitások zörögnek az ékszereikkel.*)

És most megmondom nektek a frankót. Mint már említettem, tegnap kaptam vagy tízezer sms-t. Mindet én küldtem, kerül, amibe kerül! Ha megnyerjük a választásokat, úgyse kell majd kifizetni. A Postával is ez volt a tervünk 2002-ben: elküldtünk vagy három és félmillió levelet, aztán meg azzal jöttek, hogy tessék kifizetni a bélyeget. Bezzeg, ha nyertünk volna, lett volna kussolás az egész vonalon! Dehogyan akarták volna kifizettetni, még ők jöttek volna: tessék mondani, nincs még néhány millió levél? Azokat is szívesen kikézbésítenénk!

Ha mi nyerünk, csökkenteni fogjuk az adókat! És az államadósságot. És növeljük a szociális kiadásokat. Minden hajléktalan kap tőlünk három gyereket. Vagy két kereket. Az uniós elvárásokat is teljesítjük: minden szobában alanyi jogon biztosítjuk a szobahőmérsékletet.

És mindenkinek, ugyancsak alanyi jogon, jár majd a vérnyomás. Nem ám, mint ma, hogy csak annak adunk, aki majd vissza is tudja fizetni. Még mit nem! (*Ováció, a hallgatóság felszedi a széksorokat, barikádokat csinál belőle.*)

Ne, barátaim, várjatok még a forradalommal! Inkább, hogy fenntartsam bennetek a harckészültséget, elmondok nektek egy katonatörténetet. A seregben, ahol szolgáltam, merthogy akkor még volt becsülete a mundérnak és nem volt fanyalgás, meg ez a na, hogyishívják, tudjátok, amivel az SZDSZ nyomult, na, önkéntes katonai szolgálat, szóval, volt ott egy tiszt. Nem tartótiszt: tiszt. Na, ez a tiszt egyszer összehívott bennünket, katonákat (mert mi még voltunk katonák, nem voltunk eltörölve, mint a mai nyimnyám nemzedék, akikből még egy tisztességes traktoros dandárt is bajosan lehetne kiállítani) és azt mondta: elvtársak! (Mert akkor így kellett bennünket hívni, mi meg magunkban persze röhögtünk: elvtársad neked a Lutz Gizil) Elvtársak, kezdte a tiszt elvtárs. Jelenleg a világ egy ötödén van szocializmus. De a fejlődés megállíthatatlan: holnap már az egy hatodán, majd hamarosan az egy hetedén lesz szocializmus. És meglátják, egyszer majd a világ egy huszadán szocializmus lesz!

És igaza lett! Pedig számolni se tudott, és mégis igaza lett!

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem kell tudni jól számolni.

Ellenkezőleg! Ha 2006-ban nyerni szeretnénk (*állva tapsolnak*), és nem akarjuk, hogy elcsalják a választásokat, és nem akarjuk, hogy megtörténjen, ami meg szokott történni,

akkor mindenki hozzon magával még egy matektanárt!
(Ováció, Él-jen Rá-ko-si, éljen Rá-ko-si kiáltások!)

Végezetül még egy kérdés, ami szintén tegnap jött sms-en. Azt kérdezte tőlem egy polgár (valahogy megszerezte a számom), hogy mondanék-e még egy dakota közmondást. Merthogy gyűjti ezeket, és már csak egy hiányzik a gyűjteményéből. Sokáig gondolkodtam, mondjak-e még egyet, azután úgy döntöttem: mondok.

Tehát: ha sokan vesznek körbe, vigyázz, nehogy kárba vesszél! (A hallgatóság szétveri a termet, majd traktorra ülnek és hazalovagolnak.)

A Fidesz 17 pillanata

„Jogaikért küzdenek a leszbikus cseroki indiánok az Egyesült Államokban. Egy szerelmespár összeházasodna ám a rezervátum szigorúan megtiltja nekik.”

Címlaphír a Blikkből

1. 17 évvel ezelőtt volt egy álmom: Szabadság elvtársak, kiáltottam hirtelen, de azután a mellettem lévő megbökött: te majdnem teljesen félig komplett! Megint elaludtál a KISZ-gyűlésen!

Mi egykor a szabadságról álmodtunk.

Ma arról, hogy nekünk mindent szabad.

2. Egy másik álmomban két Semjén Zsolt voltam, de az se sült el sokkal jobban: beleért a kezem a nektárba, és ettől felébredtem. Nem szeretnék cseroki indián lenni Semjén Zsolt üdvhadseregében. Talán, ha a Székelyi rendezné az előadást...

3. Kezemben egy SZABADSÁGOT KULCSÁR ATTILÁNAK feliratú táblát szorongatva, szorongva szaporázom lépteim. Pártelnökként a Szövetség 17. születésnapjára igyekszem. Az idén valahogy kevesebben vagyunk, mint más években. Áder, Kövér, Szájer igazoltan hiányzik, Stumpf, bayerzsolt jelen, Fodor Gábort pedig kiretusáltuk. A bayerzsolt megint könyvet ír a szocik gazságairól. Majd szólok a svéd nagykövetnek: bevesszük a Tokajba, ha elintézi, hogy Imre Kertész után Zsolt Bayer legyen a második magyar Nobel-díjas.

4. Megpróbáltam visszaaludni, de nem sikerült. Pedig mindent kipróbáltam, hogy átaludjam, ami még a szociknak hátravan, de ezek még azt is elintézték, hogy ne tudjak

aludni. Merjünk nagyot aludni, jutott eszembe egy úgynevezett szlogen – még meg kell kérdezni a piárosokat, jó lesz-e ez jövőre, a választásokra?

5. Csak azt szeretném tudni, hogy miért nem perlem be az Élet és Irodalmat? Amikor, ha jól emlékszem, ennél *piszlicsárébb* ügyekben is pereltem már. Jó, a perek egy nem kis hányadát elveszítettem, de a pénz nem számít. A pénz nem olyan, mint az emberélet a számítógépes játékban, hogy húsz vagy harminc van belőle: pénzt mindig lehet gyártani. A Nemzeti Bank velünk van, járait 85 évre titkosítottuk.

6. És az is érdekelne, persze, már dolgoznak rajta a fiúk, hogy honnan van meg ennek a mocsadék sajtónak az a szöveg, amit én nem mondtam? Valaki, közülünk felvette volna magnóra, amit nem mondtam? De akkor meg miért olyan, mintha mondtam volna? (Szegény Csiszta Zsuzsa se tudja, ki rakta fel a világhálóra a pázsztoróját, pedig ők csak ketten voltak...) Ki lehetett az az áruló, aki odaadta a szöveget a firkászoknak? (Azt a szöveget, amit én nem mondtam.) Nem én adtam oda nekik, arra azért emlékeznék. A Rogán ott sem volt, pedig róla mondják, hogy a helyemre pályázik. Az Anikó meg be sem tudja rendesen kapcsolni a magnót. A múltkor megkértem, vegye fel nekem a magyar-bolgárt, azt is elszúrta. Azzal védekezett, hogy a riporterek a tévében állandóan bulgárokról beszéltek. (*Pedig az országot hívják Bulgáriának, polgárait bolgároknak – a szerk.*) Meg kellett volna hívunk a szülinapi bulira a Gyurcsányt is – most megint magyarázkodhatnának, amiért a Szövetség születésnapján azt mondta volna: jól küzdöttek a magyar futballisták a balkáni terroristák ellen...

7. Állítólag mégsem vették magnóra azt, amit a taggyűlésen nem mondtam. Merthogy nem mondtam, az biztos. Olvas-

tam az újságban, hogy azt mondtam, hogy nem mondtam! És amit én nem mondok, az úgy is van! Vagy lesz. De legálábbis volt.

8. A Lendvai Ildikót meg naná, hogy bepereltem! Egyfelől elég csak ránézni, máris lehet perelni. De most nem ezért, hanem mert milyen jogon kérdezte a parlamentben, hogy igaz-e amit olvasott, hogy én, még miniszterelnökként, segítettam a feleségem vállalkozását, hogy az minél több hasznot húzzon és hajtson? Nálunk még az Áder helyettese sem lehetne, aki nem képes eldönteni, hogy amit olvasott, igaz-e vagy sem?

9. A Népszabadságot is bepereltem. Tanulják meg, mi a különbség az épülő felcsúti footballstadion és a hétvégi házam között! Mintha az én pályám lenne az én házam. Minek néznek ezek engem, hajléktalannak? Aki egy sportpályán akar lakni a családjával?

10. Egyébként meg csak egy kis hétvégi ház. Bezzeg a Horn Gyula házát, azt nem fűjták fel ennyire. Meg a Medgyessyét. Vagy a Gyurcsányét! De említhetném a Rejtő E. Tibor házát. (Bocs, ezt hagyjuk, Tibi bácsi a mi csapattunkban játszik.)

11. Nekem ez a József Attila álnéven publikáló ember is gyanús. Igaz, Kulcsár nem említette a vallomásaiban, de azért mégis. Állandóan valami Tökérről ír a verseiben. Nem vagyok hülye, tudom, hogy a Gyurcsány súg neki: Tokaj, szőlő, tőke – ennyi egybeesés azért nem lehet véletlen.

12. A sajtó meg hajt, hogy pereljem be az ÉS-t. Egyszer megtettem, amikor a bányákról írtak. Hogy az apám bányájában egy szem arany, annyi sincs, mégis aranybánya. Na,

abban is nekem adtak igazat: azóta senki sem meri leírni ebben az országban, hogy Fidesz-cégek. Csak azt, hogy Fidesz közeli cégek.

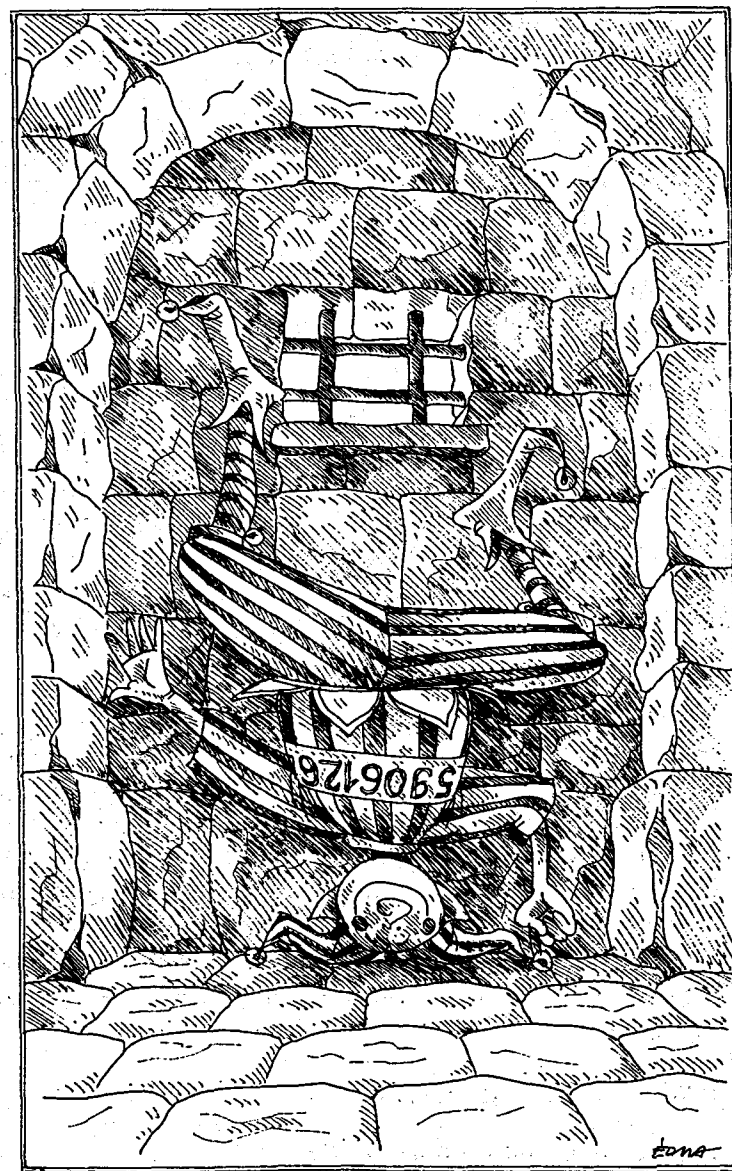
13. Ha ma lennék traktoros, általános iskolás szeretnék lenni. Vagy maga a Kádár-rendszer. (De csak akkor, ha nem kellene szeretnem a krumplilevest.) Sajnos, csupán egy egyszerű pártelnök vagyok – feleséggel, öt gyerekkel, épülő vályogházzal, és 25 millió forint adóssággal. Ja, meg persze a Kékessy Dezsővel.

14. Tényleg, a Dezső! Vigyázni kell, nehogy kiszivároгjon! A Dezsőék ugyanis megvették a Haris közti lakásunkat, a piaci árnál jóval drágábban, a sajtó meg azon nyavalyog, hogy jól ráfizettek, három éve sehogyan sem bírják eladni! Miért kell mindent eladni, vagy megvenni? És az sem igaz, hogy én ezért hálából kineveztem őt párizsi nagykövetté. Hát kit kellett volna kineveznem? A Horn Gyulát? (Pedig, ha valakinek, a Gyulának tényleg hálás lehetek: amikor legutóbb beszélgettünk, nem volt magasabb nálam!)

15. A Kékessy Dezső is ott volt azon a taggyűlésen, amelyen én persze nem voltam ott, és nem mondtam semmit. Én csak otthon voltam, arról meg igazán nem tehetek, hogy a taggyűlést nálunk tartották. És miniszterelnökként nem adtam tanácsokat a feleségem üzlettársainak, hogyan lehet minél nagyobb támogatási összeghez hozzájutni. Ha lennék jó tanácsaim, legelőször is magamnak adnék néhányat. Például arra nézvést, hogy mit mondjak, amikor a sajtó egy része azt firtatja, miből fizetem a havonta 400 ezer forintra rúgó részleteket?

16. Jövőre 18 évesek leszünk.

17. Nagykorúak, azaz büntethetők.

Magánéletem

„Schmitt Pál, a Fidesz alelnöke minden reggel hat óra előtt kel, mert alig várja, hogy elkezdődjön a nap, hogy tehessen a családért és a nemzetért valamit.”

Újsághír

Pali bácsi aznap is korán ébredt. Hatra volt beállítva a vekker, de ők Kati nénivel úgy gondolták, nem várják meg az óra csörgését, már korábban magukhoz térnek, hogy tehessenek a nemzetért valamit.

A legtöbb ember csak igen keveset tesz a nemzetért, pontban hatkor ébred, vagy hat óra után, megvárja, míg csörög a vekker.

Pali bácsi tett volna a nemzetért már korábban is, akkor, amikor még fiatalabb volt és Palinak hívták, de nem hagyták. Ha tenni akart, mindig előugrott egy párttagkönyv mögül valamelyik komcsi, és keményen ráírvallt: te, Pali, ne tegyél semmit a nemzetért, mert az árt az internacionalizmusnak!

De ő mégis tett. 1984-ben, amikor a Magyar Olimpiai Bizottság fejeseként kénytelen volt lemondani a magyar sportolók részvételét a Los Angeles-i olimpián, hát azt biz' isten, hogy a nemzetért tette! Mert ha nem mondja le, akkor lemondja helyette más. És ő sokkal szebben, mondhatni *slágfertigebben* tudta lemondani a részvételt, mint mások. Mosolyogva, kedvesen, úgyhogy még az érintett sportolók, akik évekig készültek életük legnagyobb eseményére, szóval ők is joggal hihették, hogy mindez az ő érdekében történik.

Még mindig nincs hat óra, Kati néni hozza a kávé.

Ő is nagyon el volt nyomva a pártállam idején: amikor még Katinak hívták, a tévében tévétornázott a lányokkal.

Egyszer fejkörzést akart volna végeztetni a nézőkkel, de egy komcsi rendező nagyon szigorúan rászólt: Katika, a fejkörzés ma nem megy, Kádár elvtárs a krumpililevest szereti.

Aznap nem volt fejkörzés, a lányok pedig kénytelenek voltak Amerikában teniszezni, ösztöndíjjal persze. Ez is egy nagy tett volt, kiküldeni a gyerekeket egy ilyen szörnyű országba, ahol *hello everybody, éljen és virágozzék az örök és megbonthatatlan Májkell Dzseksön!*

A legtöbb magyar ember még annyit se tett, hogy a lányait Amerikába küldje teniszezni, inkább gyáván itthon marasztalta őket. De Pali még ezt is vállalta: ha tenni kell a nemzetért, akkor nincs mit tenni!

És most, 2004-ben, nem várta meg a vekker ébresztését: merjünk nagyot álmodni, gondolta, és kinyitotta a szemét.

A polgári reggeli után ruganyos léptekkel a Szentkirályi utca felé vette az irányt. Ott van az egykoron városi gerillának nevezett, valamikor liberális, mára jobboldali szövetségbe forrt párt székháza.

Nagy nap a mai, gyűlésezik a szövetség. Maga Martens úr is felszólal. Martens úrról tudni kell, hogy bár ő is rendre sokat tesz a nemzetért, mégsem róla nevezték el az újfasiszta fiatalok kedvenc viseletét, a Martens-bakancsot. Csupán egy kínos névazonosság, a nevére pedig, ugye senki sem tehet.

Mindenki csak arról tehet, amit a nemzetért tesz.

Martens úr díszvendégként szólalt fel a Fidesz szövetségi gyűlésén, és 2004-ben azt találta mondani, hogy Magyarországon akkor lesz újból szabadság, ha Orbán Viktor kerül ismét kormányra.

Martens úr nem először jár Magyarországon. 1984-ben, Belgium miniszterelnökeként már volt nálunk. Martens úr már akkor is tudta, mit kell tenni: az újságok címlapjain parolázott Kádárral és a többiekkel. Ami persze akkoriban haladó tettnek számított, a magyar nemzetnek például igen

jót tett, legitimálta azt, amit ma Pali bácsi kenyéradó gazdái legitimálhatatlannak neveznek.

Pali bácsi ma, 2004-ben, ruganyos léptekkel, jókedvűen masírozik a Fidesz székháza felé. A gyűlésen petíció lesz bejelentve, egymillió aláírás, név, telefon, e-mail cím, vércsoport, röviden: adatbázis.

Csak előbb még Szűrös úr is felszólal, ezúttal valamelyik nagyon történelmi szociáldemokrata párt színeiben.

Szűrös úr szintén nagyon félre volt állítva a komcsik idején. Polgár volt, de ezt mindenki előtt titkolta, ezért elvtársnak kellett szólítani. Amikor elvtársnak szólították, valami mindig szorult a szíve körül, de ő büszkén viselte ezt a sok nehézséget, mert tudta, hogy ezzel is a nemzetért tesz valamit. Szűrös elvtársúr kora gyermekkorától azon volt, hogy a nemzetért tegyen valamit, de ezt a komcsik megakadályozták, és ezért kénytelen volt 1984-ben az MSZMP titkárának lenni. Meg moszkvai nagykövet is volt egy időben, ami pedig ugyancsak igen veszélyes foglalkozásnak számított. Mindenki tudta, hogy moszkvai nagykövetnek azt nevezték ki, aki a kommunista rendszer ádáz ellenségének számított – a komcsik így akarták kifogni a szelet az antikommunista emberek vitorlájából. Aki a komcsik idején moszkvai nagykövet volt, annak, mindenki tudta, annyi. Moszkvába menni nagykövetnek, maga volt Szibéria.

De Szűrös elvtársúr ezt is vállalta, mert már akkor tudta, hogy egyszer – majdan – ő lesz a magyar szabadság szimbóluma, kikiálthatja a Magyar Köztársaságot, s újabb 14 év elteltével, felszólalhat a Fidesz szövetségi gyűlésén.

Pali bácsi még jobban szaporázza a lépteit. Hamarosan megérkezik. Érkezni csak pontosan és szépen, jutnak eszébe a költő szavai.

Az óra csörgésére ébred. Hat óra van, új nap kezdődik.

Különös anyagból gyúrva

„Kovács László EU-biztosi meghallgatása idején a szocialista politikusról készült retusált munkásór fényképek jártak körbe a brüsszeli bizottságokban.”

Újsághír

Összeült az agytröszt, mert a haza nem lehet ellenzékben.

A köteles Kövér egy kis munkásór fényképet szorongatott izzadt tenyerében. Meg is gyúrte rendesen, de nem volt ciki, a kommunisták, mondta a köteles Kövér, különös anyagból vannak gyúrva.

A szép szemű Szájer nem bírt röhögni ezen. Magyar magyarnak nem farkasa, állította, és jó alaposan Kovács László szemébe nézett.

Kovács visszanézett, de nem látott ott semmit. Már túl voltak az egyik meghallgatáson, energiából fát kapott, adóügyből azonban még minden megtörténhet. Még mindig a fülébe csengett a kérdés: Tervezi-e, hogy a tagállamokban mérgezett paprikával hajtott atomerőművekkel söprik le a padlásokat? És ha igen, akkor miért a japcsikkal gyártatják le az amcsik az atombombát?

Kovács hallgatott. Úgy emlékezett, hogy soha életében nem volt munkásór, de azt még nem is sejtette, hogy egyszer majd egy ilyen fénykép kering róla a világhálón. Kövérnek kivételesen nincs köze a dologhoz: még gyerekkorában egyszer beleivott az előhívóba, azóta utálja a fotókat. És ha úgy vesszük, a szépszívű Szájer is igen barátságos volt. Azt például csak egyszer kérdezte meg Kovácstól az adóügyi meghallgatáson, hogy hány embert mészárolt le saját kezűleg a harmincas években, a Szovjetunióban? S igaz-e, jött a szakmai kérdés, hogy egyszer, amikor Sztálinnal sakkozott,

a nagy Koba valóban visszatett egy fogott gyalogot? Fogott gyalog lép, ugrottak be Kovácsnak Zsdanov elvtárs felejtethetlen szavai. (Amikor Zsdanov nem azon agyalt, hogy írók, alkossatok remekműveket, akkor a fogott gyalog problematikájával foglalkozott!)

Korrekt kérdések voltak, mondta Kovács másnap a sajtómunkásoknak. Ha rosszindulatú lett volna a szépszájú Szájer, és hazafiatalan, akár azt is megkérdezhetné volna az adóügyi meghallgatáson, hogy Kovács úr szokott-e kölyök-kutyákat az autója mögé kötni, és igaz-e, hogy évek óta együtt hál egy tízéves cigánylánnyal, akitől egyébként már gyereke is született?

Szájer tovább ráncolta a homlokát – a *sztájlisztja* szerint ez kifejezetten jól áll neki. Entellektüelre van véve a dizájn, Joe, mondta neki az Erdélyből áttelepült sztájliszt. Ingyenbe volt az áttelepülése, csak a népszavazást kellett kiperkálni, a többit a Patrubby fizette, zsebből. A mi zsebből.

Szájer barátságosan megpaskolta egy kisfiú püspökfalatját, és felszólította a híveit, hogy ne paktáljanak az ördög-gel, mondjanak két igent, valamint imádkozzanak, hogy az egyházi taniskolák ne csak alig kapjanak sokkal többet, mint a világiak.

A haza nem lehet ellenzékben, visszhangzott a polgári fülekben a vezér hangja. Vik, aki per momentán társadalmi megbízásból a Felcsút SC edzője – tizenegy szavazat, plusz a kispad –, jelenleg szintén az igen mellett van. Öt évvel ezelőtt még nem mondott igent, de hát nem lehet mindig igent mondani – nem örömlány ő, aki akkor is kénytelen hevesen bólogatni, ha fáj a feje.

Máskülönben meg, megint kampány van. Nemcsak ismét, és újból, de permanensen és folyamatosan. 2002 áprilisa óta egyfolytában megy a csesztetés, ipari-agrár-kampány országgá lettünk.

Jó-e Járainak az erős forint, kérdezte a miniszterelnök, majd meg is válaszolta a kérdést: Mi az hogy! Nagyon is! Csak az országnak nem jó, tette hozzá. Országomat egy erős forintért, fitogtatta olvasottságát Járai, aki ugyanabban a pártban volt egykor tag, amelyikben Kovács soha nem volt munkás. A Brüsszelben körözött képet egyébként maga Dajcs Tomi fotografálta, kedvese lepte meg néhány megapixellel.

Nincs is benne film, mondta Kovács, és mosolygott. Korrekt fényképezkedés volt, csak a munkás sapka szorította egy kicsit a szürkeállományt. Persze, hogy nem volt benne film, te majdnem semmilyen, mondta Dajcs Tomi. Hogy is lett volna, amikor digitális!

Kovács végül jól szerepelt az adóügyi meghallgatáson – amikor például a szépszájú Szájer javaslatára az egyik lengyel ifjanc megkérdezte, mennyit kapott a Kovács & Tsa Kft. a berlini fal felhúzásáért, és igaz-e, hogy a Hiller Pisti egyik cége szállította a cementet, a kérezt nem válaszolt azonnal. Látszott rajta, hogy számol: forintok és keletnémet márkák kergetőztek az agyában, míg végül kiderítette, hogy ő nem építette, ellenkezőleg, bontotta a berlini falat.

Korrektek voltak a kérdések, mondta Kovács, az EVA pedig vagy megmarad, vagy nem, de a legrosszabb esetben is fordítva. Nincs rossz eset, reagálta le a témát Orbán, és ballal a kapufára zúdított egy félmagas beadást. Korrekt volt a kapufa, mondta később Kovács.

Arca leharcoltnak tűnt – ez az arc lesz a végső? Gyűrött ember benyomását keltette, az elmúlt hónapokban érveket öregetett.

Kitartás, éljen Orbán!

Kitartás, ezt tudom mondani minden hívünknek – köszönt el a hallgatóságtól a minap Orbán Viktor a Vasárnapi Újság című rádióműsorban.

A fideszes nemzetvezető vélhetően nem Szálasi Ferenc egykori rossz emlékű munkásságának kívánt emléket állítani, ám azt is joggal feltételezhetjük, hogy nem elszólás történt.

Orbán Viktor soha semmit nem mond véletlenül. Mond időnként hülyeségeket, de előtte azokat is alaposan átgon-dolja.

A rosszlelkű „kitartás” nem a polgároknak szól, hanem azoknak a szélsőségeseknek, akiket Orbán mielőbb szeretne a polgári szavazó bázisban látni. Igen, Orbán a MIÉP szavazóinak üzent ezzel a veretes magvassággal, mármint azoknak a miépeseknek, akiket még nem sikerült maga alá gyűrnie a fideszes úthengernek.

Orbán néhány nappal ezelőtt totális támadást intézett a MIÉP ellen, mondván: egységes pártot kell létrehozni a jobboldalon, és ebben az egységes pártban a miépes szavazókra is szüksége van.

Csurka, ha lehet, most már a komcsiknál is jobban utálja Orbánékat, ezeket az elkényeztetett ficsúrokat, a valamikori liberális városi gerillákat. És erre az utálatra, tegyük a szívünkre a kezünket, meg is van minden oka: bármennyit is verték a nyálukat és követelték a szavazatok újraszám-lálását, ott legbelül, ahol az embereknek a szívük szokott lenni,

a miépesek is tudják, hogy nem a szocialisták választási csalásának, hanem Orbán hatalmi vágyának köszönhetik, hogy idén tavasszal nem jutottak be a parlamentbe. Orbán Viktor, miután évekket ezelőtt leszalámizta a kereszténydemokratákat, és a béka alfele alá nyomta a kisgazdákat, legújabb dakota harci skalpként a MIÉP szavazó bázisának lenyúlását tűzte ki célul.

Ez egyelőre csak részben sikerült, de a nagy küzdő nem adja fel. Ezért hirdette meg néhány héttel ezelőtt az egy tábor, egy zászló jelszót, ezért trombitálta össze, rögtön a választások után, a polgári köröket.

Hála a jó szervezésnek és a vezér nimbuszának, sokan vannak – talán többen is, mint ahányan kellenének.

Merthogy legújabban már a polgári körökben sem lehet megbízni. Mindenféle bajok vannak ezekkel az öntevékeny csoportokkal, különösen, hogy közelednek az önkormányzati választások. Külön utakon járnak, egy sor polgári kör Orbánéktól kellemetlenül és szalonképtelenül jobbra áll.

Orbán nagy sereget akart.

A sereg nagy lett, akkorára sikeredett, hogy mostanra már Orbán sem tudja, kik állnak mögötte? És ez az arctalan népség-katonaság bizony nem mindig arra megy, amerre ő szeretné.

Sőt, a vezér lassan már abban sem lehet biztos, hogy vezér-e még egyáltalán. Első helye a Fidesz hierarchiában még nem kérdőjeleződött meg, ám saját elvtársai már nem szeretik annyira, mint korábban. Nem értik, hogy miért nem az első vonalban harcol, a Parlamentbe nem jár be, a súlyos pofonokat Áder János kénytelen elviselni. Néha még Kövérnek is kijut a jóból, bár őt, ha lehet, még egy sorral hátrébb vonták a komcsik ütlegei elől, nehogy véletlenül, csak úgy megszokásból, felakasszon egy stigmát.

Legutóbb, alig egy hónappal az Ünnepi Könyvhét előtt jött a hír, hogy Györgyi könyvet ír.

Hogy Györgyi kicsoda, azt az érettségien egyelőre még nem kell tudni. Máshol sem nagyon, pedig állítólag vezetőneve is van, ezt azonban a szűkebb baráti körön kívül senki sem ismeri: a valóságok szereplőinek ugyanis csak keresztnevük, jó esetben becenevük van, meg persze, feltevé, ha nőneműek, kebelméretük. (Ez utóbbit, hála a rohamosan fejlődő tájékoztatásnak, nem hallgatják el a nagy nyilvánosság előtt, de aki bizalmatlan, és nem hisz a hivatalos adatokban, az bármikor saját szemével is megtekintheti a szóban forgó ciciket.)

Györgyi tehát könyvet ír a Való Világ villájában töltött szép napokról. Hogy mi lesz a könyvben, azt a Kiadó egyelőre még hétepcsétes titokként kezeli, de a sorsa már sejtethető: kénytelen lesz bestsellernek lenni, hiszen Györgyi ma ismertebb, mint mondjuk Konrád György, ráadásul őt ki sem fűtyülték a Kender-napon, mint az ismert író.

Egyébként nincs azzal semmi baj, hogy Györgyi könyvet ír. Egy árnyalattal még mindig jobb elfoglaltság, mintha bankot rabolna, belépne valamelyik lakásmaffiába, esetleg más, törvényen kívüli módon keresné meg a mindennapi betevőt.

Kismocsok és Rita is könyvet írnak. A művet már most is melegen ajánlhatjuk minden irodalomkedvelőnek, már csak azért is, mert valószínűleg pikánsabb lesz, mint a Györgyié.

Ezt onnan lehet tudni, hogy a Kismocsok egy lesbikus nőszemély, sőt, most már a kedvese, Rita is az. Hiába óvta Ritát az anyja, meg a barátja, Ők ketten, Kismocsok és Rita a Való Világban rendesen összeemelegedtek. Pedig korábban Rita – korszerűtlen módon – még a fiúkat szerette, sőt, Kismocsoknak is volt egy felejtető fiús korszaka, ám ennek most egy időre vége: miután mindketten kiszavazódtak a villából, összebútoroztak, és boldogan élnek. Még gyereket is szeretnének, hogy ezt miként hozzák össze, gondolom, benne lesz a könyvben.

És könyvet írt a korábban írásművészettel egyáltalán nem foglalkozó Árpá Attila is. Árpá Attila nemrég még az RTL Klubnál volt főnök, ám az ő nyakába varrták, hogy homokosokkal kívánta tovább emelni a műsor amúgy is magas színvonalát, ezért mennie kellett. Árpá tehát távozott, de előtte még kiborította a bilit. Nemrég megjelent könyvében mindenkiről elmondja a frankót, és még az is lehet, hogy nem fogják agyonverni.

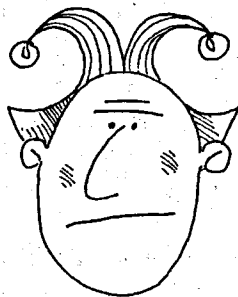
És itt van Évi baba, akinek nemcsak Renátó jött össze, de egy könyv is. Évinek szintén nem ismerjük a keresztnevét, ám az bőven kárpótolhat bennünket, hogy testének összes rejtett zugát az ilyesmire különösen fogékony serdülők is behatóan tanulmányozhatták. Éviről tudni kell, hogy nagyon szereti az állatokat. Náluk jobban talán csak ízélni szeret. Ezzel persze nincs egyedül az országban, legföljebb annyi a különbség, hogy a csendes többség ma még zavarban van, ha úgy érzi, más is látja, amikor éppen nem az állatokat simogatja.

Sebeők János is könyvet ír, pedig ő, szemben az eddig felsoroltakkal, amellet, hogy filozófus és különc életművész, még író is, aki nemcsak az alanyt bírja egyeztetni az állítmánnyal, de gondolatai is vannak, amiből persze nem lehetne rendesen megélni – az is kell hozzá, hogy az ember lököttnek mutassa magát. Igaz, Sebeők korábbi műveit

senki nem olvasta, ám amióta egy hetet a Big Brother házában töltött, azóta csak úgy árad belőle a filozófiai mélység.

Szabiról, Linyáról és a többiekről egyelőre nem tudni, írnak-e könyvet, a hadarós Majka és a bőfögös Oki egyelőre csak egy CD-ig jutottak, a komlói bugyiarus, Pongó pedig rockoperát komponál.

A múltkor megkérdeztem egy BKV-ellenőrt, ő egyelőre nem ír könyvet, pedig, mint mondta, lenne miről.

Mindent szabad, ami nem Tilos

Az utolsó, Európai Unión kívül töltött évünk karácsonyán egy B. Zoltán nevű, amúgy Barangó művésznévre hallgató egykori punkzenész a Tilos Rádióban meghökkentő kijelentésre vetemedett: a kiváló Barangó azt találta mondani, hogy „kiirtanám az összes keresztényt”.

Barangó, mint utóbb kiderült, jelentős mértékben ittas volt, mely tény, tegyük a szívünkre a kezünket, a magyar ember szemében más körülmények között nem tűnik főbenjáró bűnnek.

Amit Barangó az éter hullámain elővezetett, az megengedhetetlen.

Szerintem ugyanis senkit sem szabad kiirtani.

Szerény meglátásom szerint nem szabadna kiirtani sem a keresztényeket, sem pedig a nem keresztényeket, sem azokat, akiken van sapka, és persze azokat sem, akiken nincs.

Ha rajtam állna, nem irtanék ki egyetlen MTK-drukkert sem, és ugyanígy életben hagynám a Fradi szurkolóit, az újpestieket, a kispestieket, a mátészalkaiakat, és az összes többi csapat drukkereit.

És nem irtanám ki sem az íreket, sem a belgákat, sem az oroszokat, sem a németeket, sem az olaszokat, sem pedig a kongóiakat és persze, talán *velünk* kellett volna kezdenem, a magyarokat sem.

És nem irtanám ki a pincéreket (pedig hidegen hozzák a levest és néha vastagon fog a ceruzájuk), sem a bankárokat

(szemérmetlenül drágán adják a hitelt), a tanárokat (utálják a gyerekeket), az orvosokat (a gyógyítás helyett csak a hálapénz érdekli őket), és tőlem életben maradhatnának az ügyvédek is (a bőrük alatt is pénz van, hülyére keresik magukat az ügyfeleken).

És nem irtanám ki a politikusokat sem (pedig egy széles körben elterjedt vélekedés szerint onnan lehet tudni, hogy hazudnak, hogy mozog a szájuk).

Senkit sem szabad kiirtani, mindenki maradjon ott, ahol van, azaz: életben.

Szent meggyőződésem, hogy, amint azt ő maga is állította, amikor kijózanult a saját részeges gondolataiból, hogy a Barangó művésznévre hallgató műsorvezető sem irtana ki senkit.

Sem a keresztényeket, sem az oroszlanokat.

Amit Barangó mondott, azt minden normálisan gondolkodó ember hülyeségnek tartja, jól tette a Tilos Rádió, hogy azonnali hatállyal megvált a műsorvezetőtől. Nem is tehetett mást, egy ilyen kijelentésnek ilyen következményekkel kell járnia.

Normális országban itt pont kerülne az írás végére: ennyi, nem több, vége. Lehet menni dolgozni, szeretni, utálni, kinek mihez van érkezése.

Magyarországon azonban a történetnek itt még nincs vége.

Magyarországon a történet itt kezdődik.

Most ugyanis mifelénk mindenki ezzel az üggyel foglalkozik, s mindenki nagyon fel van háborodva. S miközben támad az influenza, a hidegben hajléktalanok fagynak meg, néhány hónap múlva csatlakozunk az Unióhoz, az országnak nincs jobb dolga, minthogy egy korábban szinte senki által nem ismert, Barangó nevű műsorvezető ittas állapotban elkövetett baromságáról beszéljen.

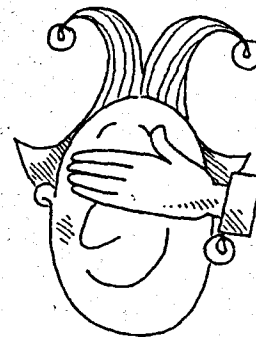
Áll a balhé. A Tilos Rádió ugyan azonnali hatállyal kirúgta

Barangót, minden rendű és rangú szerkesztője elnézést kért mindenkitől, ám az erkölcs és a tisztesség felkent híveinek mindez kevés: talán nincs is olyan jobboldali szervezet, amely most ne követelné a Tilos betiltását.

Most azok a leghangosabbak, akik a leghalkabbak voltak akkor, amikor mondani kellett volna valamit. Arról, hogy Kövér kötelezett, hogy Bayer „felkötelezett” és hogy Bencsik a kommunisták utcáról való kitiltását szorgalmazta. És arról is lehetett volna valamit mondani, hogy a Pannon rádió stábjának milyen ötletei voltak a zsidóság megritkításával kapcsolatban.

Szóval, írjuk le még egyszer, Barangó nagy hülyeséget mondott. Ám túl azon, hogy talán ritkábban kellene berúgnia, minden józanul gondolkodó ember tudja, hogy nem akart ő senkit sem kiirtani.

De vajon elmondhatjuk-e ugyanezt azokról is, akik most a Tilost szeretnék kiirtani, azaz, eltakarítani a föld színéről?

Urbi és Orbi

– avagy egy feneketlenül falánk zabagép kulináris kalandozásai a politikai palettán

Orbán Viktor kíváncs lett.

Olyan, mint egy apró termetű, ám annál falánkabb bendő, amely legszívesebben mindent bekebelezne.

Minden kell neki – annyira mohó, hogy talán meg sem rágja rendesen, úgy nyeli le a zsákmányát.

Ha tehetné, előbb az ország egyik felét nyelné el, majd a másikat is. Elég két párt, de az sem nagy baj, ha csak egy marad. (A parlament ellenzék nélkül is működik, mondta Orbán, persze, nem most, hanem akkor, amikor ő volt a miniszterelnök.)

Olyan, mint egy férfi bőrbe bújt fekete özvegy: magáévá teszi, ami elékerül, talán még élvezi is az aktust, majd elpusztítja.

Orbán legutóbb Dávid Ibolya pártját, az MDF-et kívánta meg. Nem csajozni akart Orbán, még kevésbé félrelépni. Nem a pártelnök asszonyra fáj a foga, hanem az általa vezetett pártra.

Ez a kíváncs persze nem is annyira újkeletű – Orbi már két évvel ezelőtt, a választási vereség után, a polgári körök életre hívásakor megfogalmazta: egy a tábor, egy a zászló.

Erre akkor a Dávid Ibolya által vezérelt MDF beintett, mondván: nem egy a tábor, nem egy a zászló.

Az egyáltalán nem kényes gyomrú, a szocialista rendszer egyetemi menzáin szocializálódott nemzetvezér a kereszténydemokraták bedarálása, a kigazdák leszalámizása és a MIÉP lenyúlása után az MDF-re is szemet vetett. Oly-

annyira, hogy néhány nappal ezelőtt azt találta mondani: az MDF elnök asszonyával nem könnyű szót érteni, ezért az MDF tagságára kell támaszkodni.

Dávid Ibolya, az MDF elnöke valamiért nem nagyon szeretné, ha Orbán Viktor lenyúlná, majd ledarálná, végül pedig bekebelezné a pártját. Hogy miért viszolyog ettől a megoldástól, azt legfőljebb, ha sejteni lehet: az emberek általában ösztönösen ódzkodnak attól, ha semmibe veszik, és jelentéktelenné kívánják tenni őket.

– Ne kívánd meg felebarátod pártját! – üzenté Dávid Ibolya a falánk főfideszesnek, amire az némi kényszeredett vigyorral csupán ennyit bírt elővezetni: van az úgy, hogy az ember kétszer is kosarat kap egy nőtől, de ettől még az élet megy tovább.

Orbán Viktor, a felcsútdobozi faló, a feneketlen étvágyú nemzetvezér legújabbban a munkásságot is szeretné a tányérján látni. Mindegy neki, hogy nyersen, sütvé vagy főve, fő, hogy feltálalják neki, s bekebelezhesse. Pedig egyik leghűségesebb fegyverhordozója, Bayer Zsolt a lakótelepek lumpenprolijainak tulajdonította, hogy két évvel ezelőtt elveszítették a választásokat.

Most meg, mintha mi sem történt volna, megalakult a Fideszen belül a munkástagozat. Élén egy nagyon nehezen megtalált *műmunkással*. Nem lehetett gyerekjáték vezért találni a munkástagozat élére, tagságot találni pedig még annál is nehezebb lesz: a munkásság, nem tudni miért, talán megszokásból, vagy a vele született természetes intelligenciából kifolyólag, de nem nagyon tudja tolerálni, ha lakótelepi lumpenproliknak nevezik őket.

(Még szerencse, hogy az egyházi emberek nem ennyire kényesek. Persze, lehet, hogy csak nagyvonalúak: a keresztényi megbocsátás jegyében elnézik Orbánnak, hogy tíz évvel ezelőtt még egészen más nézeteket vallott vallásról, hitről.)

És Budapest sem tud felejteni. Pedig hát a falánk főfideszesnek mostanában a főváros láttán összefut a nyál a szájában, annyira szeretné meghamizni Budapestet. A legutóbbi főpolgármester-választáskor például Orbi embere, Schmitt Pál nem is 4-es, hanem egyenesen 5-ös metrót ígért a fővárosiaknak, akik, úgy tűnik, nem elég intelligensek ahhoz, hogy elfelejtsék, amit Orbi és csapata velük tett.

Tegyük a szívünkre a kezünket: a magyar főváros lakóinak többsége annyira földhözragadt, hogy csak a saját szemének hajlandó hinn! (Meg még talán a tényeknek.)

A helyzetet súlyosbítja, hogy a fővárosiak jól emlékeznek: Orbi, még miniszterelnökként, az önkormányzati vereség másnapján leállította a négyes metró építését. (Ez az a metró, ami már néhány hónapja működhetne, ha Orbi nem viselné annyira szívén a főváros ügyét.)

És a Nemzeti Színház már megkezdett építése is valahogy hirtelen leállítódott. Sokáig egy gödör tátongott a helyén, mostanra valamelyest beépítették, ám a budapestiek nem felejtik el a látványt, amikor Budapest legforgalmasabb és legdrágább telkén egy gödör hirdette, hogy Orbi mennyire szereti ezt a várost.

Most meg úgy tesz, mintha mi sem történt volna: Orbi Budapest Központot hozott létre és számtalannál is több ötlete van, miként lehetne Budapestet fejleszteni.

A falánk zabagépnek hirtelen megnőtt az étvágya. Felebarátjának pártja után a dolgozókat is megkívánta, most pedig a fővárost is bekebelezné, ha az hagyná magát.

A főgyomornak falásra van szüksége.

Mindent akar, de azt most rögtön.

Jó étvágyat, gyerekek, álmódjatok nagyokat!

Intelmek kezdő kokárdázóknak

Kedves fiatal, idős, valamint középkorú kezdő kokárdás honfitársam!

Idén március 15-én ismét szomorúan kellett tapasztalnom, hogy még mindig nem tudjátok hogyan kell a kokárdát viselni. Mivel, feltételezem, nem rosszindulatból, hanem tudatlanságból teszitek amit tesztek, ezért egy nálatok régebben kokárdázó nemzedék nevében segítek nektek eligazodni az olyan fontos kérdésekben, mint például, hogy mi a kokárda, hogyan és mikor kell viselni, hogy eredeti céljának, magyarságunk kifejezőeszközének maradéktalanul megfeleljen.

Mielőtt rátérnék a tárgyra, gyorsan rögzíteni szeretném: mi, akik már akkor is feltűztük március 15-én a kokárdát, amikor ti még nem tartottátok időszerűnek, nem tartjuk ezért magunkat hősnek. Hál' Istennek, nem is kellett hősnek lennünk: bár voltak közöttünk olyanok, akiknek néhány napra bevonták a személyi igazolványát, sőt olyanról is tudok, aki egy-két pofont is kapott a rendőrségen, a többség esetében szerencsére nem ez volt a jellemző. Igaz, előnyünk sem származott a március 15-i kokárdaviselésből: bár az útlevelünket nem vonták be, és általában a munkahelyünkről vagy az egyetemről sem kellett távoznunk, kétségtelenül hátrányok is értek bennünket – mi, régi kokárdások, nem lehettünk párttitkárok, nagy szállodaipari cégeknél elsőszámú vezetők, a Népszabadságnál a pártrovat megbecsült oszlopai. Arról pedig, hogy moszkvai nagy-

követnek nevezzenek ki bennünket, még csak álmodni sem mertünk!

Először tehát arról szólnék, hogy mikor kell viselni a kokárdát? A helyes válasz: március 15-én. Tehát nem illik feltűzni már február végén, a traktoros demonstráció kezdetén, mert az ilyen viselkedés illetlenség – másként fogalmazva: bunkóság. És ugyancsak nem illendő kokárdát hordani a nemzeti ünnep elmúltával! (Jó, legyünk megengedők, egy nap túlhordás: határeset.) Visszatetsző kokárdát hordani március végén és áprilisban, különösen olyan években, amikor az országban választásokat tartanak.

Tudom, erre is van válaszotok: azért viseltek – szemben a régi kokárdásokkal – március 15-étől eltérő időkben is kokárdát, mert így szeretnétek megkülönböztetni magatokat tőlünk, baloldaliaktól és liberálisoktól. Érthető ez az igény – hogy őszinte legyek, mi sem örülünk, ha összetévesztenek bennünket veletek. (Ez azonban csak az év egyetlen napján tud előfordulni: március 15-én, amikor mi, akár csak a régi időkben, egyetlen napig, szintén kokárdát viselünk.)

Szóval, megértem én, hogy meg kívánjátok magatokat különböztetni azoktól, akikkel nem vagytok egy véleményen. Javaslom számotokra, hogy a nemzeti jelképek megcsúfolása helyett hordjatok Orbán Viktor arcképével ellátott kitűzőt, de biztosan jól mutatna rajtatok az Áder-, Pokorni-vagy, teszem azt, egy Schmitt-jelvény is.

Tudom, mert látom, hogy sokatok számára problémát jelent az is, hogy hol kell viselni a kokárdát? A nemzeti színnek – gy. k.: piros, fehér, zöld – az ország minden polgárának, valamennyi magát magyarnak valló embernek elsőszámú jelképei. Ezért, kedves újkokárdások, ne hordjatok kokárdát a hajatokban – a nemzeti trikolór nem hajbavaló. És ugyancsak nem illendő traktoron vagy éppen a személygépkocsitok antennáján lengedeztetni. És az is eléggé zse-

nánt, hogy vannak, akik az autójuk belső visszapillantó tüköréről lógatják le a nemzeti színű szalagokat. S bár nyilván őket is valamiféle jó szándék vezérli, ezúton közlöm velük: meglehetősen visszatetsző módja a nemzeti érzések kinyilvánításának. (Ott ugyanis leginkább műanyag csontvázakat, valamint Fradi zászlócskákat szoktak lóbálni.)

Kedves újkokárdás honfitársaim: értekezésünknek talán a legkényesebb kérdéséhez érkezünk! Mekkora legyen a kokárda?

Mint azt már bizonyára hallottátok – hogy mást ne mondjak, a szexológusok is állandóan ezzel nyugtatják az aggódókat –, nem a méret a lényeg. Sőt, a kokárda esetében biztosan nem. (Ha patetikus lennék, azt írnám: az a fontos, amit itt belül, a szívnek nevezett testrészünkben érzünk.)

S bár a kokárda esetében sincsenek optimális méretek, a túlságosan nagy, öklömnyi kokárda azt sugallja, hogy viselőjének identitásával valami nincs rendjén. Aki öklömnyi, vagy netán még annál is méretesebb kokárdát aggat magára – mert az illet nem viselésnek, hanem aggatásnak lehet csak nevezni –, az azt sugallja a környezetére felé, hogy valamit kompenzálni szeretne. (Tudott dolog, hogy azok a férfiak, akik az átlagosnál többet kérkednek a nőügyeikkel, gyakran súlyos szexuális problémákkal küszködnek. És ha azt látjátok, hogy valaki a tévében az átlagosnál jóval gyakrabban buzizik – nos, ezen is gondolkodjatok el...)

Vigyázzatok, kedves kezdő kokárdások! Ha a normálisnál nagyobb kokárdát aggattok magatokra, könnyen előfordulhat, hogy egyszer csak a mások nézeteit kifütyülőök között találjátok magatokat. És az is megeshet, hogy hirtelen felindulásból tojással dobáljátok meg a Magyar Köztársaság miniszterelnökét – miközben a haza bölcsének szülőházát sikerül eltalálnotok. Hogy nem emlékezni jártok a temetőbe, hanem azért, hogy az emlékezőkbe belefojtsátok a

szót. Hogy hidat foglaltok, acsarkodtok, hazaárulóztok, zsidóztok és cigányoztok.

Nekem elhihetitek: nagyon kell vigyázni a rossz időben feltett, a normálisnál sokszorta nagyobb kokárdákkal! Volt egy ismerősöm, aki már február végén feltette magára a kokárdát, majd egész tavasszal le sem vette! Ez az ember egy nap arra lett figyelmes, hogy tökéletesen illik rá a magyar nemzet talán legnagyobb kisemberének, Királyhegyi Pálnak, találó és bölcs mondása, miszerint: kis országnak csak egy csőcseléke van.

Higgyétek el: aki képes arra, hogy a nemzeti színeket megpróbálja kisajátítani, és a normálisnál hatszor nagyobb kokárdával bizonygatja a magyarságát, az a miniszterelnök és a főpolgármester minden tisztességes embert megbotráncóztató kifütyülésénél jóval nagyobb gázságokra is képes.

Tudom, ti jó szándékból teszitek, amit tesztek.

Nem is az a baj veletek, hogy azt hiszitek, igazatok van.

Hanem, hogy úgy gondoljátok: csakis nektek van, lehet igazatok!

Szemenszedett szenzáció

- Halló, Arab Nagykövetség?
- Igen. Itt a nagykövet beszél. Segíthetek valamiben?
- A Magyar Nemzettől keresem.
- Hallottam már a lapjokról. Minden nap kitalálnak valami balhét.
- Nem kitalálunk: kitálalunk. Mi ugyanis egy komoly, nemzeti érzelmű, konzervatív napilap vagyunk.
- Értem. Miben lehetek a szolgálatára?
- Nagykövet úr, mit szól ahhoz, hogy a Gyurcsányi terroristának nevezte a szaúd-arábiai futballistákat?
- Ki az a Gyurcsányi?
- Jelenleg sajnos ő a magyar miniszterelnök.
- Ja, Ön Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úrról beszél! Mit mondott a miniszterelnök úr?
- Azt mondta, hogy a szaúdi focisták terroristák.
- Érdekes gondolat. És hol mondta ezt a miniszterelnök úr? A magyar országgyűlésben?
- Nem, a szocialisták születésnapj ünnepségén. 15 éves a szocialista párt.
- Tudom. Már gratuláltam nekik. És miben lehetek az Ön segítségére?
- Önök ezen a kijelentésen nincsenek megsértődve?
- Hát, ha mondjuk a Kossuth téren mondta volna a miniszterelnök úr, kétféle ember előtt...!
- Értse meg Nagykövet úr, a Gyurcsányi 800 millió arab

embert sértett meg. Én a Klauzál téren nőttem fel, ott már sokkal kevesebért is szájon vágta az embert...

– A Klauzál tér tényleg veszélyes hely. Egyszer jártam arra, sötétedés után nem túl biztonságos... Egyébként 800 milliót mondott? Mi, arabok csak 300 millióan vagyunk.

– Félmilliárd ide vagy oda, nehogy már ilyen kicsiségeken vitatkozzunk! Nem akarják felmondani a diplomáciai kapcsolatokat Magyarországgal?

– Ez még nem jutott az eszünkbe. Miért, kellene?

– Ez a Gyurcsányi vérig sértette Önöket.

– Tudja, annyi mindent mondanak az emberek. Nem kell mindent mellre szíjni.

– Legalább hívjanak össze egy összarab csúcstalálkozót!

– Már összehívtuk. Minden arab ország képviselteti magát.

– Végre valami. És a Gyurcsányi beszédét is megtárgyalják?

– Ez nem szerepel a napirendi pontok között. Tudja, az együttműködésről fogunk beszélni, az olajárról, a klímaváltozás hatásairól, a globalizáció kihívásairól...

– Legalább egy tiltakozó jegyzéket írhatnának a magyar kormányhoz!

– Látja, ez jó ötletnek látszik. Tegnap egy kék mikuláscédulát találtam az autómon. Ez ellen tényleg tiltakozom. Nekünk, diplomatáknak ugyanis ingyen jár a parkolás.

– A Gyurcsányi-beszéd miatt nem kívánnak tiltakozni?

– Nézze, ha az országgyűlésben nem tud megszólalni, akkor Orbán Viktor tényleg fogja be a száját!

– A másik beszédre gondoltam. Amikor leterrorizálta a szaúdi futballistákat... Legalább egy kicsit tessenek felháborodni!

– Nézze, nekem ilyenre most nincs időm!

– Lécci, lécci, léccike!

– Bocsásson meg, mennem kell...

– Nagykövet úr, maga nem normális!

– Én? Hát ez felháborító! Hogy beszélhet így egy nagykövettel? Kikérem magamnak. Fel vagyok háborodva!

– Na, végre, hogy fel tetszett háborodni!

– Mi az, hogy! Nagyon is!

– Köszönöm, nagykövet úr. Kérem, vegye meg a holnapi Magyar Nemzetet. Benne lesz, hogy a Gyurcsányi mondatáról beszélgettünk az arab nagykövettel, aki kikérte magának, és nagyon fel volt háborodva.

Jelentkezem köztársasági elnöknek!

Lévai Katalin; a szocialisták egyik európai parlamenti képviselője, a napokban bejelentette: amennyiben támogatnák, ő szívesen lenne köztársasági elnök. Mint a képviselő asszony elmondta, gazdasági és értelmiségi körökből már többen megkeresték, de hogy pontosan kik látnák szívesen az ország élén, arról egyelőre nem kíván beszélni. Mindenestre, így Lévai, már az is megtiszteltetés számára, hogy néhányan alkalmasnak találják erre a posztra.

Tisztelettel jelentem, én is elvállalnám! Számomra is megtiszteltetés, engem is többen megkerestek, és akikkel beszéltem, mindannyian alkalmasnak találnának köztársasági elnöknek. Sőt, szemben az egykori miniszter asszonnyal, én nem csupán sejtelmesen utalok arra, hogy kik találnak alkalmasnak a magas poszt betöltésére, de az alábbiakban fel is sorolom néhány támogatómat.

A múlt héten például az utcán – nem Brüsszelben, hanem Budapesten – összetalálkoztam az általános iskolai földrajztanárnőmmel. Mivel hideg volt, és kellemetlen metsző szél fújt, csak röviden tudtunk beszélgetni, ám a néhány perces eszmecsere végére egyértelművé vált számomra: Kati néni örülne, ha én lennék a Magyar Köztársaság elnöke! (Sőt, mint kiderült, a férje, s annak az első házasságából származó lánya is egyetért a felvetéssel!) Kati néni máig emlékszik, milyen szépen feleltem annak idején a Szovjetunió főbb folyóiból, állítása szerint több évi együttműködésünk során csupán egyszer fordult elő, hogy a

Volga és az Ob mellett elfelejtettem megemlíteni a Jenyiszejt.

De egykori kajakedzőm is igen elégedett volt velem. Gyuri bá' két nappal ezelőtt hívott fel telefonon, és közölte: megbeszélte a hozzá hasonlóan immár nyugalmazott sporikkal, hogy én lennék a legjobb köztársasági elnöknek. (Szerintük Göncz Árpád is jó volt, de ő nem kajakozott náluk, így róla nem tudnak véleményt formálni.) Finoman, de határozottan igyekeztem elhárítani a felkérést, de Gyuri bá' csak kötötte az ebet a karóhoz. Azt mondta, ezt ők a sporikkal már eldöntötték, nincs apelláta, számukra én lennék a legmegfelelőbb jelölt.

És jóleső érzéssel mondhatom, hogy első munkahelyi főnököm is a bizalmáról biztosított. A múltkor egy sajtófogadáson futottunk össze, ahol kíméletlenül a szemembe vágta: amikor az első cikkemet bevittem neki és letettem az asztalára – akkor még írógéppel, kéziratpapírra írtunk –, ő azonnal látta, hogy több van bennem annál, minthogy csupán egy-egy újság olvasóit lássam el okosságokkal. (Ezt eddig azért nem mondta el nekem, mert azt szerette volna, ha először saját szakmámban futom ki a formám!) De most, így az első főszerkesztőm, hogy helyzet van, hazafiatlan gazember lenne, ha megfosztaná a Magyar Köztársaságot attól, hogy végre valahára rátermett, hozzáértő elnöke legyen.

És jelentkezett egy régi szerelmem is. Végez magával, mondta, ha nem én veszem át Mádl Ferenc tisztét. Ezt hivatalosan is kész kijelenteni, valamint azt is, hogy nálam kedvesebb, odaadóbb társat keresve sem találna. (Azóta már talált, igaz, nem keresték egymást: egyszerűen összetalálkoztak.) Éva szerint, s itt főként saját tapasztalataira hivatkozik, én minden tekintetben jó lennék köztársasági elnöknek. Bár kapcsolatunk régen véget ért, még jól emlékszik a hosszú szigeti sétákra, a hangulatos vacsorákra, a

bensőséges, meghitt beszélgetésekre és számos olyan, e helyütt nem részletezendő közös órára, amelyek szintén alkalmassá tesznek arra, hogy én legyek a Magyar Köztársaság következő elnöke.

Nem kívánnám szaporítani a szót, csupán megjegyzném, hogy az egyik bank alkalmazottja is nagyon örülne, ha vállalnám a felelősségteljes tisztséget (úgy emlékezett, hogy nagyon ügyesen töltöttem ki a hiteligénylési nyomtatványt), a sarki újságárus, akinél rendszeresen lapokat veszek (egyszer véletlenül többet adott vissza, de becsületes voltam, és szóltam neki), és három, a közelünkben tanyázó hajléktalan is engem látna szívesen (mindig előre köszönök nekik és hetente egyszer egy-egy százast nyomok a kezükbe).

És a belgyógyászom mellett az autószerelőm is igen elégedett velem, meg a fodrászom, a villanyszerelőm, a parkettásom, a pszichológusom, s az a BKV-alkalmazott, akinél a kombinált bérletet szoktam venni. Valamint nemrégiben két útépítő munkásról is kiderült, hogy szívesen látnák, ha én követném Mádl Feri bácsit a köztársasági elnöki poszton.

A pártok ugyan egyelőre még nem kerestek meg, de ha a helyzet úgy hozza, készségesen állok a rendelkezésükre. Csupán annyit kérek, egyszerre csak egy párt keressen: osszák be valahogy egymás közt, nehogy feltorlódjanak az ajtóm előtt. (Amely egyébként mindig nyitva áll.)

S ne ijedjenek meg, ha valakitől azt hallották, hogy nem vagyok annyira független, mint a jelenlegi köztársasági elnök – ha a helyzet úgy kívánja, bármikor hajlandó vagyok az elfogulatlanság látszatát kelteni.

Patrubányok

„Egy út áll előttem,
melyiket válasszam?”

Nagy Feró, a Nemzet Csótánya

Be lettünk sétáltatva a csapdába, patrubányokkal vagyunk körülvéve!

Most a patrubányok mondják meg nekem, hogy becsületes magyar ember vagyok-e vagy sem? Szerintem igen, de azért ennek még egy kicsit jobban utána kellene gondolnom. Mert ha nem úgy szavazok, ahogyan azt a patrubányok jónak látják, akkor megnézhetem magam. (Feltéve persze, ha még lesz kedvem egy ilyen becstelen embert nézegetni!)

Az egész ott kezdődött, hogy egy Patrubány Miklós nevű román állampolgárságú embertársunk (civilben a Magyarok Világszövetségének elnöke) addig erősködött, mígnem összejött a népszavazáshoz szükséges számú aláírás.

Szavazni megyünk Mikuláskor, ami Patrubány Miklósnak nem kerül semmibe, nekünk, akik hazai adófizetők vagyunk, már a szavazás is hárommilliárdot kóstál. (Jó, ennek az összegnek csak a felét szabad Patrubány úr számlájára írunk, a másik másfél milliárd az egészségügyi intézmények privatizációjának megakadályozásához kell.)

Patrubány úr belerondított a ventillátorba, és nemsokára ő is nagyon fog fintorogni, hogy mindenfelé bűdös és szalonképtelen állagú anyagok kavarognak a levegőben.

Merthogy innentől kezdve már nem lehet jól dönteni. Talán, ha nem megyünk el, akkor ezzel jelezhetjük a patrubányoknak, hogy nekünk nincs közünk ehhez az egészhez. Mert bármennyire is hihetetlennek tűnik a

patrubányok számára, mi, többi magyarok is azt szeretnénk, hogy a határainkon túl élő magyarok élete minél jobb legyen.

Addig azonban, hála a patrubányoknak, szinte mindenki-ből előjött a matematikus. Korábban soha nem hallott nagy számokkal tudunk dobálózni. Békeidőkben ekkora összegeknek már előre köszöntünk, most meg úgy ejtjük ki számon a milliárdokat, mint a valóság show-kon szocializálódott óvodás a négybetűs szavakat.

Ha valamiért, hát ezért megérte. Hogy végre valahára matematikus ország lettünk. Ha négyszázezren települnek át, akkor ennyi lesz a kiadás, ha csak fele annyian, akkor meg annyi.

Patrubány úr szerint, akinek ugye az egész nem kerül semmibe, nekünk, itt élő magyaroknak, nincs igazunk. Szerinte ugyanis nem ellátásra szorulóknak jönnek majd, hanem dolgozó munkáskezek, akik értéket termelnek, és adót is fizetnek majd Magyarországon.

A Patrubány közeli Fidesz szerint, ha meglesz a kettős állampolgárság, az mindössze azzal jár, hogy lesz útlevelük a kinti magyaroknak. Meg a szívük is teli lesz megnyugvással, mivel érezni fogják, hogy gondoskodva lett róluk.

Pedig a patrubányok is tudják, hogy nincs kétféle magyar állampolgár. Lehet persze ilyen kreálni, de ehhez minimum az alkotmányt kellene módosítani, és az sem kizárt, hogy a Biblián, valamint más szent szövegeken is muszáj lenne valamit igazítani.

Mert hogy is néz az ki, hogy van ugye egy állampolgár, aki hivatalosan magyar, de nem annyira, mint a másik, aki szavazhat is, meg beteg is lehet közpénzen, meg még nyugdíjat is kaphat egy munkában eltöltött dolgozó élet hozadékaént? A kétféle magyar előbb vagy utóbb szűrés szemmel néz egymásra, s még az is előadódhat, hogy azok a magyarok, akik Patrubány úr jóvoltából másodosztályú

magyarokká lettek, most előbb csak tüntetni fognak, apartheidet emlegetnek, táblákkal vonulnak az utcára, s ahelyett, hogy dolgoznának, hogy adót fizethessenek a magyar államnak, előbb vagy utóbb az Alkotmánybírósághoz fordulnak. S a magas grémium, mit is tehetne mást, kimondja, hogy magyar és magyar állampolgár között nem lehet különbséget tenni.

A patrubányok próbálnak nem emlékezni arra, hogy voltak olyan idők Magyarországon, amikor mindenféle törvényekkel szabályozták, hogy ki mennyire magyar. Embertelen világ volt: azt is megmondták, hogy hány felmenőig kell eléggé magyarnak lenni ahhoz, hogy az ember magyar lehessen, és itt maradjon az országban.

És ezek a törvények azt is elrendelték, hogy aki nem annyira magyar, mint a többiek, azok csak meghatározott mértékben lehessenek orvosok, újságírók, ügyvédek. Mindezt persze merő jó szándéktól vezérelve, hiszen ezeken a pályákon már akkor is volt némi túlképzés, a numerus clausus megalkotói nem szerették volna, ha sok másodosztályú magyar marad munka nélkül.

Később, a nem teljesen magyarokat, ugyancsak az ő érdekükben, arra kötelezték, hogy csak meghatározott időintervallumban hagyhassák el a lakásukat. (Sötétedés után például egyáltalán nem mehettek sehova, ami persze szintén az ő érdekükben történt – annyi rosszat hall az ember, a sötétben rengeteg rémség megtörténhet.)

És az is a másodosztályú magyar polgárok érdekeit szolgálta, hogy – mindenhol jó, de a legjobb otthon – idővel már nem is távolodhattak el messzire a lakóhelyüktől, mert meg volt határozva az a néhány száz négyzetméter, ahol mozoghattak. De végül is, ez is rendben volt, háborús idők jártak, a legyengült emberek számára kifejezetten káros lett volna a sok mozgás. (Az energiaveszteség mellett arról nem is szólva, hogy kénytelenek lettek volna megtapasztalni, mi

zajlik körülöttük, amitől azután nemcsak a testi épségük, de a lelki egészségük is jelentős mértékű károsodást szenvedett volna.)

Igy van ez, ha egy országban mindenféle – első- és másodosztályú – magyarok vannak. A történet vége pedig úgy hangzik, hogy – a patrubányok nyilván másként emlékeznek – a másodosztályú magyarrá kinevezett polgárokat udvariasan, de határozottan felkérték arra, hogy hagyják el az országot. S miután kiderült, hogy sokan közülük ezt csak nagy nehézségek árán tehetik meg, segítettek nekik: szállítóeszközöket biztosítottak a számukra. Állítólag felvetődött, hogy kényelmes luxus gépkocsikon kelljen elhagyniuk szülőhazájukat, de ily módon a másodosztályú magyarok csak nagyon lassan és körülményesen tudtak volna eltakarodni a szülőföldjükről. Szerencsére, itt is igazolódott a mondás, hogy ahol a szükség, közel a segítség: az erre illetékesek nagyon sok, másodosztályú magyar elszállítására alkalmas vagonokat bocsátottak a másodosztályúnak kinevezett magyarok rendelkezésére – a gondoskodás arra is kiterjedt, hogy még a vagyontárgyaikat se kelljen magukkal vinniük. A hálás magyarok persze éltek is a lehetőséggel, egészen addig, amíg meg nem haltak.

A magyar országgyűlés, amely a törvényeket meg szokta alkotni, meg az Alkotmánybíróság, mely testület meg a törvények törvényességét felügyeli, nem fog olyan törvényt jóváhagyni, amely a patrubányok szellemiségét szem előtt tartva megkülönböztet első- és másodosztályú magyar állampolgárokat.

A magyar törvények ugyanis remélhetőleg a jövőben is arról fognak szólni, hogy minden magyar állampolgár egyenlő jogokkal és kötelezettségekkel rendelkezik.

Jobb helyeken – és mi, megannyi gondunk, bajunk ellenére még mindig annak számítunk – az ilyet demokráciának hívják.

Pápai vizeken

„A nagy orrú kollégákat ne zsidózd le, a KISZ-tagokat ne tekintsd elvtelen karrieristáknak, és ne köpj a konyhaajtó melletti szemétkosárba, ha pap ül hozzád tartozó asztalhoz.”

Esterházy Péter: Pápai vizeken ne kalózkodj! Magvető, 1977.

Az időközben Apákká öregedett Fiúk valahogy úgy képzeltek, hogy Gyurcsány Ferenc meglátja a pápát, és előnti szeméit a könny. Lába remegni kezd, nem jut eszébe semmi, a megtiszteltetéstől ájulás környékezi.

Ez felelt volna meg a Fidesz finom ízlésének.

Ám a magyar miniszterelnöknek nem tetszett ez a szerep. Túlságosan álságosnak találta.

Vendégségben az ember nem pimaszkodik a vendéglátóval, és nem mószerolja annak családtagjait. Ezt viszont már Harrach Péter mondta, a volt pápai diáknak a pápánál tett látogatása után. Tetszik, nem tetszik, meg kell kockáztatni a felvetést: az összes magyar képviselő közül Harrach Péternek van a legájtatosabb arca. De lehet, hogy még Európában is a dobogón lenne! (Egy paraszthajszállal még Pokornit is veri, pedig, ha ő úgy istenigazából összeszorítja a száját, az biz' isten nem piskóta.) Ha Harrach megjelenik a képernyőn, az embernek azonnal ingerenciája támad, hogy sürgősen keressen magának a közelben egy templomot. (Jó lenne persze legalább sejteni, hogy Harrach úr a rendszerváltás előtt melyik gyülekezetbe járt imádkozni, ám erről sajnos nem maradtak fenn hitelt érdemlő feljegyzések.)

Gyurcsány egyébként, minden jobbról jövő fikázás dacára, rendesen viselkedett a pápánál. Szabad szemmel is jól látszott a tévében, hogy öltöny volt rajta és nyakkendő, sőt, a kíséretében lévők is viszonylag elegánsra vették a figurát. Hiller is szépen meg volt fészülködve, Somogyi kül-

ügyminiszter pedig kifejezetten odafigyelt a nyakkendőjére. Jól dolgoztak a poszt-sztálinista *sztájlisztok*. (Az pedig még a jobboldali sajtónak is feltűnt, hogy a miniszterelnök felesége, Dobrev Klára ezúttal nem a kendermagminta kosztümjében mutatta magát. Nem is írtak a ruhájáról semmit!)

És azon sem nyitunk vitát, hogy Gyurcsány, amikor belépett a terembe, köszönt a pápának! És nem volt elvtársi kézfogás, ezért azután nem is törte össze az egyházfő ujjait, mint tette azt annak idején Dénes János a II. Erzsébet névre hallgató angol királynővel. (Akivel egyébként egyáltalán nem szokás kezét fogni, igaz, ezt a fiatal magyar demokrácia nagy szókimondója nem tudhatta. Honnét is tudhatta volna ezt szegény Dénes úr – a vegyipari szakközépbe' nem oktatják, hogy mi a teendő, ha az ember egy fogadáson odagyűródik az angol királynő mellé, hogy verebes magyar nyelven hülyeségeket sugdosson a fülébe.)

Szóval, Gyurcsány, az egykori pápai diák teljesen *komilló* volt a pápánál, ám a Fidesznek mégsem tetszett, ami a vatikáni megbeszélésen történt. (Gyurcsány utólag azzal védekezett, nem azért ment a Vatikánba, hogy az a Fidesznek tessenek.)

Persze, sokan úgy tartják, Gyurcsány lehetett volna egy kicsit megengedőbb. Vagy mondjuk így: diplomatikusabb.

Cyranóval szólva: mondhatta volna szebben, kis lovag! (Más-más hangnemben, így ni, hallja csak!)

Példának okáért tekintettel lehetett volna az egyházfő idős korára és meggyengült egészségi állapotára. Szegény János Pál, gondolhatta volna Gyurcsány, van neki elég baja nélkülem is, minek keserítsem még én is az életét!

Pedig, szemben a híradásokkal, lényegében ez történt. Bármennyire is igyekeztek ugyanis titkolni, a kormányhoz közeli forrásokból megtudtuk, hogy mit is mondott valójában Gyurcsány Ferenc II. János Pálnak.

Szó szerint a következőket: Szentatyám, ne nyugtalan-

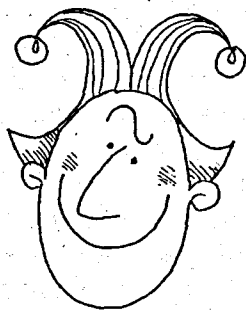
kodjék, Magyarországon az Ön nyájával minden rendben van. Nálunk ugye, nem az van, mint egy csomó más helyen, hogy minden szentnek maga felé hajlik a keze. És nem azért, mert nyomoréknak születtek. Nálunk az egyházi emberek körében, Szentatyám, nincsenek lenyúlások, és az ügynöktörvény sem talált még egyetlen besúgót sem Isten szolgálói között. Higgyc el Szentatyám, így *görbűjje* meg, ha nem igaz, egy fia ügynököt sem találtunk még a papok között! Jó, nem is kerestünk, az ügynöktörvényt még csak eztán kívánjuk kiterjeszteni egyházi emberekre, de ez nem több mint pusztá formalitás. Akár mérget is vehetne rá, Szentatyám, hogy amíg nem tudjuk vizsgálni a múltjukat, nem lesz velük semmi probléma.

Tényleg rendben van minden nálunk odahaza Szentatyám, a katolikus papság teszi a dolgát, ahogy kell. És nemcsak úgy foglalkoznak ám a gyerekekkel, hogy néha a hónuk alá nyúlnak, így segítve az elesetteket. Hanem csoportos foglalkozásokat is szerveznek a számukra. Kirándulni viszik őket, hogy minél többet lássanak – táguljon a horizontjuk. Legutóbb például, ha ezer évig élne, akkor sem találná ki Szentatyám, hová vitték a derék paptanítók a gyerekeket: képzelje Szentatyám, az ország egyik legszebb helyére, az oktatással foglalkozó minisztérium elé vitték őket. És nem igaz, hogy kötelező volt oda menni, mert beírták az ellenőrzőbe, hogy ki volt ott, és ki nem! (Egyáltalán nem volt kötelező: aki ott volt, az sok mindent látott, aki nem, az megnézhetette magát!) Nagyon tetszett a gyerekeknek, amit láttak, a legtöbben közülük még sosem láttak oktatási minisztériumot. És kiderült, hogy nemcsak a felheccelt felnőttek, de a gyerekek is nagyon szépen tudnak kiabálni. Még nem eléggé érces a hangjuk, és voltak közöttük, akik selypítettek, de, emlékszik Szentatyám, valahol mi is kezdtük.

És, Szentatyám, most fogódzkodjon meg, mert meg-

mondom Önnek az őszintét: nálunk, Magyarországon, az egyházak nem politizálnak! Ha ezer évig élnék, és lenne még másik néhány milliárdom, akkor sem tudnám elképzelni egy magyar katolikus papról, hogy a szószékről politikai üzenetekkel bombázza a híveket. Nevetni tetszik, Szentatyám? Én is mosolygok. Nagyon is! Ilyenre ugyanis még gondolni is eretnkség! Nem is gondolok én ilyenre, minek is gondolnék! És nem azért mondták a papok a templomban a népszavazás idején mindig azt, hogy igen, mert bele kívántak volna szólni abba, amikéző nincs közük.

Úgyhogy Szentatyám, ne tessék aggódni, nálunk Magyarországon az állam és az egyház között minden rendben van. Szinte nincs nap, hogy ne ebédelnék együtt egy püspökkel vagy más magas rangú egyházi emberrel. És tényleg jó a hangulat, uram bocsá', néha még vicceket is mesélünk. Az megvan Szentatyám, hogy Kohn és Grün utaznak a vonaton?

Mindennapi ügynökünket add meg nekünk...

„Ősz van, gondoltam a hulló levelekről,
pedig csak a postás esett le az emeletről.”

Nagyvárosi folklór,
ismeretlen kutató gyűjtése

Ezúttal, jobb híján vigyázó szemeinket a Postára fókuszáljuk. Persze, nem az egész Postára, úgy *anblokk*, hanem e nagy múltú intézmény felelősségteljes tevékenységének csupán csak egy kicsiny kis szegletére tekintünk: arra, amit a népi lelemény levélkézbesítésként szokott említeni.

Merthogy megint előkerült egy levél. Ahogyan az lenni szokott, tisztességes, névtelen levélről van szó. Igaz, a különös küldemény ezúttal kivételesen nem a Magyar Nemzetnél, hanem a Népszabadság postázójában landolt.

Már ez is viszonylag új fejleménynek tekinthető: korábban az ilyen típusú levelek szinte mindig a Magyar Nemzethez kerültek – máig nem tudni, téves volt-e a címzés, netán a posta végzett hanyag munkát. (Ne is kutassuk az okokat, vannak dolgok, amelyekről egyszerű halandónak, ki még élni szeretne egy ideig, jobb nem tudnia semmit.) Legyen elég annyi: ha egy baloldali, netán liberális illető lett volna ennek a mostani levélnek az érintettje, akkor biztosak lehetünk benne, hogy a Magyar Nemzet kapta volna meg.

Merthogy, közel három éve ugyanis két Magyarország van. Az egyik kormányon, a másik meg ellenzékben. Így azután vannak a jó volt párttagok – akik mostanában ránk szoktak szavazni – és vannak a pártállam egykori haszonélvezői – ők azok, akik általában nem a mi nevünk mellé húzzák be az ikszet.

És vannak a mi egykori besúgóink. Róluk elég annyit tudni, hogy a múlt rendszerben megtévedtek. Vagy valami-

vel megzsarolták őket. Ezek az emberek már csak azért is, mert a mi sorainkban vannak, rendes, tisztességes személyek. Nem bűnösök, hanem áldozatok – egy letűnt rezsim, a kommunista diktatúra áldozatai.

És vannak a ti egykori ügynökeitek, akikkel elsősorban az a baj, hogy nem velünk, hanem veletek vannak. Ismerjük őket, mint a rossz pénzt: megannyi gátlástalan karrierista, nemzetáruló, hazafiatlan gazember.

Szóval, a Népszabadságnál hagytuk abba – ennek a lapnak a postázójában értek földet a Szita Károly állítólagos ügynökmúltját bizonyító papírok. Szita Károllyal jó lesz vigyázni, nem csupán azért, mert Kaposvár fideszes polgármestere, hanem mert az ügynökmúlt még csupán részben van bizonyítva. Egyelőre tehát jobb úgy fogalmazni: igen valószínű, hogy a Krakus Péter fedőnév mögött Szita úr lapul. Tehát: Szita úr alaposan gyanúsítható, hogy a nyolcvanas évek elejétől a végéig jelentéseket írt a hatóságoknak.

Mondjuk ez egy kicsinyég elgondolkodtató. Mert voltak az ötvenes évek, amikor akár börtön is járt az ellenszegülésért, meg kitelepítés és egyéb, a normális viszonyok világában képtelennek tűnő dolgok. És többen még emlékeznek a hatvanas évek második felére, meg a hetvenes évekre, amikor szintén nem volt tanácsos ugrálni: könnyen ugorhatott az ember útlevele és a háromévenkénti 70 dollárja! És tovább, az idők végtelenségéig heverhetett olvasatlanul valamelyik főfejes íróasztalában a húsz éve beadott lakás-, s a huszonöt éve beadott telefonkérelem. S ha valaki nem volt kellően lojális az elvtársakhoz, még olyan is megesett, hogy miután a Merkurnál nyolc évig várt egy takonyzöld színű Zsigulira, helyette egy libafos színű Trabantot kapott:

De a nyolcvanas évek? Ugyan már, Szita úr! (Már ha igaz persze a feltételezés, hogy Krakus Péternek tetszik lenni!) Akkor már mit kockáztathatott az ember? Jó, mindenki tud példát hozni arra, hogy valakiből nem lehetett párttitkár egy

nagyvállalatnál! Vagy harcos, szakszervezeti főnök, aki mindig a párttitkár szemébe vágta az őszintét: már megbo csáss kedves Kiss (Nagy) elvtárs, de nem rejthetem véka alá a véleményemet, és ha ezerszer meghurcoltok, akkor is elmondom neked, szemtől szembe, mint elvtárs az elvtársnak: elvtársam, neked, mint mindig, most is igazad van!

És most, a huszonegyedik század elején az ember szomorúan konstatálja, hogy ezek a tisztességesen leragasztott, korrekt névtelen levelek, szemben más postai küldeményekkel, sohasem vesznek el a postán: hiába nincs rajtuk feladó, rendben megérkeznek a címzetthez.

És a magyar polgár, aki távolról sem annyira hülye, mint azt sokan szeretnék, abban is biztos lehet, ha jön egy levél *ide*, akkor hamarosan *oda* is beesik egy küldemény – akták, hivatkozási számok, fedőnevek stb. Mert az nem úgy van, hogy jön egy levél, mondjuk a Népszavához, azután sokáig semmi. Ha a Népszava levelet kap, akkor az olvasónak már fel sem kell lapoznia másnap a Magyar Nemzetet, anélkül is tudja, hogy hozzájuk is bedobtak egyet.

És tényleg: a Szita-levéllal egy időben érkezett egy Bácskai-levél is! Igaz, ez utóbbit nem a Népszabadság, hanem a Magyar Nemzet szerkesztői kapták. Ahogyan az várható volt: rendes, tisztességes névtelen levél volt ez is.

Nem kevesebb állt ebben a levélben, minthogy Bácskai Tamás, a nemzetközi híró közgazdász professzor 1956 végétől egészen 1961 elejéig együttműködött a titkosszolgálatokkal.

Nehéz idők voltak, megtorlás, diktatúra, úgyhogy azonnal borítékoltuk is a magyarázatot: a napnál is világosabb, hogy a későbbi kiváló tudóst megzsarolták.

Megverték.

Megfélemlítették.

Letiltották.

De nem! Bácskai tanár úr „kollégáinál” jobb mentséget

talált magának. Gyáva voltam, mondta most, több mint 40 év elteltével Bácskai.

Az ember meg csak kapkodja a fejét: milyen ember az ilyen? Nem fenyegeti meg a szerkesztőséget? A sajtót úgy általában? Nem nevezi mocskos szarháziaknak az újságírókat? Akiket géppisztollyal kellene lelőni?

Hová fajult a világ? Van egy ember, aki, ahelyett, hogy másokkal takarózna, kíméletlenül a szemünkbe vágja, hogy gyáva volt.

Ettől persze még nem kell Bácskai Tamást jobban szeretni.

És a postát is teljesen fölösleges szidni: a valakik számára fontos levelek mindig megérkeznek.

Ifjú szívekben égek

Október 23-án, amint az már évek óta bevett szokás, ismét egy kocsmai szintű, hangoskodó összeröffenésére sikerült silányítani a forradalom megünneplését. Egyesek, akik magukat 56 örököseinek mondták, kifütyülték Mécs Imrét, és beszéde közben kiabáltak. Pedig Mécs Imre már akkor is 56-os volt, amikor Orbán és Pokorni papa még ellenforradalomnak hívta az októberi eseményeket, s amikor Kövér László inkább gyalogolt, csak nehogy véletlenségből az 56-os villamosra kelljen felszállnia a Moszkva téren.

A kiabálók közül különösen az a három, egyenként tíz év körülinek tetsző gyermek volt szignifikáns, akik anyukájukkal együtt ordibáltak a 301-es parcellánál.

Cúnya, cúnya Gyújcán Feji báci, mondta az egyik apróság a tömegben, egy másik pedig, aki talán már hétéves is elmúlt, hozzátette: Madaj Bájint báci hazaájuló, ész nem kompetenci!

Ifjú szívekben égek, mondhatnánk a költő után nagyon szabadon, s remélhetőleg az illetékes hatóságok azóta már kézbesítették az idézést a felelőtlen mamának, ifjúság elleni megrontás és veszélyeztetés vétség címén.

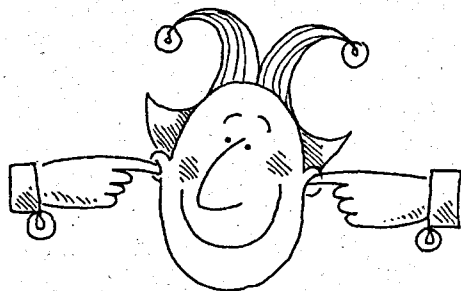
Merthogy meg kellene kérdezni: mit keresett az a három szerencsétlen, napközis kinézetű gyermek a szabad demokraták ünnepségén, s miért kellett a három ártatlannak torkaszakadtából hülyeségeket kiabálnia?

Ennél még az is hasznosabb lett volna, ha otthon rágógumiznak, vagy a *Bigbrádert* nézik a tévében. (Arról nem is

szólva, hogy szegényeket másnap mennyit cikizhették az iskolában!)

Külön szerencse, hogy Mádl köztársasági elnök úr magán uralkodni képes személyiség, akiben van annyi tartás és emberi méltóság, hogy mindig tudja, mikor kell *nem megszólalni*. Mádl Ferenc már akkor is nagyon beszédesen hallgatott, amikor a tavaszi választások előtt a pap polgártársak a szószékről uszítottak a most kormányon lévők ellen, és nem szólt akkor sem, amikor az iskolákban a nemzeti érzelmű tanárok a gyerekekkel üzenték meg a szülőknek, hogy kikre kell szavazniuk. Persze, hogy hallgatott a köztársasági elnök úr, amikor Mécs Imrét kifütyülték, Kunczét megdobálták, az MSZP koszorúját kidobták.

Pedig legalább annyit mondhatott volna, hogy temetőben nem illik fütyülni, kiabálni és dobálózni.

Joe bácsi, aki csak vak lehetett, de vakond nem

Asokak által kutyakomédiának nevezett, vakondokkal színesített köztársaságielnök-választásnak volt egy viszonylag kevésbé ismert, és a média által nem a súlyának megfelelően kezelt momentuma. Így azután viszonylag kevesen tudják, hogy Kósa Lajos debreceni polgármester hogyan mentette meg a Fidesz becsületét. Ha nincs Kósa képviselő, akkor nagyon komoly dolgok történhettek volna!

Külön szerencse, hogy Kósa Lajos jókor volt jó helyen, ráadásul az ébersége egy pillanatra sem lankadt, így azután még idejekorán lefülelte a nyáj egyik tilosban botorkáló báránkját.

Layer József képviselő, a Fidesz hajdúhadházi embere volt a tékozló fiú, aki, ha Kósa képviselő úr nem lép közbe időben, máig tisztázatlan körülmények között a szocialisták jelöltjére, Szili Katalinra szavazott volna. Azazhogy szavazott is Szilire, de a szavazólapot már nem tudta bedobni az urnába: Kósa Lajos, nemhiába jóval fiatalabb a párttársai által csak Joe bácsinak nevezett kollégánál, utolérte, s még mielőtt az idősebb frakciótárs valamilyen meggondolatlan-ságot elkövethetett volna, kiragadta a kezéből a szavazólapot. (A beszámolókból sajnos nem derült ki, hogy volt-e közelharc a szavazólapért, vagy Joe bácsi önként és dalolva adta át a lapot a debreceniek erős emberének?)

Amit tudni lehet, az annyi, hogy Joe bácsi, Kósa Lajos díszkíséretében, új lapot kért, és másodszorra már sikeresen oldotta meg az elsőre nehéznek tűnő feladatot: a meg-

ismételt szavazásán Sólyom Lászlóra szavazott, és ezzel az ügy, annak rendje és módja szerint el is intéződött.

A történetekről – talán, hogy a jövődő történészeinek legyen min csámcsogniuk – több verzió is fennmaradt.

Joe bácsi utóbb azt mondta a sajtónak, hogy tavaly egy agyérgörcs következtében az egyik szemére majdnem teljesen megvakult, gyógyszert kell szednie, ám a nagy választási zűrzavarban nem volt még ideje a napi adagját magához venni, ezért nem látott rendesen. Ha e bizarr történet műfaja nem a szomorújáték lenné, eljátszhatnánk a gondolattal: vajon más alkalmakkor, amikor szintén szavazni kellett, biztosak lehetünk-e abban, hogy Joe bácsi időben bevette a gyógyszereit? Vagyis, oda szavazott, ahova szeretett volna, vagy oda, ahova a vakszerencse a kezét vezette?

Van egy másik változat is, szintén morbid, de legalább majdnem hihető. Eszerint Joe bácsi, miután észrevette, hogy véletlenül fordítva fogta meg a szavazólapot, s lányos zavarában Szilire voksolt, nagyon megijedt. S bár a Fideszben ezúttal is soha nem látott magasságokat ért el az egy főre eső demokrácia, Joe bácsi tudta, hogy ha ez kitudódik, hatalmas balhé lesz. Ott téblábolt hát, tétován és tehetetlenül – rajta kívül mindenki Sólyomra szavazott, ő meg, kezében az árulkodó papírlappal, egyre rosszabbul érezte magát. A mellette álló Rogán Antalt nem merte megszólítani, Pokornit, Orbánt meg annyira sem – hogy is adta volna elő magát, hogy a hierarchiában sokszorosan magasabban lévő polgároktól csak úgy segítséget kérjen. Súlyos államügyekkel vannak azok elfoglalva, talán meg sem értették volna, mit akar tőlük egy egyszerű, a szavazógépezetben csupán kis fogaskeréknek számító, mezei polgártárs.

Már-már úgy tűnt, hogy Joe bácsi kénytelen lesz Szilire szavazni, amikor hirtelen fény gyúlt az alagút végén.

Joe bácsi fél szemével is felfedezte a közelgő Kósa Lajost. Kósa kedves ember, gondolta Joe bácsi, nemrégiben

is megkérdezte tőle, hogy van, igaz, a választ már nem volt ideje megvárni, sietett, várták a cívisváros ügyei, egy percre sem lehet lankadni, az ellen csak arra vár, hogy alább hagyjon az éberség, s máris kész a baj.

Most azonban helyzet volt, és ezt Joe bácsi is tudta jól. Odalépett hát Kósa-hoz, és minden bátorságát összeszedve megszólította. Kósa először nem értette, mit akarnak tőle – az előre elfogadott forgatókönyvben nem volt benne, hogy a szavazással bármelyik fideszes képviselőnek problémája lehetne.

Ám nem hülye ember a Kósa Lajos, ellenkezőleg, nagyon is helyén van az esze. Amint észlelte, hogy Joe bácsi elcseszte a szavazást, azonnal a tettek mezejére lépett. Karon fogta a megtévedt polgártársat, odavezette a bizottsághoz, közösen eltépték a szavazólapot, és újat kértek helyette. Az önzetlen Kósa még abban is segített a kis híján rosszul szavazó társának, hogy melyik karikába írja az ikszet, majd, miután meggyőződött arról, hogy Joe bácsi sikerrel oldotta meg a feladatot, megveregette a vállát, és ment tovább, új kihívások felé.

Joe bácsival tehát az történt, mint a viccben, az egyszerű lókupec lovával: *Egy férfi felháborodottan hozza vissza a lókupechez a megvásárolt gebét. Uram, mondja a kupecnek, maga becsapott engem. Ez a ló vak! Miből gondolja, hogy vak? Mindig nekimegy a falnak! Ja, kap a fejéhez a kupec, nem vak az a ló, csak bátor!*

Joe bácsit, akit a hírek szerint a Fidesz jövőre, több társával együtt nem indít a választáson, vaknak hazudták.

Pedig ő csak vakondok akart lenni.

De legalább megpróbálta.

Most enyém a szó!

Nemzeti Konzultációs Testület

Kudlik Júlia
háziasszony

Kedves Júlia!

Elnézést, hogy csak most válaszolok a levelére, de láthatja, ami késik, nem múlik. Mint írja, azt látja maga körül, hogy mindenki magyarul beszél, mégsem értjük egymást.

Bocs, hogy rögtön az elején vitatkozom: szerintem értjük egymást, de nem szeretjük.

És ebben az Ön megbízóinak igen fontos szerepe van.

Jut eszembe: Ön már a szocializmus idején is szépen beszélt. Hangját már akkor is megcsodálhattuk, amikor még nem a Nemzeti Konzultációs Testületben, hanem a Delta című tudományos-technikai műsorban kamatoztatta képességeit. Ha jól emlékszem, Ön szinte minden Deltát így kezdett: Szovjet tudósok feltalálták. Vagy: szovjet tudósok rájöttek. Még egy variáció: szovjet tudósok új felfedezést tettek...

Most, ennyi év után talán elárulhatom Önnek, kedves Júlia: a tökünk tele volt a szovjet tudósokkal. Persze, tudjuk, Önnek is, csak Ön, sokunkkal ellentétben úgy döntött, hogy belülről bomlasztja a rendszert. (Persze, sokan voltak, akik Önhöz hasonlóan gondolkodtak: elfogadok azoktól a mocsadékoktól mindent – akár még Moszkvába is elme-

gyek nagykövetnek, hogy rogya rájuk az ég, és dögölnének meg minél hamarabb!)

Kedves Júlia! Ha megengedi, rátérnék mondanivalóm lényegére.

Önök négy kérdést tettek fel a levelükben, mindegyik kérdésben számos alkérdés található, s ezekre várják a választ. (Gyanítom, hogy a nevem, a lakcímem és egyéb elérhetőségeim még a válaszonál is jobban érdeklik Önöket, de amennyiben nincs igazam, utóbbi megjegyzést tekintse egy olyan ember cinizmusának, aki látott már karón varjút – nem is keveset.)

Ha megengedi, kedves Júlia, a négy kérdésből kiragadnék egyet. Azt, amelyik, gyanítom, sok más polgártársammal együtt engem a legjobban érdekel. Talán már ki is találta, a harmadik kérdésről van szó, vagyis, hogy mitől félünk, azaz: Ön szerint mitől félnek ma leginkább az emberek Magyarországon?

Öszinte leszek Önhöz kedves Júlia, mint kolléga a kollégához: mi, ma Magyarországon leginkább attól félünk, hogy Önök visszatérnek a hatalomba.

S nem azért félünk ettől, mintha Önök annyira félelmetesek lennének. Egy frászt, kedves Júlia, és még egyszer egy frászt!

Önök csak szeretnének félelmetesnek látszani, ám csak akkor válnak azzá, ha az emberek félnek Önöktől.

De azért, mint az előbb írtam, mégiscsak félünk attól, hogy Önök esetleg újból kormányra kerülnek. Megpróbálok pontosan fogalmazni, nehogy félreérthető legyen, amit írok.

Ez egy sokat szenvedett ország, sokat szenvedett emberekkel, akik végre-valahára élni szeretnének. Jelenleg éppen ezt teszik – élnek, mert élni hagyják őket. Teszik a dolgukat, jól, rosszul. És hát, kedves Júlia, ami azt illeti, lehetne jobban is vezetni ezt az országot, mint ahogyan a mai kormány vezeti.

De lehet sokkal rosszabbul is – ezért nem szeretnénk, ha Önök visszatérnének a hatalomba.

Őn úgy fogalmazott: csak együtt boldogulhatunk, csak így lehet az öröm mindenkié. Ez a mondat, kedves Júlia, enyhén szólva is furcsán hangzik az Önök szájából.

Elfelejtette, mit mondott az Ön főnöke, még miniszterelnökként: a parlament ellenzék nélkül is működik! (Ma persze eszébe se jutna ilyen hülyeséget mondani. Illetve nem is olyan nagy hülyeség: működik az ellenzék nélkül is, csak akkor azt egypártrendszernek hívják.)

Tudjuk, az Ön főnökének Kádár alatt jobb volt. Ő maga mondta: ha ma lenne kisdíák Alcsútdobozon, legföljebb traktoros lehetne, vagy agronómus.

És itt vannak az Önök ideológusai, élükön sok ideológiát megtapasztalt Bayer Zsolttal! Aki szerint a kommunistáknak a lámpavason van a helyük. Tőle sem kell félni, ugyanis, mint utóbb kiderült, csak viccelt a bácsi, műtét utáni kábulatban beszélt, netán még kis fehér labdacso is kapott egy szakállas buzitól.

Vagy idézhetném a szeretet és a közös boldogulás másik nagy zászlóvivőjét, Áder Jánost, aki az elveszített választás után azt találta mondani: a kőbányai börtöntöltelék mind a szocialistákra szavaztak. Honnan tudta Áder, hogy ki kire szavazott? Vagy minden kőbányai börtöntöltelék?

Örülök, hogy Önök most közösen szeretnének boldogulni velünk. Ez arra utal, hogy ha nem is gyorsan, de azért végre rájöttek, hogy nincs két Magyarország. Ez is a kádári hagyomány követése: egy idő után Kádár is felismerte, hogy nem lehet a népet a nép ellenségének tekinteni! Ezért mondta, hogy aki nincs ellenünk, az velünk van.

Önök még tegnap is ott tartottak, hogy egy a tábor, egy a zászló, vagyis, magyarra fordítva, aki nincs velünk, az nincs.

És tényleg: hol vannak a renitens kigazdák, a keresz-

ténydemokraták, s – nem mintha hiányoznának – hol vannak Csurka úr derék talpasai? (Tudom, kedves Júlia, megvannak mind: szépen betagozódtak az Önök pártjába...) A Magyar Demokrata Fórum még valamelyest tartja magát – ki tudja, hogy hány vakondot építettek be még Önök a soraikba?

Kedves Júlia! Elnézést, ha kissé hosszú voltam. Ami engem illet, egyetértek Önökkel abban, hogy csak együtt boldogulhatunk.

Boldoguljunk együtt!

Először próbáljuk meg úgy, hogy közben nem Önök vannak hatalmon.

Jó egészséget kívánva szeretettel üdvözlöm.

Én vagyok én, és te vagy te, ki a polgár: én vagy te?

Már csak alig három évet kell aludnunk, hogy nagykorú legyen a rendszerváltozás, s ennyi idő elteltével talán jogos az igény, hogy megtudjuk: ki a polgár?

Kiindulásként fogadjuk el, hogy polgár az, aki a polgári oldalon áll. (Ha ugyanis az illető nem lenne polgár, miért állna a polgári oldalra?)

Csermely Péter, a Magyar Nemzet főszerkesztő-helyetese a polgári oldalon áll, tehát ő is polgár. Ez a polgártársunk néhány hónappal ezelőtt, pontosabban május 4-én, a Magyar Nemzetben a következőt írta: Gyurcsány Ferenc egy hülye.

Most ne foglalkozzunk azzal, hogy a valamikori Magyar Nemzetben nemhogy a Magyar Köztársaság miniszterelnökéről, de még Csermely Péterről sem írhattak volna ilyet – az akkori, polgári ízlésen felnőtt tulajdonosok és szerkesztők, akik bizonyára ma nem számítanak polgárnak, talán nem is ismerték ezt a kifejezést. Tehát, nem ez az érdekes, hanem az, hogy ezek szerint megtaláltuk a polgár kifejezés egyik fontos ismervét: polgár az, aki a vélemény szabadságot sajátosan értelmezve, lehülyézi az ország miniszterelnökét.

Vagy vegyük Dános Kornélt! Dános Kornél nem politikus, hanem nyelvész, de ez nem gátolja meg abban, hogy a polgári oldalon álljon. Dános Kornél nemrégiben azt nyilatkozta a Reform nevű újságban, hogy Gyurcsány Ferencen egyre több paranoiás jel mutatkozik. Vessük fel tehát a második

pontot: polgár tehát az, aki paranoiásnak nevezi a kormány vezetőjét.

Bayer Zsolt nem volt mindig polgár: amikor tizenhét évvel ezelőtt, társaival együtt a Fideszt alapította, még bigottul liberálisnak mutatkozott. Idővel azonban sikerült felfedeznie magában a konzervatív és keresztényi értékeket, és ekkor egy kicsit kezdett polgár lenni. Olyannyira, hogy ebbéli minőségében, mintegy másfél évvel ezelőtt, a Magyar Nemzet karácsonyi, ünnepi számában zombiknak és ázalékoknak nevezte azokat, akikkel nem értett egyet. Ez valóban szép, a szeretet jegyében fogant gondolat volt, annak ellenére, hogy a keresztény kultúrkörhöz tartozóknak, valamint minden más normálisan gondolkodó embernek ezen a napon nem a zombik és az ázalékok, hanem a gyertyagyújtás és a szeretet szokott eszébe jutni.

Miután Bayer biztosan polgár – ez tuti, mert többnyire más polgárok társaságában fejt ki a polgári véleményét –, máris megfogalmazhatjuk a polgári lét újabb ismervét: polgár az, aki a szeretet ünnepén sem rejt véka alá, hogy mennyire gyűlöli azokat, akik más véleményen vannak, mint ő.

Eperjes Károly színművész úr is polgár. A népszerű Szamóca, aki, amikor szabadideje engedi, szívesen focizik Orbán Viktorral, az év elején még arra is szakított időt, hogy meglátogassa a Felvonulási téren tüntető traktorosokat. Sőt, egy rövid időre el is vegyült közöttük. Egy másik alkalommal pedig, amikor ugyancsak tiszteletét tette a nép között, falusiasra vette a figurát, és olyan szavakat használt, hogy vót, meg bót. (Talán még suksükölt is, ami egyes magyarországi tájakon nem a bunkóság, hanem a normális tájnyelv velejárója.) Jól adta a művész úr a műparasztot, bizonyára cigányosan is ügyesen beszélt volna, és, ide a rozsdás bököt, hogy „négerül” sem lehetne őt eladni. Ha tehát Eperjes művész úr polgár, márpedig *így görbüljek meg, ha nem az*, akkor már írhatjuk is következő pontként:

polgár az, aki parasztok között parasztosan, polgárok közt polgárosan beszél.

Vikidál Gyula nem azért polgár, mert valaha Dalos néven jelentéseket fabrikált a kollégákról, meg még csak nem is azért, mert egy alkalommal igen sajátos stílusban vezette elő a magyar himnuszt. Ettől akár még állhatna a másik oldalon is, viszont nem ott áll, merthogy csudaszépen képes magyarázni fiataloknak a történelmet. Történt, hogy a kiváló Gyula néhány hónappal ezelőtt Pozsonyban járt, ahol a Déjà Vu nevű klubban okította a helyi fiatalságot. Elmondta nekik, hogy valójában mit is jelent a mostanság sokat emlegetett dákoromán elmélet. Azt jelenti, mondta két dal között Dalos-Vikidál, hogy a farkasnak nem két, hanem három gyereke volt: Romulus, Remus és Romanus. De mivel csöcséből (sic!) csak kettő volt, így Romanust az apja szoptatta. Innen a dáko elnevezés. Következtetés: aki ilyen mókás és mindenki számára érthető módon közelíti meg a történelmet, az bizony polgár a javából.

Es polgárok zavarták meg Deák Ferenc söjtöri szülőházánál Medgyessy Péter ünnepi beszédét (polgár az, aki tojást dobál), polgárok fütyülték ki az 56-ban halálra ítélt Mécs Imrét (ha polgárnak akarsz látszani, hozz magaddal sípot, dobot és egyéb zavarkeltő eszközöket).

Állítólag Orbán Viktor is polgár. Ezt nemcsak onnan tudni, mert a saját miniszterelnökségét rendre polgári kormányzásként emlegeti, de onnan is, mert egész tevékenységével a fent említett polgárokat arra bátorítja, hogy újabb és újabb, korábban nem ismert ismeretekkel bővítsék a polgárság fogalmát.

Ránk van rontva

Orbán Viktor megint megmondta az őszintét. A Fidesz elnöke Tusnádfürdön egy igen költői képben ecsetelte, miként is képzei el az összefogást, vagyis azt, amit a Gyurcsány Ferencsel folytatott beszélgetésben állandóan emlegetett. Nem tudni, a tusnádfürdői beszéd már az összefogás-projekt része volt-e, vagy csak amolyan semmire sem jó, gyengécske előjáték, ám, pestiesen szólva: ez sem volt semmi.

Néhány héttel ezelőtt Orbán, még szemtől szembe, azt mondta, hogy a Fidesz, ha megkérlik rá, szívesen segít a kormánynak. Nem mintha a kormánynak ez nagyon hiányozna, de azért, valljuk meg, szépen hangzott. Meg kellett a szívnek szakadni, a horizonton pedig feltűntek az A Nagy Összeborulás című festmény körvonalai. Könnyek szöktek a nemzet szemébe, pedig ekkor még nem is sejtette, hogy már egy ideje rá van rontva.

Romániában azután változott a taktika. Nemhiába igazolt futballista Orbán Viktor, ha valaki, ő tudja, hogy idegenben más játékra van szükség. Vagyis hát, nem idegenben, mert-hogy mint mindig, ezúttal is az övéi előtt beszélt Tusnádfürdön. Orbán idehaza, a demokrácia épületében, a Parlamentben van idegenben, ezért aztán nem is nagyon megy oda, inkább a házon kívül játszik – az ott az ő saját pályája. Ahol az általa fizetett nézők minden megmozdulását felállva tapsolják – legyen az jól sikerült kapáslövés, durva belépő vagy veretes öngól.

Orbán Tuszádfürdőn nem kevesebbet állított az őt áhíttal hallgató közönségnek, mint hogy amikor a baloldal erre időnként lehetőséget kapott, akkor rárontott a saját nemzetére. Még volt némi kunbélázás és rákosizás is – bár, tegyük a szívünkre a kezünket, Csurkának az ilyen sokkal jobban áll. Az egykori drámaírónak nagyobb gyakorlata van benne, ráadásul ő még kurziválni is tud, és, hála a MIÉP-ben foglalkoztatott családfakutató frakciónak, álmából felverve is azonnal mondja az összes komcsi fővezér eredeti nevét. (Rákosi egyenlő Róth, Kun egyenlő Kohn.)

Egyébként meg: igaza van Orbán Viktornak. A baloldal, ha csak teheti, tényleg mindig ráront a saját nemzetére. Ők már csak ilyenek, ha nincs kéznél más nemzet, mondjuk valamelyik idegen, amelyik nem mi vagyunk, akkor nem tehetnek mást, a sajátjukra rontanak.

És nem tudni, ki lehetett Orbán egykori történelemtanára – most bizonyára igen büszke a kis nagy emberre cseperedett egykori tanítványra –, de nyilván tőle tanulta, hogy Horthy is baloldali volt. Legalábbis rárontásilag mindenképpen, neki köszönhető ugyanis, hogy Magyarország belesodródott a második világháborúba. A háború vége felé pedig főként az ugyancsak baloldali Szálasi testvér tett ki magáért, nem csoda, hogy az Orbán által preferált Demokrata című újság több alkalommal is hősnek nevezte.

Ez a baloldal igazi arca, ha csak teheti, ráront a nemzetre ezerrel, s még esztétikailag sem komilfó: amint módjában áll, vagyis a karvalytőke megengedi neki, azonnal kimutatja a foga fehérjét.

S abban is igaza van Orbánnak, hogy a folyamat máig tart. Nagy Imre is baloldali volt, de ő nem rontott rá a nemzetre, Kádár úgyszintén, ő viszont előbb rárontott, később nem rontott rá. (Csak ezzel magyarázható, hogy mindketten kimaradtak a felsorolásból.)

Most már csak azt kellene tisztázni, hogyha igaz, amit a

Kudlik Júliával súlyosbított Nemzeti Konzultáció hirdet, vagyis, hogy közös céljainkat csak közösen valósíthatjuk meg, akkor miért van két Magyarország? Az egyik oldalon azok, akik nem rontanak rá a nemzetre, míg szemben velük, akik rárontanak.

Azt pedig, hogy ki az, aki ráront, és ki az, aki nem, arra hál' Istennek nagyon objektív ismérvek vannak: a rárontás tényét és nagyságát maga Orbán dönti el! Ő a zsűri elnöke, ő emeli a magasba a pontszámokat, nem csoda, ha a versenyzők szorongva várják az ítéletet.

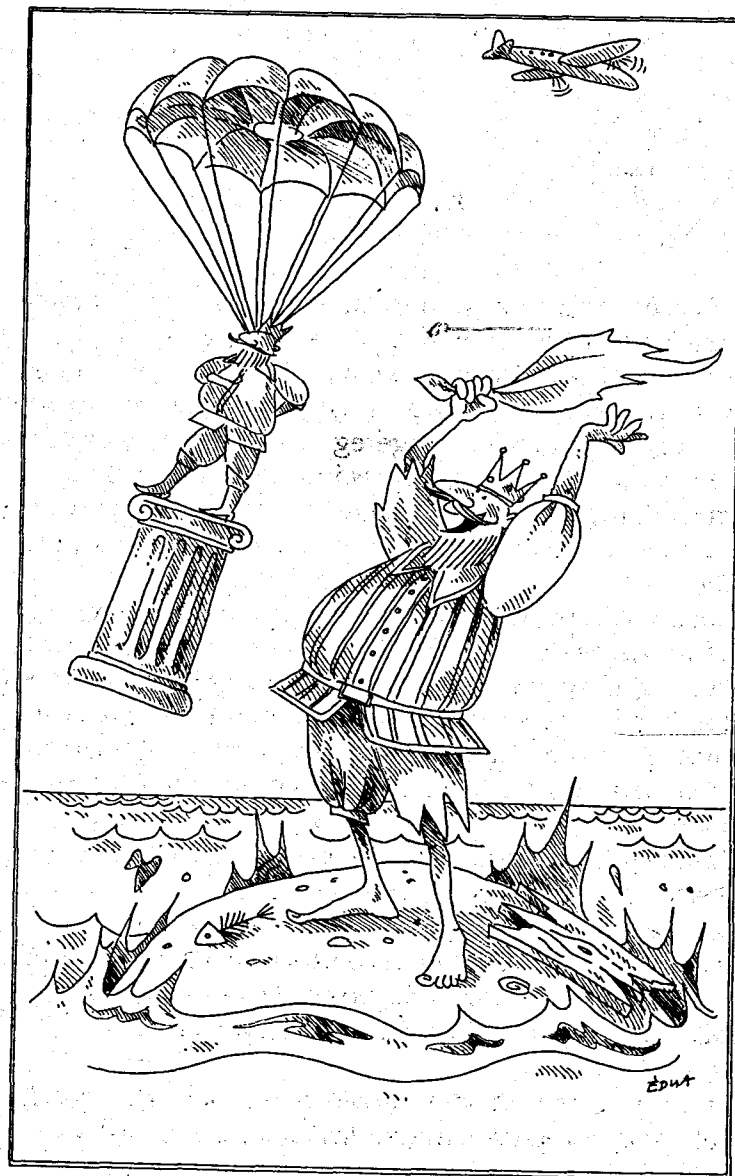
Mert Orbán, ha kell szigorú, ha kell, igazságtalan. És egyáltalán nem mindegy, hogy a Nagy Ítésház milyen hangulatban van: ha jó napja van, még az is megtörténhet, hogy kisebb rárontásokat is elnéz. Ilyenkor kádárosan csippent a szemével. Mi pedig, közönséges halandók, vesszük a lapot: a krumpplileves legyen krumpplileves!

Ám jaj van akkor, ha kikap a csapat, rosszul mennek a dolgok Tokajban, gyatrán felel az iskolában a gyerek: ilyenkor még rá se kell rontani a nemzetre, elég, ha csak úgy teszünk, már ennyi is kiváltja a főnök jogos haragját.

Úgyhogy kedves baloldaliak, kéretik nem rárontani a saját nemzetükre!

Nem tesz jót neki, meg különben is: rontás van azon, anélkül is.

Orbán Viktornak hívják.

Elősegély

A Nagy Testvér figyel

A Processzorok Batthyány Köre körülhordozta nemzeti érzelmű tekintetét az országon. Azt vizslatta, hol vannak gondok, megoldandó problémák, egyszóval: hol lehetne még a mostaninál is többet segíteni? Szomorúan tapasztalta, hogy mindenhol rengeteg a probléma, Hunniában semmi sem megy jól, a lakosság kollektív öngyilkosságra készül, a huszonnegyedik órában vagyunk, vagy már valamivel azon is túl, ha lehet ekkora hülyeséget ép ésszel kijelenteni.

Először ők maguk sem tudták, hogy mit lehetne tenni, ezért a Processzorok Batthyány Köre – Vikidál Gyulával és Dobos Attilával kiegészülve – összedugta a fejét, hogy kiötöljön néhány, a nemzet megmentésére alkalmas gondolatot. Az erőfeszítés nem volt hiábavaló, előbb kipattant a Szent István-terv, majd annak egy alfejezete, amiből a napnál is világosabban kiderült: baj van a sajtóval.

Azt idáig is mindenki tudta, hogy baloldali és liberális túlsúly van, s ráadásul elég gyakran el is vetik a túlsúlykot (*bocs – a szerk.*), de hogy mit lehetne tenni, az csak most, a nagy fejösszedugás után kezdett világossá válni. A média egészét szigorú erkölcsi felügyelet alá kell helyezni, állapították meg az időközben Pataky Attilával tovább izmosodott szellemi erők.

És ez még nem minden! Rövid tanakodás után úgy döntöttek, hogy a vétségek megtorlására létrehoznának egy felügyelő testületet, amely törvényi hatalmat kapna.

Sajnos, a közlés itt elakadt, további részletek egyelőre nem szivárogtak ki. Konkrétumok híján ezért csupán találgatni lehet, hogy a magas grémium miképp képzei megtorolni a sajtóban előadódó illetlenségeket? (Kis liberális hazaárulás esetén még nem járna azonnal halálbüntetés, de háromszori baloldali nemzetre rontás után akár kerékbe is törhetik az elkövetőt. Ha pedig női sajtómunkás vétkezik, akkor akár az első éjszaka jogának visszaállítása is szóba kerülhet.)

Rendjén is volna ez, meleg van, ilyenkor nemhogy az ember, de még a processzorok agya sem úgy működik, ahogyan kellene. Meg különben is: tudjuk, ez a veretes hülyeség nem minden előzmény nélküli. Pokol Béla anno még kisczarda színekben már vagy jó tíz évvel ezelőtt elővezetett hasonló ostobaságokat. Ő is a bal-liberális médiatűlsúly miatt hánykolódott éjszakánként ébren az ágyában, pedig jobban tette volna, ha azért hánykolódik, hogy a fiatal demokraták idővel ne szálamizzák le a pártját, ami, kellő éberség híján, végül is megtörtént. Ha Pokol úr a sajtó helyett inkább Orbán Viktor kezét figyeli – csak a kezemet tessék figyelni, hazudok! –, akkor talán még ma is lennének kisczardák, és nem kellene most a Fidesznek képviselnie őket a Parlamentben.

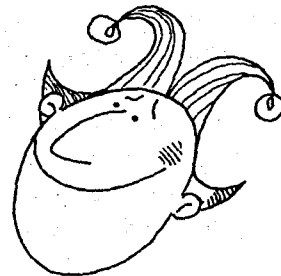
Pokol Béla találmánya egyébként méltatlanul került a történelem Nagy Szemetesládájába: a kisczarda politikus ugyanis azt találta ki, hogy a sajtóban reklámozó cégek a hirdetésekre költött pénzt egyenlő arányban osszák el a jobb- és a baloldal orgánumai között. Ez is szép gondolat volt, akár költő pennájára is kínálkozhatott volna, kár, hogy senkinek nem jutott eszébe akkoriban, hogy rockoperát fabrikáljon a bal-liberális médiatűlsúlyról.

Ilyen körülmények között pedig csak remélni lehet, hogy a sajtó megregulázása után még marad muníciója a Processzorok Batthyány Körének. Mert ha jól belegondolunk,

lenne még min javítani: hogy mást ne mondjunk, az időjárással sincs minden rendben, nyáron nagyon meleg van, télen túl hideg, pedig jobban is el lehetne osztani, mondjuk úgy, hogy mindig egyenletes legyen a hőmérséklet. (És ne engedélyezzük az árvizeket, a betegségeket, tiltsuk be a szegénységet, mindenki legyen becsületes, és szeresse a másikat! A gyerekek pedig tanuljanak jól az iskolában, legyenek tisztelttudók, és ha felnőnek, szavazzanak a jobboldalra!)

Úgyhogy, van elég dolga a processzoroknak, nem irigylem érte őket. Arról nem is szólva, hogy a hírek szerint újabban a brókerbotrányos Kulcsár Attila is a sajtóra veti vigyázó szerepét. Állítólag külön ügyvédi irodával figyelteti a személyével foglalkozó cikkeket és egyéb híradásokat, s bár ügyvédje egyelőre nem kíván nyilatkozni az ügyben, annyit azért elmondott: a védencéről szóló cikkek nagy része korrekt, de vannak olyan sajtóorgánumok, amelyeknek írásai köszönő viszonyban sincsenek a valósággal.

Hogy Kulcsár mit tervez a róla valótlanságokat állítókkal szemben, azt nem tudni, s miután nem szeretnénk a bizonytalansággal, ám annál szigorúbb processzori ítélőszék elé kerülni, ezért nem állítjuk, csak kérdezzük: lehet, hogy az állítólag még érettségivel sem rendelkező Kulcsár a Processzorok Batthyány Körének megbízásából figyeli a sajtót?

Miért jó egy országnak, ha van neki Nobel-díjas írója? Mitől jó az a szurkolónak, ha nyer a csapata?

Ha a Fradi – MTK, UTE, Kispest, Felcsút – több gólt rúg, mint az ellenfél?

Olcsóbb lesz ettől a kenyér, a benzin, több lesz a fizetés, könnyebb a megélhetés?

Megannyi magyar sorskérdés.

Két hete már Magyarországnak is van Nobel-díjas írója.

A Nobel-díjas magyar író jelenleg főleg Németországban él, Magyarországon, egészen a Nobel-díjig, viszonylag kevesen ismerték.

A magyar Nobel-díjas írot Kertész Imrének hívják.

Kertész Imre 1975-ben írta a Sorstalanság című regényét, ezért kapta most, 2002-ben a legmagasabb kitüntést.

Hogy miért éppen ő kapott először Nobel-díjat a magyar írók közül, azt valószínűleg sosem fogjuk megtudni.

Kaphatott volna más is.

Mondjuk Nádas, Konrád, Esterházy, korábban Illyés Gyula, Déry Tibor, de rájuk valamiért nem figyelt fel a díjkiosztó grémium.

Kertész Imre Nobel-díjának minden épeszű ember örül itt Magyarországon, még akkor is, ha tudjuk, hogy Esterháznak, Konrádnak, Nádasnak most legalább harminc évet kell majd még írással eltöltenie, ha esetleg megint szóba szeretnének jönni.

A Nobel-díjak odaítélésében ugyanis, akárcsak az olimpiák esetében, váltógazdálkodás folyik. Jövőre valószínűleg egy afrikai író következik, majd egy eszkimó költő, vagy egy műfordító Indiából.

Azután megint jöhetnek az amerikaiak, a japánok, és vannak persze kínai írók is, meg brazilok is, szép számmal. És németek, meg franciák, valamint mindenféle más népeknek is vannak íróik.

Úgyhogy Magyarországon most sokakat az a kérdés foglalkoztat, hogyha oly sok szűk, Nobel-díjtan esztendő után, végre ránk került a sor, akkor miért éppen Kertész Imre kapta az elismerést?

Vagy másképpen: a svédek, azaz a díjat odaítélő Svéd Királyi Akadémia miért éppen neki adott a magyar írók közül először Nobel-díjat?

Akik így teszik fel ezt a kérdést, azok válaszolni is szoktak rá: azért, mert Kertész Imre nem is magyar, hanem egy magyar állampolgárságú zsidó író, és a svédek, az EU-csatlakozás küszöbén egy kicsit rá kívántak koppantan a magyarok lelkiismeretére.

Kertész Imre nem egyszerűen zsidó származású magyar író – ilyenekkel Csurkák Dunát tudnának rekeszteni – hanem olyan alkotó, aki a magyar mellett zsidó identitással is rendelkezik.

Ha tehát a svédek egyszerűen csak egy zsidó származású magyar írot szerettek volna választani, megtehették volna, könnyedén. Hiszen, ha máshonnan nem, Csurka úr emlékeztetes, a frankfurti könyvvásárt sajátos módon köszöntő kurzíválása óta tudjuk, hogy a mai magyar irodalom javának nem jelentéktelen hányada zsidó felmenőktől származik.

Ettől persze még magyarok, magyarul írnak, beszélnek, éreznek, ráadásul szebben és értelmesebben gondolkodnak a hazáról, mint Cs. testvér elvtársai, valamint szellemi előfutárai anno.

Kertész Imre, s itt van a svédcsavar elásva, amellet, hogy magyar író, zsidó írónak – is – tekinti magát.

Eletműve, egész eddigi munkássága erről szól.

Amin egyébként nem kell nagyon csodálkozni. Miközben sok más, hozzá hasonló korú tizenéves kisfiú az utcán sétált, focizott, bélyeget gyűjtött, vagy valami más okosságot művelt, Kertész Imre, nem utolsósorban Cs. úr szellemi előfutárainak köszönhetően, egy koncentrációs táborban múlatta az időt.

Miközben a vele egykorú fiúk már a lányokat kezdték szemrevételezni, az ifjú Kertész azzal volt elfoglalva, hogy túlélje a túlélhetetlent.

Nyilván nem csak rajta múltott, hogy sok más sorstársával ellentétben élve vészelte át a vészkorszakot, azaz a negyvenes évek első felét.

Meg azután persze a második felét is.

Kertész Imre, ha lehet így fogalmazni, 44-es volt.

44-es halálra ítélt, még ha bíróság nem is ült össze, hogy ítélkezzen fölötte.

Nem volt 56-os, 56-os halálra ítélt meg még annyira sem.

Pedig, ha az lett volna, most őt is ki lehetett volna fűtyülni a 301-es parcellánál, mint ahogy kifűtyülték Mécs Imrét is. (Orbán Viktor szerint, ami a 301-es parcellánál történt, az az 56-osok belügye.)

Az egykor szebb napokat is megélt Magyar Nemzet sajtóságos módon üdvözölte Kertész Imrét. A magát konzervatívnak nevező lapban a következőképpen üdvözölte Kertész Imre Nobel-díját: most már csak az a kérdés, hogy ki lesz az első Nobel-díjas magyar író?

A magyar társadalom igazából csak most ismerkedik Kertész Imre nevével, valamint műveivel. Most kezd Kertészből bestseller lenni, és ha Terézanyut vagy Harry Pottert talán nem is tudja lenyomni a népszerűségi listán, az eladásokat

tekintve, két Havas Henrik remekmű közé talán besorolódik.

Normális, kevésbé kirekesztő időkben mindez föl sem vetődhetett volna.

Normális, kevésbé kirekesztő időkben minden épeszű ember arra gondolna, hogy Kertész Imre azért kapta a Nobel-díjat, mert az erre jogosult szavazók többsége őt tartotta erre a leginkább érdemesnek.

Minden más országban ezzel vége is lenne a történetnek.

Nálunk itt kezdődik.

Amikor a Lorin nevű pusztító hurrikán szökőárral és árvízzel lecsapott Magyarországra, néhány napra megállt az élet. Az újságok közül, ki tudja, hogyan csinálták, egyedül a Magyar Fórum jelent meg, melynek címlapján az egykori drámaíró a következő hathasábos szalagcímmel üdvözölte a természeti katasztrófát: A magát magyarnak hazudó, ám valójában a New-York-Párizs-Tel-Aviv-tengely szekértolójaként regnáló bankárkormány csak azt kapta, amit megérdemelt!

A pusztítást követő harmadik napon, az Országház helyén felállított nagysátorban Áder János az éppen távol lévő miniszterelnöknek címezve azt kérdezte: Mondja miniszterelnök úr, mit tett Ön és a kormánya, hogy a természeti katasztrófát megelőzze? Hol volt Ön és a cégei, amikor a tájfun már vészesen közelgett Magyarországhoz? Kapott-e jelentést a titkosszolgálatoktól, hogy a Lorin nevű hurrikán lecsapni készül az idén érettségizettekre? És végül: igaz-e, hogy a román titkosszolgálat határozta meg az idei felvételi ponthatárokat?

A kormányfő távollétében – Gyurcsány Ferenc éppen kiadásra váró könyvének kefelevonatát olvasta – Veress János pénzügyminiszter válaszolt Áder Jánosnak. Képviselő úr, nézzük a számokat: a gazdaság szárnyal, kilátásaink kiválóak, Önnek pedig olyan búval bélelt az ábrázata, mintha az Orbán-bányákban előállított, ecetnek való savanyú szőlőbe harapott volna.

Répássy Róbert, aki időközben hazatért szabadságáról és

bocsánatot kért, amiért hazugsággal vádolta a kormányt, mert az azt állította, hogy az Orbán-kormány idején a Tokaj Kereskedőház felvásárolta az árvizek elhárítására használatos homokzsákokat. Valóban történtek felvásárlások, mondta Répássy, ám az nem igaz, hogy a Stumpf család által nagy mennyiségben eladott homokzsákokért kifizetett mintegy ötvenmillió forintot egy, Mitnyan György fideszes polgármester által tesztelt, jó lábú, kockahasú adminisztrátor hölgy utalta volna át a Kaya Ibrahim nevű török vendégmunkás számlájára.

Fodor Gábor, a szabad demokraták részéről visszautasította mind a kormányzat, mind pedig az ellenzék felvetését. Mi elítéljük a droghasználat minden formáját, frakciónk tagjai közül senki sem él tudatmódosító szerekekkel, ennek alapján a mostani árvízzel és a szökőárral sem tudunk azonosulni. Mindazonáltal meg kell jegyeznem, folytatta Fodor, a szabad demokraták aggályosnak tartanak, ha mindenféle adminisztratív eszközökkel, pláne erőszakkal – például gátrendszer, homokzsákok – próbálnánk korlátozni a természeti erők személyiségi jogainak kiteljesedését.

Két nappal később Dávid Ibolya, az MDF elnöke átúsztatta az árvízzel elöntött területeket, majd közölte a sajtó képviselőivel: ő ugyan nem ért a focihoz, de az a véleménye, hogy a kormány jobb, ha hallgat. Másrészt, folytatta még vizesen és vacogva az MDF elnök asszonya, a Fidesz is jobban tenné, ha befogná a száját.

Orbán Viktort ekkor már napok óta senki sem látta, de ez nem volt nagyon feltűnő. Aztán kiderült, hogy megvan, nem esett baja, csak kiugrott Romániába, hogy megnézzon egy futballmeccset. A mérkőzés szünetében – döntetlen állásnál – közölte a vendéglátóival, hogy a magyar kormány saját nemzetére ront, ám miután nem szeretne pereket a saját nyakába akasztani, ezért csupán annyit jegyez meg, hogy a mostani természeti katasztrófa a kormány hozzá nem érté-

sének következménye. Ha hatalomra kerülünk, csippentett kádárosan a szemével, visszaszerezzük a privatizált nőket!

Szijjártó Péter, a Fidesz előretolt páncélökle a csepeli Vas- és Fémművek főbejáratánál kihelyezett sajtótájékoztatót tartott, s az őt körülvevő sajtómunkásoknak kijelentette: Gyurcsány Ferenc volt és jelenlegi cégei több százmillió forinttal gazdagodtak az elmúlt néhány órában. A Magyar Nemzet újságírójának kérdésére válaszolva elmondta: olvasa a Magyar Nemzetben, hogy Gyurcsánynak részesedése van a hurrikánokat előállító cégben.

Két órával később a kormány egyik szóvivője bejelentette, hogy pert fontolgatnak Szijjártó ellen. Ugyanebben az időben a másik szóvivő is sajtótájékoztatót tartott, amelyen a többi között azt is elmondta, hogy jövő év szeptemberétől a gyermeküket egyedül nevelő autósok, valamint más rászorultak ingyen kapják a 95-ös ölmozatlan benzint.

Kövér László, akiről elterjedt, hogy a Fidesz bevonta, mert többet ártott a pártnak, mint őt Rákosi és három Sztálin együttvéve, közölte, hogy a felelősöket fel fogják akasztani. Horn Gyula hazaáruul, tette hozzá, akik pedig úgy ejtik ki az egykori miniszterelnök nevét, hogy közben nem köpnek egy nagyot, azok stigmák és ázalékok. A Magyar Rádió, Kondor Katalin ex-rádióelnök utasítására a nap 18 órájában déli hangszót sugárzott, a fennmaradó műsoridőben pedig Hollós János alelnök arab terroristákat éltető dalocskákat énekelt, miközben pianínón kísérté magát. Gellért Kis Gábor, a rádiót felügyelő testület elnöke erre reagálva kijelentette, hogy Hollós hamisan játszott, ezért a zongorahangolás költségeit nem utalják át a Magyar Rádiónak. (S miközben Kulcsár Attila ügyvédje tiltakozott védenca kihallgatásának körülményei ellen – különösen azt nehezményezték, hogy a helyiségben nem volt légkondicionáló –, Fábry Sándor showman csütörtök esti műsorában buzinak és romának nevezte a kormányfőt, majd leköpte a fényképét.)

Néhány hét elteltével, ha lassan is, de javulni kezdett a helyzet. Derce Tamás, Újpest polgármestere egy vietnami áruval közösen elszavalta Arany János Toldijának néhány versszakát. Ég a napmelegtől a kopár szik sarja, kezdte Derce, mire a vietnami zokniárus folytatta: titkos szöcskenyálak, hengerészek, pajta!

Derce úr, aki nem rasszista, hanem az újpestiek érdekeit szolgálja, erre összevonta a szemöldökét, de, miután más jelentkező nem akadt, némi huzavona után megadta a vietnami zoknisnak az árusítási engedélyt.

Faltól falig elmegyek, követnek a titkos szőnyegek

Ariadne Renucci* beszélget Föld S. Péterrel

– Nehéz volt Önt megtalálni. Végül egy barátom adta meg a telefonszámát.

– Pedig én szinte mindig ugyanott vagyok. Budapesten élek, s ha nem muszáj, nem mozdulok ki otthonról. Szeretem ezt a várost.

– A budapestiek közül sokan másképp látják az Önök fővárosát.

– Igen, ez így van. Én is jártam már sok országban, úgyhogy tudom, vannak jobb helyek, mint Budapest. De nekem megfelel.

– Az interneten találtam rá az Ön írásaira. Van egy magyar barátom, az egyik római utazási iroda alkalmazottja, ő szokta időnként lefordítani nekem az interneten terjedő írásait.

– Ez érdekes, illetve talán nem is annyira az. De megmagyarázom. Nem ismerek senkit Rómában, talán nem tévedek, hogy Ön az első római, akivel beszélek. Ugyanakkor az írásaim valóban eljuthattak az Ön ottani barátjához. Amikor hét évvel ezelőtt megszűnt a Kurír és vele az általam szerkesztett Elefánt nevű satirikus melléklet, úgy éreztem, most egy ideig nem lesz alkalmam az írott sajtóban folytatni azt, amit akkor már több mint másfél évtizede csináltam.

* Ariadne Renucci szabadúszó újságíró. Az Il Gazeta-nál kezdte riporterként, manapság elsősorban televízióknak dolgozik, ahol beszélgető műsorokat vezet. Figyelme a legutóbbi években fordult az Internet felé. Főként az új uniós országokból érkező források érdeklik, számos könyvet publikált a témában, emellett verseket ír.

– Mi volt ez a tevékenység?

– Amellett, hogy szerkesztettem, nagyon sok publicisztikát írtam. És ennek vége lett. De én nem akartam, hogy vége legyen, már csak azért sem, mert korábbi életemből tudtam, hogy ha csak néhány hétig nem írok – szabadság, utazás vagy valami más miatt –, igen nehéz újból formába lendülni. Úgy, mint a futballistáknál: ha az ember kihagy egy kis időt, nehéz újból utolérnie magát. Éreztem, hogy hosszúra nyúlik majd a mostani szabadságom, bár arra nem gondoltam, hogy ilyen sokáig tart. Ezért kezdtem el írni a csapásokat.

– Miért nevezi ezeket az írásokat csapásoknak?

– Van benne egy kevés önirónia is: néha, rosszabb perceimben, úgy érzem, ezek az interneten repdeső levelek valójában csapások a művelt emberiségre. De azért, remélem, ez nem így van, legalábbis a visszajelzések ezt igazolják.

– Hányan olvassák az írásait?

– Hála az internetnek, ezt nem lehet pontosan tudni. Először egy Ausztráliában élő magyar barátomnak kezdtem el beszámolókat küldeni az itteni helyzetről. Ez a barátom, aki egyébként egy ottani kisváros egyetemén japán nyelvet tanít, a nagy távolság ellenére élénken érdeklődik a hazai viszonyok iránt – minden évben egyszer, az ottani nyári szünet idején, tehát a mi időszámításunk szerint télen, hazalátogat. Azután azt gondoltam, miért ne küldhetném el ezeket a leveleket más barátaimnak, rokonaimnak és üzletfeleimnek? Lassan, de biztosan bővült a lista: sokan sokfelé küldik tovább a csapásokat, időnként olyan helyekről is jönnek visszajelzések, ahova soha életemben nem küldtem egyetlen e-mailt sem. Nemrégiben például Szaúd-Arábiából jött egy reakció, nem sokkal utána pedig egy Kazahsztánban dolgozó magyar család feje köszönte meg a leveleimet. Vala-

hogy így juthatott el az egyik csapásom az Ön itáliai magyar barátjához.

– Ez egy jövedelmező vállalkozás?

– Ha fizetnének érte, talán az lehetne. Úgy szoktam fogalmazni: ez az én saját, egyszemélyes non-profit vállalkozásom. Nem keresek vele semmit, viszont azt írom, amit jónak látok.

– Lefordították nekem néhány csapását: Az a benyomásom, hogy Ön nem nagyon kedveli a mostani ellenzéket. Tévedek?

– Az emberi képmutatást nem kedvelem. A köpönyegforgatást, amikor valaki számításból változtatja meg a véleményét.

– És úgy gondolja, hogy – nevezzük nevén – Orbán Viktorékra ez jellemző?

– Nemcsak rájuk, de talán az ő táborukban jelentkezik ez a legmarkánsabban. Gondolja meg: általában azok a férfiak beszélnek a legtöbbet és a leghangosabban a szexről, akiknek komoly gondjaik vannak ezen a téren. Ma azt kell látnom – és persze nemcsak nekem, sokan vannak így –, hogy azok ostorozzák a leghangosabban a régi egypártrendszer, akik annak idején gyávák voltak szólni ellene. És most haragszanak azokra, akik akkor is következetesek tudtak maradni, amikor ezért még nem járt dicséret.

– Ezek szerint Ön nyilván ez utóbbiak közé tartozott.

– Nem ezt mondtam. Soha nem voltam hős, mert hála istennek nem is kellett annak lennem. A barátaimmal még a hetvenes évek közepe táján alakítottunk egy Neoprimitív nevű zenekart...

– Ön zenélt is?

– Nem. Inkább szövegeket írtam és két írógépen játszottam – akkor még nem volt szövegszerkesztő. Általában két láda sörért játszottunk, és ha már elég jó volt a hangulat, az egyiket, az NDK gyártmányút ledobtam a közönség közé. De sohasem találtam el senkit – már akkor is vigyáztam, hogy a viccelődésem a szükségesnél jobban ne bántson meg senkit. Na, a Neoprimitívvel mi egy nagyon kemény és szókimondó politikai kabarét csináltunk. Hadd legyek szerénytelen: szűk körben világhírűek voltunk.

– Nem lett bajuk abból, hogy a rendszert bírálták?

– De, hiszen épp erről beszéltünk. Nagyon súlyos retorziók értek minket: nem lehettünk párttitkárok, és egyikünket sem nevezték ki Moszkvába nagykövetnek. Mondjuk, nem is vágytunk ilyen sarzsikra, csupán azért beszélek erről, mert ez a mostani jobboldal legnagyobb hazugsága. Hogy összemoszák a negyven évnek nevezett időszakot.

– Nem volt egységes?

– Tudom, hogy az Ön eredeti végzettsége történelemtanár, így, ha jól sejtem, ez csupán egy költői kérdés volt, mert nagyon is jól tudja a választ. Az egypártrendszer évtizedeit – amelyeket, félreértés ne essék, egyetlen pillanatra sem sírok vissza – hozzávetőlegesen három részre lehet felosztani. Voltak, ugye a sokat emlegetett ötvenes évek, amelyek politikailag a negyvenes évek végén kezdődtek és a hatvanas évek közepéig, az 1963-as amnesztiáig tartottak. Ez valóban nehéz, diktatórikus időszak volt: megtorlás 56-ért, erőszakosan szervezték a téeszeket, utazni nem lehetett, és ha az ember valakivel beszélgetett, nagyon figyelnie kellett arra, amit mond. Nemcsak a Nagy Testvér figyelt, de a falnak is füle volt. Ezt a Neoprimitívvel később

egy dalban így fogalmaztuk meg: ha faltól falig elmegyek, követnek a titkos szőnyegek. Ezt követték a hetvenes évek, amelyek már a hatvanas években elkezdődtek. Volt Táncdalfesztivál, és elkezdődött az új gazdasági mechanizmus. (Igaz, utóbbit néhány évvel később le is állították.) Sok mindent lehetett, és sok mindent nem. De már nem volt nyomasztó a légkör, főleg a környező, magukat szocialistának nevező országokhoz viszonyítva. Ebből az időből származik a sokak számára máig ismerősen csengő mondás: addig jó, míg Kádár él! Mert az emberek – tisztelet persze a kivételnek – ekkorra már elfogadták Kádárt és a rendszert. Úgy gondolták, a szocializmus adottság, amin a Szovjetunió miatt úgysem lehet változtatni. És jöttek a nyolcvanas évek, amelyek egészen a rendszerváltozásig tartottak. Ekkor már mindent szabad volt, ami nem volt tilos. Volt már világútlel – csak pénzt nem adtak hozzá –, a vámosok viszont, hacsak valaki fel nem dobta az embert, nem nagyon vizslatták, honnan van a valutája, és miből vásárolt odakint. Volt persze néhány tabukérdés, amelyeket legfőljebb baráti társaságokban illett feltenni. Például, hogy miért csak egy párt van az országban, hogy meddig lesznek még itt az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet testvéreink, hogy mit keresünk Afganisztánban, meg ezekhez hasonlók. De ha valaki ezeket a témákat nyilvánosan nem erőltette, boldogan élhetett.

– Akkor Ön szerint az egypártrendszer a végén már jó volt?

– Nem ezt mondtam. Azokkal értek egyet, akik szerint a legrosszabb demokrácia is jobb, mint a legjobb diktatúra. Csak arra próbáltam utalni, hogy a mai fiatalokat a magukat polgári oldalnak nevezők ma azzal hülyítik, hogy itt negyven éven át folyamatos elnyomás és sötétség uralkodott. Pedig ők is tudják, hogy a dolgok ennél jóval árnyaltabbak.

– Az utóbbi hetekben, hónapokban a *Bolsik, ne emeljétek a sajtos pogi árát, mert baj lesz!* című könyvén dolgozik. Miről szól ez a kötet?

– Arról, amiről most és itt beszélgettünk.

– Ön szereti a sajtos pogit?

– Igen. És azt szeretném, ha nem emelnék fel az árát.

Budapest, 2005. május

Tartalom

Mitől döglik a disznótor?

A Zunió még abba is beleszól, hogy ő mikor csinálhatja az urával, amit egyébként már jó régen nem csinálnak.

5

Fiúk a térről

A valóban békét akaró csillogó szeműek közé odavegyültek az egykori Szabadság téri kődobálók szellemi örökösei.

9

A gyerek, aki még nem akar hazamenni az Állatkertből

A Viktor most a hitben utazik, s hál' Istennek, ez is ugyanolyan jól áll neki, mint annak idején a hosszú haj, a szakáll és az ateizmus.

11

Avattak éjjel, avattak nappal, avattak minden hullámhosszon...

Mosolya monumentális, szája széles, harapása polgári, karmai kíméletlenek. Azért nem kell tőle megijedni. Csak akkor félelmetes, ha félünk tőle.

15

A kubai válság

Medgyessy már itthon van, szemmel láthatólag semmi rossz nem történt vele, a nap ugyan egy kicsit megkapta, de az elfogyasztott kiváló koktélok egyáltalán nem ásták alá a két választási forduló között suttogó propaganda formájában megkérdőjelezett egészségét.

18

Gáz van, babám!

A liberálisként még gyakran érthetetlenül hadaró fiatal demokraták magyar polgárként már egy másik, jelentős mértékben lelassult beszédmodort erőltettek magukra.

21

Ha én egyszer kinyitom a számat,

ha én egyszer elkezdek beszélni...

Mindenki úgy tudja, hogy Princz túl sok mindenkiről túl sokat tud, bár pontosan senki sem tudja, hogy mi az, amit Princz tudhat.

24

Sváb bogár, magyar viszonyok

Hál' istennek már itt tartunk, tetőfokára hágott a jólét: ha egy elítéltnek, vagy előzetesben sínylődő polgártársunknak nem tetszenek a rabság körülményei – ritkán van déligymölcs, nem jön be jól az HBO-csatorna –, akkor csak ír egy levelet az ügyészségnek.

29

Söjtör

Vannak emberek, akik, ha valamilyen, a nemzet számára fontos ünnep közeleg, reflexből üvölni kezdenek, nyakukon kidagadnak az erek, szemük vérbe borul, a szájukból pedig szavaknak nevezett szenny ömlik. Nekik ez az ünnep.

33

Szentelt rizsa – avagy becsületes magyar-e vagy?

Ha a nemzet ellenzékben van, a törvénytisztelő polgár akkor jár el törvényesen, ha nem tartja be a törvényt.

35

Kettős magyarok

Asszonyom, ma is nagyon szívesen szeretkeznék önnel. Hogy ma is, képed el a nő. Hát, mert már tegnap is nagyon szívesen szeretkeztem volna magával...

37

Borzalmas év, borzalmas emberek

Ez is csupán egy szerep. Ráadásul a szöveg nincs is beleírva a darabba. Lehet, hogy a főhős csak kijött a két felvonás közötti szünetben a függöny elé, hogy felmérje, milyen a mai közönség?

41

Kis magyar tüntetéstán

Normális ember azt gondolná, hogy egy valódi demokrata nem megy el a mások tüntetésére botrányt csinálni.

45

Engedjétek hozzám a mackófelsőket!

Ki találta ki, hogy Ádám és Éva polgári körösök voltak? Hogy István király kedvenc szavajárása az volt: az Unión kívül is van élet?

49

Éljen és virágozzék a munkásosztály nagy nemzetközi ülepel!
Integtetünk, integtetnek. Mi boldogok vagyunk, ők boldogulnak.

51

Nem muszáj hősnek lenni

Az ország sem volt anyagilag jól eleresztve, a gyári dolgozók is kevesebbet kerestek, mint azok a kollégák, akiket, bizonyos szerencsés történelmi körülményekből kifolyólag, a Lajtától nyugatra zsákmányoltak ki a futószalag mellett.

54

Macsek és Najó – szőlőről és szülinapról

Idáig ahányszor elmentem szavazni, utólag mindig megbántam. Tudja maga, kire szavaztam én 1990-ben? És 1994-ben? Vagy teszem azt, 1998-ban? És 2002-ben...

59

Listák, melegek, traktorok

Szabadságot Kulcsár Attilának, skandálják ezer torokból: A vállukon viszik, egyenesen Polt Péter házáig!

65

Középiskolás fokon

A szomszédasszonyom hálósobájában is sok minden történt, de ott legalább nem voltak taggyűlések...

69

Jobboldali balesetek

Ki tudja, mi történt volna, ha mondjuk, történik valami, de szerencsére semmi sem történt.

74

Nem fasiszta patkány

Jöttek a hídfoglaló hazafiak, a söjtöri tojásdobáló demokrata, és jöttek a zászlóégető keresztények.

77

Addig jó, míg Orbán él

Nekünk Kádár volt a legszebb. Ha már ugye, muszáj volt, hogy legyen valakink.

80

Ha én gazda lennék...

Jó vendégek a traktorosok: senki sem hívta őket, mégis megígérték, hogy sokáig maradnak. 86

Görgey Világosnál letette a belga királyi párt

Az, hogy időnként mások is köpködnek és szellentenek az utcán, még nem jelenti azt, hogy nekünk is így kell viselkednünk. 89

El a kezekkel a flamtől!

Őn ugyanaz az Orbán Viktor, vagy csupán névrokona annak a fiatalembernek, aki harcosan hirdette, hogy az egyházat szét kell választani az államtól? 93

Családi kör

Végigtekintett a baráti társaságon, és egy kissé megborzonzott: a nappaliban ülők teljesen úgy néztek ki, mint a Szár-hegy dűlő-Sárazsádány-Tokajhegyalja Kft. taggyűlésének résztvevői. 97

Bolsik, ne emeljétek a sajtos pogi árát, mert baj lesz!

Ismerősöm a szocialistákat, polgár lévén, nem szereti, de, mivel polgár, Orbánék néhány évvel ezelőtt „megtalált” vad vallásossága is idegen a számára. 101

Ámulunk és kábulunk

M. Giorgio Richárd, ha nem is úszóbajnok, de rendszeresen úszik, ami egyfelől nagyon öröndetes. Másfelől viszont ezt sem szabad túlzásba vinni – amint a mellékelt példa is mutatja, ha az ember túl sokat úszik, cukorkát fogad el, aminek rendszerint zászológetés a vége. 105

Gyűlölet-export

Egyes nyugat-európai utazási irodák kifejezetten így csalogatják Budapestre a turistákat: Találkozás a hotel éttermében, reggeli után tojásdobálás, hazaárulózás (tölmácsot biztosítottunk), pfujolás, sípolás, polgári körök. 109

A Nagy Magyarországi Keresztényüldözés

Egy középkorú férfi például papírokkal akarta igazolni, hogy ő nem keresztény, de az egyik keresztény-üldöző főnök cinikusan összetépte a papírjait és közölte vele: azt, hogy ki a nem-keresztény, azt én döntöm el! 1

Szedd (meg) magad!

Amikor Ferenc közölte Zitával, hogy nagy itt a jólét, Zita válaszában leszögezte: bármennyit fizetnének neki, ő legfőbb bugyira hajlandó vetközni. 1

A maguk falujában van rasszizmus?

Szabad szemmel is jól kivehető volt, hogy normális üzemmenetben, amikor nincs karddal keresztül szúrva, jól megtermett, testes, és igen erős testalkatú fiatalemberről van szó. 1

A kor közepén állok

Most pedig térdelejték le, híveim: megbocsátok Budapestnek! Panel proletárok, lumpenek, kőbányai börtöntöltelékek: nézzetek rám, nem haragszom! Már nem haragszom rátok azért, amiért egykor haragudtam. 12

A Fidesz 17 pillanata

Mi egykor a szabadságról álmodtunk. Ma arról, hogy nekünk mindent szabad. 13

1984

A legtöbb ember csak igen keveset tesz a nemzetért, pontban hatkor ébred, vagy hat óra után, és megvárja, míg csörög a vekker. 13

Különös anyagból gyúrve

És ha úgy vesszük, a Szájer is igen barátságos volt. Azt például csak egyszer kérdezte meg Kovácstól az adóügyi meghallgatáson, hogy hány embert mészárolt le saját kezűleg a harmincas években, a Szovjetunióban? 13

Kitartás, éljen Orbán!

Orbán Viktor soha semmit nem mond véletlenül. Mond időnként hülyeségeket, de előtte azokat is alaposan átgon-
dolja. 142

Úr ír

Szabiról, Linyáról és a többiekéről egyelőre nem tudni, írnak-e könyvet, a hadarós Majka és a bőfögös Oki egyelőre csak egy CD-ig jutottak, a komló bugyárus, Pongó pedig rockoperát komponál. 144

Mindent szabad, ami nem Tilos

Nem irtanám ki sem az íreket, sem a belgákat, sem az oroszokat, sem a németeket, sem az olaszokat, sem pedig a kongóiakat és persze, talán velünk kellett volna kezdenem, a magyarokat sem. 147

Urbi és Orbi – avagy egy feneketlenül falánk zabagép kulináris kalandozásai a politikai palettán

A falánk zabagépnek hirtelen megnőtt az étvágya. Felebarátjának pártja után a dolgozókat is megkívánta, most pedig a fővárost is bekebelezné, ha az hagyná magát. A főgyomor-
nak falásra van szüksége. 150

Intelmek kezdő kokárdázóknak

Ha a normálisnál nagyobb kokárdát aggattok magatokra, könnyen előfordulhat, hogy nem emlékezni jártok a temetőbe, hanem azért, hogy az emlékezőkbe belefojtsátok a szót. 153

Szemenszedett szenzáció

– Legalább egy tiltakozó jegyzéket írhatnának a magyar kormányhoz!
– Látja, ez jó ötletnek látszik. Tegnap egy kék Mikulás cédulát találtam az autómon. Ez ellen tényleg tiltakozom. Nekünk, diplomatáknak ugyanis ingyen jár a parkolás. 157

Jelentkezem köztársasági elnöknek!

Nemrégiben két útépítő munkásról is kiderült, hogy szívesen látnák, ha én követném Mádl Feri bácsit a köztársasági elnöki poszton. 160

Patrubányok

A történet vége pedig úgy hangzik, hogy – a patrubányok nyilván másként emlékeznek – a másodosztályú magyarrá kinevezett polgárokat udvariasan, de határozottan felkérték arra, hogy hagyják el az országot. 16

Pápai vizeken

Ha ezer évig élnek, és lenne még másik néhány milliárdom, akkor sem tudnám elképzelni egy magyar katolikus papról, hogy a szószékről politikai üzenetekkel bombázza a híveket. Nevetni tetszik, Szentatyám? 16

Mindennapi ügynökünket add meg nekünk...

Ezek a tisztességesen leragasztott, korrekt névtelen levelek, szemben más postai küldeményekkel, sohasem vesznek el a postán: hiába nincs rajtuk feladó, rendben megérkeznek a címzetthez. 17

Ifjú szívekben égek

Cúnya, cúnya Gyújcán Feji báci, mondta egy apróság a tömegben, egy másik pedig, aki talán már hétéves is elmúlt, hozzátette: Madaj Bájint báci hazaájuló, és nem kompetenci! 17

Joe bácsi, aki csak vak lehetett, de vakond nem

Külön szerencse, hogy Kósa Lajos jókor volt jó helyen, ráadásul az ébersége egy pillanatra sem lankadt, így aztán még idejekorán lefűlelte a nyáj egyik tilosban botorkáló báránykáját. 17

Most enyém a szó!

És hát, kedves Júlia, ami azt illeti, lehetne jobban is vezetni ezt az országot, mint ahogyan a mai kormány vezeti. De lehet sokkal rosszabbul is. Ezért nem szeretnénk, ha Önök visszatérnének a hatalomba. 18

Én vagyok én, és te vagy te, ki a polgár: én vagy te?

Jól adta a művész úr a műparasztot, bizonyára cigányosan is ügyesen beszélt volna, és, ide a rozsdás bökött, hogy „négerül” sem lehetne őt eladni. 18

hert. 6
XA J6 443

Ránk van rontva

Ám jaj van akkor, ha kikap a csapat, rosszul mennek a dolgok Tokajban, gyatrán felel az iskolában a gyerek: ilyenkor még rá se kell rontani a nemzetre, elég, ha csak úgy teszünk, már ennyi is kiváltja a főnök jogos haragját.

187

A Nagy Testvér figyel

Ha Pokol úr a sajtó helyett inkább Orbán Viktor kezét figyeli – csak a kezemet tessék figyelni, hazudok! –, akkor talán még ma is lennének kiskapdák, és nem kellene most a Fidesznek képviselnie őket a Parlamentben.

191

Kertész (Kurzív) Imre

Kertész Imre, ha lehet így fogalmazni, 44-es volt. 44-es halálra ítélt, még ha bíróság nem is ült össze, hogy ítélkezzen fölötte.

194

Titkos szöcskenyálak

A Stumpf család által nagy mennyiségben eladott homokzsákokért kifizetett ötvenmillió forintot egy, Mitnyan György fideszes polgármester által tesztelt, jó lábú, kockahasú adminisztrátor hölgy utalta át a Kaya Ibrahim nevű török vendégmunkás számlájára.

198

Faltól falig elmegyek, követnek a titkos szőnyegek

Ariadne Renucci beszélget Föld S. Péterrel.

202

BOLSIK, NE EMELJÉTEK A SAJTOS POGI ÁRÁT, MERT BAJ LESZ!

Valamikor a hetvenes, nyolcvanas évek fordulóján, amikor idehaza még javában tombolt a puha diktatúra, egy falfirka jelent meg a Dózsa György úton, egy házfalon. „Bolsik, ne emeljétek a sajtos pogi árát, mert baj lesz!” – intette a hatalmon lévőket az ismeretlen elkövető.

A felirat néhány nap múlva eltűnt, a bolsik pedig, akik, mint Sztálin óta tudjuk, különös anyagból vannak gyúrva, rá se rántottak a figyelmeztetésre. Ha nem is rögtön, de idővel fölemelték a sajtos pogi árát.

A többi már tudjuk – a történelemből...

Föld S. Péter, a régi, Árkus-féle Ludas Matyi egyik utolsó mohikánja, az Elefánt című szatirikus melléklap szerkesztője, közel egy évtizede írja hétről hétre, közéletünk állapotát bemutató szubjektív látleteit. Az Internet révén a világ összes kontinensén olvasható cikkek közül most kötetbe rendezett, mintegy ötven szórakoztató és szellemes publicisztikai írás az új évezred Magyarországának valóságát tárja a közélet visszásságai iránt érdeklődő Olvasó elé.

Néhány cím a tartalomból: *Mindenki hozzon magával még egy zászlóégetőt, A Nagy Magyarországi Keresztényüldözés, Ha én gazda lennék, Addig jó, míg Orbán él, Mitől döglök a disznótor? Becsületes magyar-e vagy?*

Intelmek kezdő kokárdázóknak.

A kötetet Szűcs Édua grafikusművész rajzai illusztrálják.

1980 Ft

ISBN 963 7437 08 8

9 789637 437083

